

Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XII. évf., 3-4. szám, 2020. március-április

Ooki / oskar

Bear

Golem vs wizard

Dragon vs brave Mage

Murder of Crows

Black panther

Guardians of the forest

INFO BOX

Ooki / oskar – ARTIST // PROFESSIONAL // DIGITAL ART

Kolumbiai profi illusztrátor és concept artist.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfólió: <https://www.deviantart.com/Ooki>

Tartalomjegyzék

Brekking Nyúsz

Pályázati kiírások 4

Novellák

Norton - A meg nem értett művészek. 7

Carun - Az egyszeri bandita esete
Séta Johnnal. 8

kosakati - Manna Kft. 8

n13 - Párhuzamos valóságok 10

SzaGe - Én és a táskám 11

Thomas Otto - Az utolsó oroslán 11

SzaGe - A nagy kékség 14

Carun - Galaktikus uborkák 14

Klark - Az örökség 15

Carun - Egy maréknyi fogért 19

Carun - Szabadnapos Sötét Nagyúr 19

Carun - Sárkány az áruházban. 20

Jávorszki András - A zsákos ember 20

Thomas Otto - Tompafog és az
interdimenzionális hajtómű 21

Anonymus R. Chynewa - A csapda 23

Külvilág

Xenothep - Könyvkiadás manapság -
Az írás mostohagyermek 27

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Para Celsus - A randevúk utcája 30

Craz - Jegénye Brúnó, a zombivadász 32

Versek

edwardhooper - Matuzsálem 38

Dave Stark - Áramlás 38

csabi6669 - A vándor 38

Alkony - A nap hunyorog 38

Charles - Bolond. 38

Seth - Béklyó 38

Norton - Verskoszorú 39

jocker - Elmúlás... 1. 39

csabi6669 - Tavaszváró (gyermekvers) 39

Tordai Gábor - Tévedtem 39

Szerkesztői köszöntő

„Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy március, az Úr 2020. évében, amikor sokak számára meglepő módon nem jelent meg a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat...” – Akár így is kezdhetnénk jelen lapszámunkat. Mondjuk így is kezdtük. :)

A fenti hiány oka több összetevős. Elsőként az úrvámpiros pályázatunk értékelése vitte el a szabadidőnket, aztán a rég húzódozó [Simagöröngyösi Zombi Apokalipszis](#) második kötete kötötte le az időnket, utána meg a [Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház első, illusztrált novelláskötetén](#) dolgoztunk. Mire észbe kaptunk, már vége is lett márciusnak, ezért úgy döntöttünk, hogy egy március-áprilisi dupla számot készítünk.

Kicsit ennek is későn tudtunk nekikezdeni, mert közben nekiálltunk elkészíteni a X. Lidércfény pályázat kiírásában megígért e-bookot az úrvámpiros novellákból, ami azzal járt, hogy ismét elolvastuk, átnéztük, hibajavítottuk a beérkezett pályaműveket és borítót terveztünk.

Azért végül csak összejött ez az AKF is. Ráadásul az eltelt idő alatt sok jó novellát kaptunk, kicsit gondolkodni is kellett, melyeket jelentessük meg ezen formában is. Reméljük, hogy nektek is tetszeni fog az összeállításunk, melyben szépirodalmi, sci-fi, fantasy és horror művek is helyet kaptak.

Külvilág rovatunkban Xenothep szókimondóan fogalmaz szubjektív könyvkiadási tapasztalatairól. Legalábbis gondolatébresztő.

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház is duplázott, így onnan két remekbe szabott novellát is kaptunk.

A lap végén pedig két újabb úrvámpiros novella is napvilágot lát, mert úgy tűnik, a felvetett alapötlet továbbgondolásra is érdemes.

Természetesen a közkedvelt versek sem maradhattak ki, így most is akad egy csokorra való.

Jó szórakozást, kellemes kikapcsolódást kívánunk!

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Pályázati kiírások

Grimmoire, avagy tündérpalba kevert kozmicizmus – novellapályázat

„[...] bármennyi ráció, reform és freudi lélekelemzés sem képes teljességgel kiölni belőlünk a kéményből kiszűrődő suster-gás vagy az elhagyatott erdő okozta borzongást.” – H. P. Lovecraft

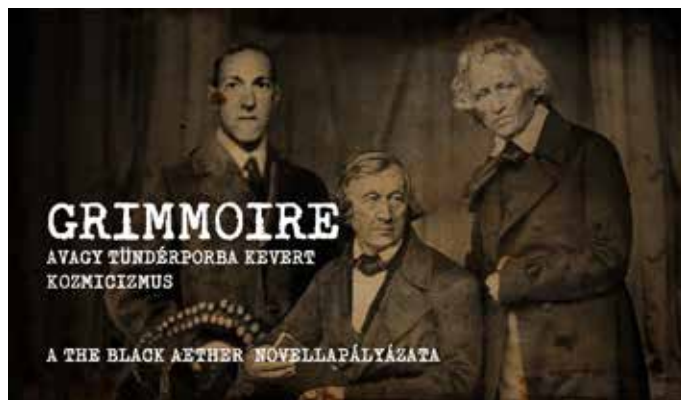
A *Grimmoire, avagy tündérpalba kevert kozmicizmus* novellapályázatunk ötlete még 2019-re eredeztethető, mikor is a *Mítosz elszabadul!* pályázatunkra beérkezett anyagok közt felbukkant Molnár Tamás *Békakirály* című novellája. Bár a novella nem került beválogatásra, mert nem passzolt a tervezett kötet koncepciójába, rögtön tudtuk, hogy az utat, melyet Tamás megmutatott a novellában, mi is végig fogjuk járni. A klasszikus tündérmese elemeit használta fel és alakította át azokat a Grimm fivérek szerepeltetésével rémtörténetté.

Szokásunkhoz híven csavartunk egyet a dolgon, idei nyílt pályázatunkban Grimm és Lovecraft hibrideket várunk, de azért ez nem ilyen egyszerű.

A [pályázathoz írt előszóban](#) kitértünk arra, hogy az eredeti Grimm-mesék nem rózsaszín tündérmesékből születtek, bőségesen tartalmaztak felkavaró jeleneteket, melyekkel még egy mai horrorfilmet is kenterbe vernének. Csoportos erőszakra készülő törpék, kannibál mostohaanyák, megcsonkított testrészek, felkoncolt gyerekek... Azonban, mi nem ezt keressük. Azzal, hogy kiemeltük az eredeti Grimm-féle rémmesék és az átdolgozásaik közti különbségeket, szeretnénk volna érzékeltetni, hogy a forrás eredetisége olykor elsilányul, vagy éppen elvész az évek, évtizedek során. Ez mondhatni egy természetes folyamat, az átdolgozások, új kiadások mindig elvesznek, vagy hozzáadnak valamit az eredeti művekhez. Ez számos esetben egy jól működő – bizonyos esetekben szükséges – folyamat lehet, de nyilvánvalóan van, amikor felesleges; ennek megítélését leginkább az egyéni ízlés határozza meg.

A The Black Aether azonban mindig is a forrást kereste, és mindig is próbáltunk hűek maradni az alapokhoz. Ezt leginkább ódon dászló lelkületünknek köszönhetjük, és annak, hogy H. P. Lovecraft értékteremtő munkássága példaértékű számunkra.

A *Grimmoire, avagy tündérpalba kevert kozmicizmus* című novellapályázatunkban a forrást keressük. A kozmikus rémirodalom mozgatórugóját, a kozmicizmus kvázi filozófiáját, az elvet, melyben a „félelemforrás iszonyatos és kibillenti az emberiséget a természetben elfoglalt helyéről alkotott képzetből fakadó önhittségéből” (Molnár András). Ehhez pedig a Grimm fivérek rémmeséit – vegyítve a lovecrafti kozmológiával –, kifejezetten pompás alapnak gondoljuk. Novellapályázatunk tűnhet egyszerre könnyűnek illetve nehéznek is, hiszen a megközelítés többféle lehet, több utat is megenged. **Első sorban olyan novellákat várunk, melyekben a Grimm-mesékkal keveredik, majd a történet végére kitejesedik a kozmicizmus érzete.** Ennek nem a „Grimm-i” kegyetlenség és naturalista ábrázolásmód az eszköze, a rémmesék „csak” egy cselekményvázlat, egy nagyszerűen használható alapot biztosítanak, melyet a szerzők felhasználhatnak és átdolgozhatnak úgy, hogy a végeredmény elérje a kellő hatást.

Kozmológiáról és kozmicizmusról beszélünk, mely előrevetíti, hogy a novellák gondolatisága, mögöttes tartalma lesz a mérvadó, azonban természetesen nem zárjuk ki a Cthulhu-mítosz eszköztárát. Tehát ha a pályaművekben feltűnik Nush az Örökkévaló, Yogash a ghól, K'baa a kígyó, vagy Hippolyte Le Sorcier, örülni fogunk, de ha egyik lovecrafti entitás, helyszín, vagy grimoár sem bukkan fel, de az eredmény hatásos lesz, akkor is nagyon elégedettek leszünk. Sőt!

Mivel minden szerzőnek egy választott alapot kell használni, arra kell építenie, nagyon fontos, hogy az eredeti mese felismerhető legyen a novellában. A felismerés alapja lehet az eredeti történetváz, cselekmény, vagy karakterek használata; na persze ez ne annyi legyen, hogy a főszereplő a hesseni könyvtárban a Hüvelyk Matyit olvassa.

Ismerd meg a Grimm fivérek rémmeséit, fordítsd át azokat egy még erősebb rémtörténetté, kedved szerint keverj bele mítoszelemeket, és közben mindvégig a kozmicizmus gondolatisága vezéreljen.

Végül pedig, hogy méginkább megalapozzuk azt, hogy határos rémtörténetek születhessenek, **a novellák nem végződhetnek happy end-el.** Ez talán elsősre furcsának tűnhet, azonban tapasztalatból tudjuk, hogy ha a szerző nem bánik elég kemény kézzel szereplőivel, nem képes fejüket a víz alá nyomni, a történetek rendszerint erejüket veszítik. Az erkölcsi és lelki megtisztulás nem éppen a rémirodalom sajátja.

Tisztában vagyunk vele, hogy ez a pályázatunk nem lesz egy sétágalopp. Azonban mi bízunk, és mindig is bízunk a magyarországi alkotói közösségben, és biztosak vagyunk benne, hogy remek novellák fognak születni. Ehhez mindenképpen szükséges, hogy megismerd a meséket, H. P. Lovecraft munkásságát, a kozmikus rémirodalom gyöngyszemeit, továbbá elengedhetetlen lesz, hogy végezz egy kis kutató munkát is. Azonban a legfontosabb, amit ha nem tévesztesz szem elől, mindig segítségére lesz,

tiszteld H. P. Lovecraft és a Grimm fivérek munkásságát.

Mindenkinek jó munkát és legfőképp jó szórakozást kívánunk.

Sütő Fanni & Tomasics József

**A pályázat leadási határideje:
2020. augusztus 31. 23:59 óra**

Kérünk mindenkit, hogy figyelmesen olvassátok el az alábbi feltételeket, kéréseket és ötleteket, mert számos olyan megkötés és elvárás van, melyek betartása nélkül, nem tudjuk elfogadni a pályaművet. Jelen pályázatunkra ez kiemelten érvényes!

A legfontosabb, hogy **ne csak a legismertebb mesékben gondolkodj!** Az első, 1812-es kiadás 86 darab mesét tartalmazott, az utolsó 1857-es már 210-et. Az 1989-es magyar nyelvű kiadás, amely az 1857-es verzióból készült, ugyancsak több mint 200 mesét tartalmaz. A pályázatra még 4 hónapod van, ami idő bőségesen elég arra, hogy elmerülj a régmeseékben, megtaláld azt, mely igazán közel áll a szívedhez. Bár a magyar nyelvű kiadás már nem igazán beszerezhető, azért nem lehetetlen, az angol kiadások pedig barátságos áron elérhetőek. Ha nem akarsz, vagy nem tudsz beruházni könyvre – melynek egyébként alanyi jogon is megjár, hogy minden polcon legyen belőle egy –, még mindig ott van Magyar Elektronikus Könyvtár, ahol 46 darab mesét találsz Benedek Elek fordításában. Ez is egy nagyon jó forrás, van miből válogatni. Nyilvánvalóan **nem várjuk el**, hogy az 1812-es kiadást vedd alapul, azonban mindenképpen úgy gondoldj, hogy visszanyúlni az alapokhoz, a forráshoz mindig hasznára válhat a szerzőnek. Hiszen ez a pályázat magja. Azonban senki nem fog hendikeppel indulni akkor se, ha esetleg egy Disney feldolgozásból indul ki.

Természetesen nem azt mondjuk, hogy ne válaszd a Hófehérkét vagy a Jancsi és Juliskát. Ha 15 pompás Hófehérke átdolgozás érkezik, akkor 15 fog szerepelni az antológiában. Ne esélylatoogatással kalkuláld ki, válaszd ki a mesédet. Olvass el minél többet, akár az összest, hiszen bőségesen van miből válogatni, és nagyon könnyen előfordulhat, hogy egy olyan mese lesz a választottad, amit addig talán nem is ismertél.

Ne kapkodj, hagyj időt magadnak, hogy a történeted kiforrja magát. Készíts vázlatot, színopszist, jegyzetelj, ne félj elvenni belőle, vagy hozzáadni. Ha HPL-nek működött az, hogy több lépésben készültek el művei, akkor minden bizonnyal másnál is működhet, olyan nagyot nem tévedhetett.

Ne felejtse el, hogy most a Grimm-meséket kell „lovecraftosítani” és nem fordítva. Példaként említve, ha mondjuk Lovecraft *A kép a házban* című novellájában a Regnom Congo cserélődne ki a Kinder- und Hausmärchenre, az nem lenne megfelelő, de ha mondjuk Hüvelyk Matyi Arkham felé festetlen faházak mellett haladna el, melyek többnyire egy nyirkos, fűves lejtőn állnak vagy egy óriási kőszirtnek támaszkodnak, és meglátna egy biciklis embert, az már egy jó út lenne.

Legyél kreatív, keverd – kellő mértékkel – az elemeket, akár egy keretbe is beépítheted a novellád cselekményét, a Grimm-mesék elemeit. Külső, vagy akár lovecrafti karakterek keverednek a tündérmesék történései közé; arkhami professzorok kutatják a tündérmesék forrásait – babonák, legendák stb. –, és kiderül, hogy sokkal több is rejtőzik még a történetek mögött... Ezernyi lehetőség áll előtted. Természetesen választhatod azt az utat is, amikor a mesében tűnnek fel lovecrafti elemek, entitások és helyszínek, de ezek szerepeltetése indokolt kell legyen, illeszkedniük kell a történethez. Ha Rumpelstiltskint átkereszteled Nyarlathotepre az még nem elég.

Technikai feltételek

Kéziratot kizárólag emailben fogadunk. Használd az info@theblackaether.com email címet. Postai úton érkezett kéziratokat nem fogadunk, és nem is reagálunk ezekre, a kéziratokat nem őrizzük meg, nem küldjük vissza, válaszboríték mellékelése esetén sem!

A levél tárgymezőjében ez szerepeljen: Pályázat Grimmoire – (szerzői neved)

A levél mellé csatolj egy pár mondatos bemutatkozást is. Itt nem a magánéletedre vagyunk kíváncsiak, hanem az esetleges

megjelenéseidre, publikációidra, a weird irodalommal való kapcsolatodra. Ha még nincs, a kapcsolatot még csak most kezdődött, természetesen nem baj, de ezt jelezd a levélben.

Személyes adatokat, telefonszámot, lakcímet ne adj meg!

Mindenképpen csatolj a kézirat mellé színopszist. A színopszis nélkül beérkező kéziratokat nem fogadjuk el. Nem akarjuk túlbonyolítani, hogy miért, mi így kérjük, ezt fogadd el. [Színopszis írásához itt találsz segítséget.](#)

Figyelem! Jelen pályázatunknál, a levélnek tartalmaznia kell a forrásként használt Grimm-mese címét. Melyiket választottad, melyikből dolgoztál. Ne felejtse el beleírni a levélbe, hogy te például a Hófehérkét választottad.

Kéziratot kizárólag Word vagy Open Office formátumban fogadunk. Ne legyen PDF, se bármilyen ebook olvasóhoz optimalizált fájl, ne linkeld Google Drive-ból; csatold a doksit a levélhez.

A fájl neve tartalmazza a szerző nevét és a novella címét, a színopszissal a „színopszis” szóval kiegészítve. (Pl.: Minta Márton_A fekete éter.docx és Minta Márton_A fekete éter_szinopszis.docx vagy .odt értelemszerűen.)

Egy szerző egy darab novellával nevezhet a pályázatra.

Csak olyan műveket fogadunk, melyek előtte még nem voltak publikálva se nyomtatott, se online, digitális formában. Facebook oldal, facebook csoport, blog, Wattpad, Medium... Minden ilyen felület kizárva, még akkor is, ha csak anyu és apu látta. Ezt le fogjuk ellenőrizni, spóroljunk meg a felesleges köröket. A lényeg, hogy alkoss és fejlődj!

Nem zárjuk ki a véresebb jeleneteket és szexualitást tartalmazó novellákat, de a túlságosan is extrém alkotásokat felül fogjuk bírálni. Ezeket meglehetősen elegánsan is.

Kíváncsian várjuk a humorral átszőtt történeteket, sőt, a paródiákat is. Azonban ezeknél a műveknél különösen szigorúak vagyunk. Szeretünk nevetni, hangosan röhögni, de az olcsó, Lovefuck és a Nyaralótelep kaliberű „poénoktól” kíméljük meg egymást. Ne felejtse el: tiszteld a zsánert!

Young Adult irodalomba tartozó, sorolható, szerű, szagú, szelű alkotásokat nem fogadunk.

Beérkező anyagokat **minimum 12.000 leütés** terjedelemtől várunk. El tudunk térni ettől a határtól, de ezt csak indokolt esetben tesszük meg. **Az ideális pályamű 40-50 000 leütés terjedelmű**, ennél hosszabb pályamunkák ugyancsak speciális elbírálás alá esnek, de természetesen ez nem kizáró ok.

Ügyelj a helyesírásra, a kirívóan rossz anyagokat nem fogadjuk el.

Rasszista, szexista, homofób, xenofób, vagy bármilyen módon kirekesztő tartalommal ne raboljuk egymás idejét. Biztos megtalálod azt a felületet, ahol ilyen anyagokat várnak.

Az, hogy az alkotásodat elküldöd a részünkre, nem jelenti azt, hogy automatikusan részt fog venni a pályázatban.

A kiadvány megjelenéséhez nem kell anyagilag, vagy egyéb támogatás módján hozzájárulni. Egyedül az online promotálást – facebook, honlap, twitter stb. – várjuk el közreműködésként az alkotóktól.

A The Black Aether fenntartja a jogot, hogy ha a pályázatra nem érkezik megfelelő számú pályamű, akkor nem jelenteti meg a különszámot.

A pályázat nyertes novellái, megjelennek a The Black Aether antológiájában

Minden közreműködő 1 darab tiszteletpéldányt fog kapni.

Ha nem reagálunk azonnal, ne küldj emailt minden nap, ne üzenj a Facebook oldalunkon, ilyenkor mindig plusz egy napot hozzáadunk. Rövid időn belül válaszolunk a jelentkezésre (1-2 nap). Ha esetleg egy hétig nem válaszolunk, akkor természetesen üzenj ismét, mivel gyarlók vagyunk mi is és hibázunk.

Egyet kérünk: tegeződjünk! Egy „Szasztok!” bőségesen elég lesz.

Ha segítségre, tanácsra van szükséged, keress minket nyugodtan, szeretünk okoskodni, mindenbe beleszólni.

Email címünk: info@theblackaether.com

A pályázat leadási határideje: 2020. augusztus 31. 23:59 óra

Ha ilyen kitarító voltál, és mindezt elolvastad, nagyon köszönjük. Azért írunk ilyen részletesen pályázatainkról, azért van ennyi szabály, megkötés, kérés, mert munkánkat nem főállásban végezzük. Próbálunk minden felhívásnál kitérni a részletekre, nem kifejejtve semmit – naná, hogy ez nem mindig sikerül. Ha mi összefoglaljuk, te pedig betartod kéréseinket, a folyamat könnyebb lesz, felgyorsul, nem kell feleslegesen levelezgetnünk. Igen, neked ez egy, vagy maximum két levelet jelentene, azonban nekünk a sokszorosát. Na igen, egy levelet megírni nem sok idő, de ha ezt ötvenszer, vagy százszor kell megtenned... Köszönjük, hogy betartod a fentieket!

Forrás: www.theblackaether.com/2020/04/05/grimmoire-avagy-tunderporba-kevert-kozmicizmus-novellapalyazati/

Előretolt Helyőrség: Karantének – Pályázat

Az Előretolt Helyőrség szerkesztősége a Petőfi Irodalmi Múzeum és a Petőfi Irodalmi Ügynökség támogatásával nyílt pályázatot hirdet írók, költők számára.

A szerkesztők által közlésre elfogadott pályaműveket a lehető leghamarabb kifizetjük, így segítve a magyar szerzőket, egyben friss minőségi tartalommal kívánjuk ellátni a kijárási korlátozás alatt a magyar olvasókat. Az eddig még nem publikált irodalmi alkotások közléséért egységesen nettó 25 ezer forint honoráriumot fizetünk, hogy minél több magyar szerzőt támogathassunk a rendelkezésre álló többmillió forintos keretből.

Egy szerző többször, több művel is jelentkezhet. A pályázat és az elbírálás folyamatos.

Az elbírálás során előnyt élveznek a gyesen, gyeden lévő, vagy legkevesebb két gyermeket nevelő szerzők. A nyertes pályázatot naponta közzéteszük a helyorseg.ma portálon.

A pályázati felhívás a vészhelyzet végéig vagy visszavonásig érvényes.

A pályázatokat elektronikus úton várjuk a helyorseg.szerkesztoseg@gmail.com címre.

A pályázatra magyarul alkotó magyarországi és határon túli szerzők jelentkezhetnek.

Pályázni csak saját, közöletlen művekkel lehet (nyomtatásban vagy elektronikusan meg nem jelent szöveggel, ideértve a közösségi oldalakon történő közzétételt is). A pályamű elfogadásának esetén e feltételek teljesüléséről a pályázónak nyilatkoznia kell. Amennyiben egy mű elfogadásra kerül, úgy szerzője pár napon belül elektronikus úton megkapja az aláírandó nyilatkozatot, amelyet postafordultával papíralapon vissza kell küldenie.

A pályázati honorárium egy közlésre és nem egy műre vonatkozik! Egy közlés a versek esetében legfeljebb két-három szöveg, prózai művek esetén maximum tízezer leütés. Egy pályázó több műfajban, több művel és több alkalommal jelentkezhet ugyanakkor.

Kérjük, hogy kézírataikat csatolmányként küldjék, amely lehet doc, .docx, .rtf vagy .odt kiterjesztésű, a kézirat tartalmazza a szerző nevét, a mű címét és – természetesen – a mű szövegét. Pdf és képfarmátumokat, kérjük, ne küldjenek. Ezen formai követelmények be nem tartása a pályázatot érvényteleníti.

A pályázat elbírálása folyamatos, szerkesztőségünk naponta döntést hoz a beküldött pályamunkákról. Döntéseinket – a beérkező írásművek nagy számára való tekintettel – elektronikus levélben és részletes indoklás nélkül közöljük minden érintettel.

Forrás: <https://helyorseg.ma/rovat/hirek/eloretolt-helyorseg-karantenek-n-palyazati/>

Várva vártál, csak nem tudtad mire? MOST MEGJELENT!

A (bizonyos körökben) méltán híres Craznak, a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház szerkesztőjének és társszerzőinek nyolc novellát tartalmazó illusztrált kötete felhőtlen szórakozást nyújt.

Hiszen van itt sellőtől a macskáig, vámpír- vadásztól a zombivadászig, dombitörpétől a jetlig minden, még olyan is, amit el sem tudsz képzelni!

Ingyenesen, több formátumban letölthető:

nyakonontottprobagoblinszolgáltato haz.blogspot.com/2020/03/craz-8-novella-nekem-nyoc.html

Norton

A meg nem értett művészek

Egyperces

– Feleslegesen tört be az irodámba, a regénye nem ment át – közölte fölényesen Kovács úr az asztal másik oldalán helyet foglaló, középkorú íróval. – Ha nagyon tudni akarja, én magam jutottam erre a következtetésre, amikor beleolvastam. Hogy mi nem tetszett a könyvében, azt már elmondtam magának.

– És ezekről a dolgokról miért nem tájékoztatott eddig? – kérdezte sértődötten Horváth úr.

– Nem tartottam fontosnak – felelte a másik egy ásitást elnyomva. – És nagyon megtisztelő, hogy személyesen fáradt be az irodámba, de most arra kérem, hogy távozzon.

– Azt akarja mondani, hogy sivár, unalmas és fantáziátlan a történetem? – kérdezte merengően Horváth.

– Nézze, ezt már nagyon unom! – sóhajtott türelmetlenül a kritikus. – Nem akarok vitatkozni magával. Legyen felnőtt, és fogadja el a helyzetet!

– Én mégis hallani szeretném újra a problémákat – húzta el a száját az író. – Tudja, csak, hogy tanuljak belőle.

– Na, jó! – csóválta a fejét Kovács. – A regényében végig klisékkel dobálózik.

– Úgy véli?

– Úgy. A stílusa pedig hiába próbál giccsesen dagályos lenni, mégis száraz marad. Egy lapos semmi az egész. Ebből tizenkettő egy tucat.

– Most maga is csak klisékkel dobálózik.

– Illik is a könyvéhez. Nincs benne semmi, amitől élettel telítődne.

– Érdekes, Hitler festményeiről is hasonlókat mondtak.

– Festményeiről? – lepődött meg a kritikus. – Ő nem szobafestő volt?

– Nem, barátom, festőművész. Leginkább épületeket festett a vászonra, ami sokaknak tetszett. A munkái szépen kidolgozottak voltak, de áradt belőlük egy furcsa, nyomasztó sivárság. Persze nem mindenki vette észre, csak az ilyen marha nagy szakértők, mint maga!

– Biztosan igazuk volt – mosolyodott el Kovács.

– A festőművész pálya nem jött össze neki, pedig talán jobban járt volna a világ, ha inkább azt az utat tapossa ki, és abba öli bele az energiáit. A pusztítás helyett az alkotást választhatta volna, de egy magafajta nagy ember elkaszált a törekvéseit.

– Hitler egy örült volt! – kiáltotta ingerülten Kovács. – Neki a hatalommánia volt az útja, meg a kegyetlenség. Teljesen mindegy, hogy mi lett volna a hobbjá.

– A művészet nem egy hobbi, hanem egy szenvedély – válaszolta Horváth. – És igenis, jó irányba viheti az embert.

– Most már tényleg nem érek rá hülyeségeire.

– Nyilván fontosabb dolgai vannak, mint egy magafajta senkivel foglalkozni. Átérezem a problémáját.

– Fejezzük már ezt be! – húzta el a száját a kritikus. – Tudja, már nagyon elegendem van a meg nem értett, sértett lelkű művészekből. Én is emberből vagyok, és elfáradok néha.

– Rendben van – felelte halkán az író, miközben elővette a pisztolyát, és ráfogta a másikra.

– Jézusom, mi ütött magába?! – kiáltotta rémülten a kritikus.

– Hitler is csak egy meg nem értett művész volt! – vicsorogta tébolyultan Horváth, majd kibiztosította a fegyverét és meghúzta a ravaszt.

Szeretnél hazai, humoros zombis történeteket olvasni?

Akkor a simagöröngyösi zombi apokalipszis neked szól!

A nagy sikerű első kötet után nemrégiben

megjelent a második novelláskötet is!

Mindkettő ingyenesen, több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Carun

Az egyszeri bandita esete

Séta Johnnal

– Tedd fel a kezed!

Séta John még sosem hallott felszólító mondatot ilyen határozatlanul csengeni. Bozontos, ősz szemöldökét kérdőn felvonva a rettegés legkisebb jele nélkül nézett a sötétből kibontakozó suhancra.

– Na, mi van, fiam?

– Tedd fel a kezed, és ide az értékeiddel!

Az öreg Séta vidáman csapta össze két tenyerét, mire a fiú ijedten megugrott.

– Hah, egy rablás! Micsoda izgalom! Kár, hogy pocsek a kivi-telezés.

– Pofa be és ide a pénzt, vénember!

– Na, van már valami javulás, de még mindig nem érzem át a dolgot.

– Majd átérzed, ha szétloccsantom a fejedet!

– Ugyan már, nincs szükség fenyegetésre! Tudod te, mi kell neked, fiam? Tréning.

– Mi a fenéről beszélsz, öreg?

– A kezdésről... hmm, igen... az valami szánalmas volt. Ki a fene mondja azt, hogy: tedd fel a kezedet; meg hogy ide az értékeiddel. Nem jó, nem jó! Az egész túl hosszú, csak összezavarod az áldozatot.

A suhanc bizonytalanul méregette az öreget.

– Mert te aztán jobban tudod, mi?

– Ide figyelj... izé... hogy is hívnak?

– Nem képzeled, hogy megmondom? Azonnal beköpnél a sheriffnek.

– A pofádat már így is láttam, mert persze azt sem takartad el.

Nincs anyádnak egy sála vagy egy mocskos abrosza? Ritka amatőrrel van dolgom, úgy látom!

– Te engem ne sértegess, vagy esküszöm, keresztüllőlek!

– Azt nem hiszem.

– Mégis miért vagy ilyen biztos... Hé! – Séta John egy mozdulattal kikapta a revolvert a fiú kezéből, akit a meglepetés ereje úgy letaglózott, hogy mozdulni sem bírt.

– Helyes kis fegyver ez, de még csak fel sincs húzva. Szerinted ki fog téged így komolyan venni? Meg van ez töltve egyáltalán?

– Azonnal add vissza! Az az apám revolvere!

– Az apádé, mi?! Nemhogy inkább kisszéket csinált volna gyerek helyett, azt legalább lehetne valamire használni. Különbösen is, mióta foglalkozol te rablással?

– Hát... tegnap kezdtem.

– Aztán mennyit sikerült összeszedni ezzel a hozzáállással?

– Tizenöt dollárt és harminckét centet.

– No, akkor most én megmutatom neked, hogyan is csinálják ezt a profik. – Séta John egy finom mozdulattal hátrahúzta a kakast és a fegyver csövét a suhanc képébe tolta. – Kezeket fel! Pénzt vagy életet!

– Azannya, te aztán tényleg tudsz, öreg! Majdnem összeszar-tam magam.

– Akkor meg mire vársz? Ide azt a tizenöt dollárt a harminckét centtel együtt.

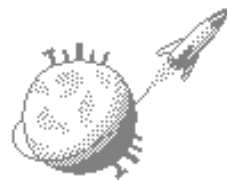
– De hiszen... de hiszen... itt én vagyok a bandita!

Az öreg ráncos arcán ördögi vigyor terült szét.

– Fogd fel úgy, hogy ez volt a tanulóézés!

kosakati

Manna Kft.

1. Pizza óceán módra

– Elértük a kitűzött koordinátákat.

– Kioldom a tartályokat.

– Elhagytuk a kijelölt zónát.

– Remek! Pont most fogyott el az anyag.

Edit és Ray elégedett mosollyal néztek egymásra.

– Az első megrendelés teljesítve! – kiáltott fel Ray.

– És rögtön az első megrendelő hajlandó volt elfogadni a fel-tételeinket – ujjongott Edit.

– A munka elvégezve, a pénz a számlánkon, méghozzá előre! Megy ez, mint a karikacsapás!

– Ahhoz képest, hogy kezdők vagyunk, alig volt indulótó-kénk, alig van hozzáértésünk... elég jól ment.

– Ha nem fizettek volna előre, nem is lett volna miből besze-reznünk az árut... és az üzemanyagot se.

– Ez most bejött, de mi lesz legközelebb?

– A mai nyereségből tovább tudunk lépni, ne aggódj!

– Igazad lett. Érdemes vállalkozni.

– Kiszámoltam én mindent – lelkendezett Ray. – Kell, hogy menjen!

– Eleinte féltem, sokat kockáztattunk, de megérte – ismerte el Edit.

– Mielőtt elhagyjuk a légkört, nézz le! Milyen szépen leszörtük az óceánt!

– Igen... mintha egy nagy lepénnyel letakartuk volna a leveses-tányért...

– Mi, micsoda?

– Nézd, milyen szép!

– Eeeegen... – húzta el a száját Ray.

– Valami probléma van?

– Neem... – válaszolta Ray –, de azt hiszem, nem egészen így kellene kinéznie.

– Hát?

– A vízen megszilárduló tápanyagnak apró, könnyen kihalászható, kis korongok formájában kellene úszkálniuk a tenger felszínén.

– Majd feldarabolják! – vonta meg a vállát Edit, és bájos, aranybarna fürtökben gazdag fejcskáját Ray vállára hajtotta.

– Igazad van – kapott az ötleten Ray. Felemelkedett a légkörből, és a mély-úr felé vette az irányt.

Jelentés az „M. K.-001” akcióról a G.K.M. (Galaktikus Környezetvédelmi Minisztérium) számára (részletek):

„...teljesen beborította a bolygó legnagyobb óceánjának felszínét... parttól-partig... A Manna Kft. szállítóhajója által kidobott anyag légmentesen lezárja az óceánt. Az óceánban élő civilizáció az oxigénhiány miatt valószínűleg hamarosan elpusztul. Hátrahagyott városaik az óceán mélyén már csak a hydro-régészeket érdekelhetik... A szárazföldeken élő primitív életformák felfedezték a váratlan élelemforrást, és a partokon ösztönösen nekiesnek az ehető »jégpáncélnak«. Rágószerveikkel bekapaszkodva folyamatosan fogyasztják az élelmet, és ahogy fogy, húzzák a partok felé. A folyamatos húzás következtében a »páncél« hamarosan megreped. Ennek következtében hatalmas szökőár várható. A szökőár valószínűleg a primitív szárazföldi életformákat is el fogja pusztítani... Helyszíni, műszeres vizsgálataink alapján a katasztróféért egyértelműen a Manna Kft. felelős, mivel a megrendelt anyag egyik összetevőjét hibásan adagolták... Az előre látható természeti katasztrófa méretei, intenzitása, és megfigyelőegységünk szerény felszereltsége miatt további vizsgálódás nélkül elhagytuk a bolygót...”

2. Konzerv, konzerv...

– Késésben vagyunk!
– Nem baj! Legalább jobb lesz az étvágyuk, esetleg felszámítunk egy kis minőségi felarat is...

– Vagy fizethetünk késedelmi kamatot, ha közben néhányan már éhen haltak – aggodalmaskodott Edit.

– Te mindig aggódsz – mosolygott Ray. – Ne mindig a sötét oldalát nézd a dolgoknak!

– Múltkor is a sötét oldala jött be – jegyezte meg Edit.

– A „madáreleségre” gondolsz?

– Igen.

– Mit akarsz? Időben szállítottunk, a megrendelt mennyiséget és minőséget.

– Csak azt nem tudtuk, hogy a légkör sűrűsége miatt a ledobott lárvák, mire leérnek a felszín közelébe, addigra bogarakká fejlődnek, hatalmasra nőnek, és leérve megeszik a mi kedves megrendelőinket, az „úszva repülő madarak”-at.

– Előre fizettek! A pénz a számlánkon, a megrendelést teljesítettük. A többi nem a mi gondunk!

– Hát... a nevükből talán következtethettünk volna...

– Ne nyavalyogj! – fortyant fel Ray. Izmos karja megfeszült a kormányon... átvette a robotpilótától az irányítást.

– Parkoló-pályán vagyunk – billent ki Edit a háborgásából, és átváltott navigátorba.

Már jól ismerték ezt a bolygót. Nem először szállítottak ide. Könnyű fuvar volt, a megrendelő és a szállító egyaránt elégedett volt. Az összefüggő dzsungelben szabályos, kerek tisztások voltak, ezekre kellett ledobni a vékony fémburkolatba csomagolt, sűrített algát. A vékony fémfólia megvédte az érzékeny algákat a sűrűlódási hőtől, a leérkezés, a becsapódás okozta roncsolódástól pedig a fémfólia légbuborékjai. Szépen sorban telerakták a tisztásokat az áruval.

Elérték az utolsó tisztást. Meglepődve tapasztalták, hogy senki sem nyüzsgő a tisztás szélén, ahogy máskor. A várakozásteljes nyüzsi helyett nyugi és csend...

Azért kötelességtudóan ledobták a rakományt. Dolguk végeztével elhagyták a légkört.

Már messze jártak a bolygótól, amikor utolérte őket egy rádióüzenet:

„Soron kívüli szállítmányuk se minőségileg, se mennyiségileg nem felelt meg az igényeinknek. A csomagolás túl kemény volt, nehezen felbontható, a légbuborékok kisebbek a szabványosnál, az áru valószínűleg romlott... (ugyanis mozgott). Talán reklámnak szánták, de kérjük, az ilyen ízlésünktől idegen áru ránk tukmálásától a jövőben tartózkodni szíveskedjenek! (Na mind-egy, egyszer meg lehetett enni.) A kissé késve érkezett, általunk megrendelt áru kárpótolt minket a várakozásért. Talán feledhetővé teszi a kellemetlen reklámcsomagot, és továbbra is sikeresen együttműködhetünk mindkét fél megelégedettségére.”

– Milyen reklámcsomag?

– Nem dobtunk le semmilyen reklámcsomagot.

– Talán a konkurencia...

– Na, nem tudtam, mi hiányzik! – dohogott Ray.

– Ne törődj most a konkurenciával, inkább tölts még pezsgőt!

Jelentés az „M. K.-19” akcióról a G. K. M. számára (részletek):

„...hivatkozva az M. K.-001, -009, és főleg a jelen, -019 jelentésre, kezdeményezzük a Manna Kft. azonnali felszámolását. Kérjük felülvizsgálni működési engedélyüket, ugyanis alapos a gyanúnk, hogy a vállalkozáshoz szükséges hozzáértésüket bizonyító okmányok nem hitelesek... Műszeres, helyszíni vizsgálataink alapján egyértelműen bebizonyosodott, hogy a Dínó expedíció két hajóból álló küldöttsége hősi halottaiért is a Manna Kft. felelős. Tudományos expedíciójukat a Dena-67 bolygó dinoszaurusz-szerű lényei összetévesztették a Manna Kft.-től megrendelt algaszállítmánnyal. Ha a Manna Kft. időben szállított volna, ez nem fordulhatott volna elő... A jóllakott »dínók« valószínűleg érdeklődéssel fogadták volna a tudósküldöttséget... A félreértések tisztázása után a Dínó-bolygón a helyi kormányzat egyetértésével és hathatós együttműködésével (ők állták a költségeket) emlékművet emeltünk a tizenöt mártír emlékére...”

3. Kőhab

– Egyre jobban megy az üzlet, te pedig egyre nyugösebb vagy...

– Nem vagyok nyugős... csak...

– De nyugós vagy! – fordult Ray Edit felé. – Rengeteg pénz van a számlánkon... lassan már azt sem tudjuk, mire költjük.

– Neked erre mindig vannak ötleteid! – vágott vissza Edit.

– A pénz arra való, hogy költjük.

– Hát te aztán költöd! A tengerparton... nem csak egy tenger partján van egy rakás villád, szállodád, utazási irodád, kaszinód, hajótársaságod... mit tudom én, mid... talán te sem tudod pontosan... de mindig akarsz „még valamit”!

– Te viszont még egy vasat sem költöttél a számládról.

– Ez így van...

– Még a pezsgődet is mindig én fizetem...

– És? Sajnálod tőlem? – csattant fel Edit. – Ha akarod, kiköpöm!

Ray-t őszintén meglepte az a villanás Edit tekintetében.

– Végül is semmi közöm a számláidhoz... – morogta –, a pezsgő pedig váljon az egészségedre!

Időlegesen felfüggesztették a marakodást, mivel megérkeztek a következő szállítás helyszínére. Beléptek a légkörbe, szemük a műszerekre, képernyőkre szegeződött. Összeszokottan, automatikusan dolgoztak.

– Elértük a kijelölt koordinátákat – jelezte Edit.

– Visszaszámlálást kérek! – mondta Ray, kezét a kioldógombon tartva. – Nagyon pontosan kell letennünk az árut.

– Három... kettő... egy... Most!

– Kioldás!

Már éppen fordultak a „mélyúr” felé, amikor a következő rádióüzenetet kapták:

„...Üdvözlí önöket a Forradalmi Kormány! A korrupt, kizsákmányoló királyi család kiárusította szinte egész bolygónkat. Eladták idegen beruházóknak bolygónk nyersanyagkincseit, iparunkat, mezőgazdaságunkat, szellemi termékeinket, és a bevételeket saját luxus-életük finanszírozására fordították. Rablógazdálkodásuk következtében súlyos éhínség fenyegeti egész népünket. Hogy mégis növeljék a népszerűségüket, megrendeltek önöktől egy nagyobb élelmiszer szállítmányt. A habosított, levegőben szilárduló tápanyag rendkívül olcsó és kiadós. Beépített embereink áldozatos munkájuknak köszönhetően önök azonban az általunk módosított receptúra alapján szállították. Ennek köszönhetően az ünnepélyesen kivonult uralkodócsalád és kíséretük a helyszínen azt azonnal megköstölték... az anyag pedig beléjük kötött. A szállítási helyszínen így most a letűnt uralkodó osztály kőszobrai állnak. Forradalmunk így vértelenül győzedelmeskedett! Hálából az eredeti vételár tízszeresét utaljuk át önöknek. Forró üdvözléttel: a Forradalmi Kormány.”

n13

Párhuzamos valóságok

– Ugrásra felkészülni! – hallotta Tim, a rajparancsnok saját hangját a fejhallgatóban.

– Figyelem! Ugrás!

A Fekete Súlyom Testvériség (FST) tizenkét hajója lassan irányba állt, és megkezdte a csoportos hiperúgrást. Egyenként tűntek el, majd egyenként jelentek meg a Rianos ötödik bolygója körül. Pazar látvány tárult a szemük elé. A csata már javában zajlott, legalább kétszáz kisebb-nagyobb hajó lótté ádázul egymást. Némelyik hajó már égett, vagy füstölt, lézerágyúk fénynyalábjai cikáztak köztük, torpedók és rakéták követték a befogott célokat. A hajók pajzsa szivárványszínűen felderengett, mikor bekaptak egy-egy találatot. Gyönyörű és gyilkos színjáték volt.

– Támadó alakzatba! Harcra felkészülni! – ordította Tim. – Ne sajnáljátok őket! – Azzal az FST hadihajói harcra szálltak a Cagroik szövetség oldalán a Maretar birodalom ellen.

Már órák óta tartott a harc a két ősi ellenség és szövetségeseik közt a Rianos rendszer birtoklásáért. A Rianos egyébként egy kietlen és barátságtalan világ, de gazdag ritka ásványokban, és gazdaságosan bányászható. Ami még növelte az értékét, hogy közel van mindkét birodalomhoz, ezért a szállítás is sokkal gazdaságosabban megoldható, mint a külső rendszerekből, ahol a kalóztevékenység jelentős. Az FST hajók felvették a jól begyakorolt alakzatot és belevetették magukat a harcba. Az FST csapat hét elfogó vadászból, négy cirkálóból, és egy elit rombolóból, Tim parancsnoki hajójából állt.

– Segítetek, mindjárt szétlő! – kiáltotta a mikrofonba Flynn. Az X11-es vadászának levált a pajzsa és a Maretar rombolók lézerei már a hajója testét kezdték szétbontani.

– Oké, tarts ki, segítünk! Minden egység támadja azokat a hármas osztályú Maretar rombolókat tizenegy óránál! Én rárepülök, Kicsi és Hans fedeztetek. Lőjétek őket protontorpedókkal, az leszedi a pajzsukat! Doki, kerülj közelebb és próbáld zavarni a célzórendszerüket! Ha nem tudnak befogni, nyert ügyünk van! – Tim parancsnok rutinosan osztogatta az utasításokat.

A csapat folyamatosan tüzelt az összes fegyverből, a proton-torpedók fehér csíkokat húztak, és vörös robbanásfelhőkbe burkolták az ellenséges hajókat. Az egyik romboló súlyosan

Ray és Edit egy kicsit bután néztek egymásra... Ray fejében rögtön elkezdtek kavarni a tervek további üzletekről és befektetésekről.

Edit azonban nem szólt egy szót sem... Elhatározásra jutott.

4. Húsz év múlva

– Parancsoljon, Lady Edith! – tette le a kristálykelyhet Edit elé az elegánsan kimért inas.

Edit elégedetten nézett végig családján: az asztalfőn John... igazi, kékvérű arisztokrata... kétoldalt fia és lánya... egészséges, szép fiatalok.

Tekintete az ebédlő falán függő gobelinre tévedt. Gondos, művészi munkával kihímzett betűkkel a következő állt rajta:

„11. parancsolat: Ne rendelj semmit a Manna Kft.-től, hogy hosszú életű légy e földön... vagy bárhol máshol!”

megrongálódott, és az oldalára dőlt, a többi se volt már jó állapotban, sorsuk megpecsételődött.

A Cagroikak lassan fölénybe kerültek. A Maretarok egyre több sérült hajója hagyta el a csatateret, már amelyik el tudott menni. Azért a legtöbbje még kitarzott és harcolt, nem adták a bőrüket könnyen. Lélegzetelállító látványt nyújtott, ahogy a sok ezüstszínű hajó tüzet és kénkövet köpködve egymás körül rajzott, mint felbőszített méhek és darazsak. Most már egyértelműen látszott, hogy a Cagroikak vannak fölényben, a csata eldőlni látszott. Timék még javában lótték a még harcoló Maretar hajókat, amikor a rádiófrekvenciát Sonny admirális mély hangja töltötte be.

– Üdv, Tim parancsnok! Úgy néz ki, győztünk, a Maretarok menekülnek! A hírszerzőink szerint a VOR5 ikernapja közelében van egy titkos bázisuk, oda ugranak, ott próbálják rendezni a soraikat. Ha van kedvetek rajtuk ütni, csatlakozzatok be hozzánk! Nemsokára ugrunk, küldöm a csoport ugráshoz szükséges koordinátákat! 15030-02344-012435. Vettétek?

Csend. Már letépte fejről a fejhallgatót majd fájósan megdörzsölte égő szemét, majd az arcát. Az órára nézett, hajnali hármat mutatott. Úristen! Leragad a szeme, már rég aludnia kéne, holnap meg meló, a fene essen bele, tuti egész nap zombi lesz. Nyertek, ez kétségtelen, de most itt abba kell hagyni! Nyolc órája van benn a játékban. Itt a vége! Visszatette a fejére a fejhallgatót, majd gyorsan beszélni kezdett az Teamspeak FST csatornáján a többiekhez.

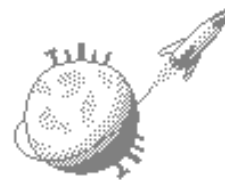
– Srácok! Dicsőséges győzelmet arattunk! Éljen és Hurrá! Köszönöm mindenkinek az elzántságát és a bátorságát. Az ellenség menekül. Új információk szerint a VOR5 ikernapja körül próbálják összevonni az erejüket egy válaszcsoporthoz. A koordináták: 15030-02344-012435. A Cagroikak Sonny admirális vezetésével utánuk mennek, most csinálják a csoportot az ugráshoz, aki velük akar menni, nyugodtan csatlakozzon be hozzájuk.

– Tim! Te nem jössz? Vezethetné a csapatunkat! – lelkesedett Doki.

– Sorry, srácok! Este hétkor ideültem játszani – csak pár órát – most meg hajnal három van. Nyolc órája játszok! Már eszméletlenül fáradt vagyok, és holnap meló. Most mindenképpen el kell mennem aludni! Viszlát legközelebb!

SzaGe

Én és a táskám

Tegnap vettem egy barna bőrtáskát. Az idős eladónő szerint jól választottam. Azt mondta, hogy illik az egyéniségemhez. Mármint, hogy Én? Egyéniséggel megáldva? Micsoda mézes-mázos figyelmesség! Felettébb örültem a kedves szavaknak, hiszen éppen a negyvenedik születésnapomat ünnepeltem. Életemet a szingliség boldog-keserű állapotában töltöttem, így ritkán kaptam bókokat. Jólesett na!

Alig vártam, hogy hazaérjek az új szerzeményemmel. Először csak nézegettem, forgattam a kezemben. Sötétbarna színével, bőrre emlékeztető puhaságával, oldalán egy rejtett cipzárral, és az ezüstös fényű csatjával teljesen megbolondított. Magam sem tudom, mikor örültem ennyire valaminek. A néhai gyerekkoromra emlékeztetett ez az érzés.

Végül belenyúltam a táska belsejébe. Némi nedvességet éreztem az oldalfalához érve. Ekkor hatalmas fordulópontra következett be az életemben. A táska könyékig bekapta a jobb kezemet. Gondolhatjátok, hogy megijedtem! Próbáltam leszedni róla, de nem sikerült. Teljesen kétségbeestem. A konyhába szaladtam, majd kivettem a csontozó kést a fiókból. Elkezdtem felválni az oldalát, ám elviselhetetlen fájdalmat éreztem. Mintha a saját húsomba vágtam volna a hideg pengét. Szomorúan vettem tudomásul, hogy a táskát egyedül nem tudom eltávolítani.

Még aznap délután leszaladtam a háziorvosomhoz. Mikor elmeséltem a történetemet, aránylag furcsán nézett rám. Mondjuk, erre minden oka megvolt, hiszen inkább tüntem egy bolondnak, mintsem épeszűnek. Nézegette egy darabig, majd azt ajánlotta, hogy próbálkozzak a városi kórházban.

Mivel vezetni nem igazán tudtam, így rákényszerültem a tömegközlekedésre. A szürke nagykabátomat tekertem a táskára, hogy ne legyen feltűnő. Jobb ötletem nem akadt. Így is megnéztem a buszon, hiszen nyár közepe volt. Mindenkiről szakadt a víz, én meg nagykabáttal a kezemben ücsörögtem.

Végre beértem a kórházba. A recepcióról egyenesen felküldtek az emeletre. Két óra várakozás után kijött egy orvos. Pontosabban egy sebész. Ő is nézegette, majd lefektetett egy ágyra és ultrahangos vizsgálatnak vetette alá a bekebelezett karomat. Fél perc után közölte, hogy összefonódott az érhalózatom a táskáéval. Magyarán szólva: eggyé váltam vele. Tengernyi kérdés kavart

gott a fejemben. Hogyan lehet érhalózata egy táskának? Miért pont engem választott ki? Mi a fene történik velem? Közben az orvos azt mondta – aki nem tűnt túlságosan meglepettnek –, hogy konzultálnia kell a továbbiakról, de valószínűleg az amputáció lesz a végső megoldás. A sírás kerülgetett, miután kilépett a doki a teremből. Egyedül maradtam a problémámmal.

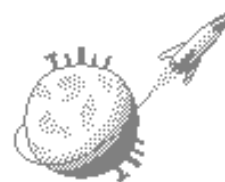
Nem vártam meg, míg visszaér az orvos. Egyszerűen leléptem a kórházból. Visszautaztam az üzlethez, hátha segítenek rajtam. Néztem nagyokat, mikor egy gyorsbűfé volt a helyén. Kétszer is megnéztem az utcát, de jó helyen voltam. Vakartam a fejemet, miközben éreztem az örületet elhatalmasodni. Ekkor egy félkarú koldust pillantottam meg, amint befelé tekintett a büfé üvegablakán. Mintha magamat láttam volna: tíz évvel a műtét után. Iszonyodtam az amputáció gondolatától.

Váratlanul mozgolódni kezdett a táskám a szürke kabátom alatt. Eddig még nem csinált ilyet. Hallottam, amint elhúzódik a rejtett cipzár. Óvatosan belenéztem, de nem hittem a szememnek. Egy köteg húszezres lapult az oldalzsebben. Kivettem a helyéről, majd gyorsan visszatettem. Körbe néztem, hogy kinek tűnt fel, de csak a koldus nézett rám kikerekedett szemekkel. Belém nyilallt a felismerés. Mondhatni megértettem a helyemet a világban. Sokan bolondnak tartottak az ismerőseim közül. Lehet, hogy igazuk volt, de a tettemért én voltam a felelős, mint ahogy abban a pillanatban. Újra kivettem a pénzköteget és átnyújtottam a koldusnak. Sose felejttem el azt a hálás tekintetet. Életet mentettem. Ekkor a koldus arcán könnycseppek jelentek meg, de nem az örömtől. Elmondta, hogy neki is ilyen táskája volt pár éve, viszont az orvos tanácsára az amputáció mellett döntött. Élete legnagyobb hibáját követte el. Megköszönte a pénzt és elballagott. Percekig álltam a csodálkozástól. Majd feldobtam a kabátomat a vállamra, és büszkén elindultam hazafelé a táskámmal.

Azóta másként tekintek a világra. Nem élek fényűző életet. Megmaradtam egyszeri embernek, de ahol tudok, ott segítek – persze névtelenül – a mai napig. A boldogságomat pedig a családomból merítem, akik elfogadták, hogy a családfő kicsit más, mint a többi ember...

Thomas Otto

Az utolsó oroszlán

A nevem Dr. Oliver Tipton, és ez a vallomás az utolsó hagyatékom erre a világra. Tartozom ennyivel az embereknek, barátomnak, Dr. Jane Fosternek és a Nemzetközi Állatvédő Egyesület vezetőinek. Ez az írás nem fog változtatni semmin. Sem a történeteken, sem az ítéletemen. Én azonban mégis tollat ragadok, mert tudnia kell az embereknek az igazat.

2007. március 4-én születtem York városában. Apám egy horgászoltot vezetett, anyám könyvelő volt. Egészen jól éltünk, s apám ragaszkodott hozzá, hogy egy szem fia művelt, okos ember legyen. Érthető, hiszen bátyám a születését követő napokban meghalt, ezért fordíthattak rám kimagasló figyelmet. Így,

ahogy felfedeztem magamnak az állatok világát, elhatároztam, hogy zoológus leszek, s ezen cél eléréséért mindent meg is tettem.

Elvégezve az egyetemet, tagja lettem egy angliai állatsegély szervezetnek, miközben kutatásokat folytattam az állatkeretekben élő állatok viselkedését illetően. Életem során több tanulmányt is kiadtam eredményeim nyomán, a segélyszervezetnek hála pedig a fél világot bejárhattam. Jártam Ausztráliában krokodilokat és kengurukat menteni, utána Ázsiában segédkeztem különböző mentőakciókban. Végül Amerikában telepedtem le, visszatérve korábbi kutatásomhoz.

Érdekes módon Afrikába sosem sikerült eljutnom. Bár vágytam rá, a körülmények sosem engedték meg. Mikor a munka, mikor az ottani helyzet akadályozott, s vénülő arcom lassan feladta a vágyakozást. Pedig ha valahova, oda kellett volna a segítő emberek. 2035-ben egy ismeretlen eredetű, mesterséges járvány megtizedelte a kontinens állatvilágát, majd rá hét évre egy nagy orrvadász hullám is végigsöpört rajta. Ezt követően jött létre a Nemzetközi Állatvédő Egyesület, melyben megalapítása óta komoly szerepeket vállalok. Ám a fajok mégis lassan eltűntek. Néhányat már csak régi lexikonok és weboldalak őriztek, egyes utolsó példányokat pedig állatkertek vigyáztak, de az idő lassan őket is eltörölte. 2067 őszére pedig oda jutott a világ, hogy csupán két oroszán maradt: egy a Washingtoni Állatkertben és egy a Zimbabwei rezervátumban.

Nofertiti egy szelíd nőtényoroszlán volt. Személyesen kezestem érte, és minden költségét fedeztem. Egy kínai cég képes lenne az oroszán petesejtjeit megtermékenyíteni, de ehhez szükség volt a másik oroszán hímivarsejtjeire. Így akár jóval több utódot tudtak volna létrehozni, ami újra képes lenne felvirágoztatni az oroszánok faját. Őt még könnyedén elszállíthattuk az adott országba, de út közben az állat megbetegedett. Így, bár sikerült kinyerni az értékes sejteteket, az állat elpusztult, egyetlen hímét hagyva maga után.

Augustus akkor még ereje teljében lévő hímként lépett be a köztudatba. Az ő szállítása mindenképpen bajosabbnak bizonyult az orrvadászok miatt, de mindenekelőtt biztosítani kellett, hogy az állat teljesen steril környezetben legyen, teljesen egészségesen. Utunk nem is keresztezte volna egymását, azonban olyan dolog történt, amely az én beavatkozásomat igényelte. Augustus egy kedvező pillanatban megölt és felfalt egy embert, aki éppen a kifutót ellenőrizte. A mesterséges patak, mely nem messze a barlangjától csobogott, elromlott és karbantartásra szorult. A munkás pedig nem vette észre az árnyékban megbúvó állatot, aki lecsapott rá. Ekkor, mint ismert zoológus, és mint tagja a Nemzetközi Állatvédelmi Egyesületnek, azt a feladatot kaptam, hogy vizsgáljam meg az állatot és mossam át a gyomrát. Egy hetem volt minden vizsgálatot elvégezni, mert azután a kínai labor elszállítja az állatot, és megkezdí a mesterséges megtermékenyítést a petesejtnek.

Hamar repülőre szálltam és tizenhét óra repülést követően megérkeztem Fokváros partjaihoz. Ott a rezervátumot felügyelő intézet fegyveresei vártak és helikopterrel vittek tovább Közép-Afrika felé. Négy óra ismételt repülés várt rám, minek végén másnap hajnalban már a rezervátum főépületében alhattam. Reggel tíz órakor pedig már a reggelizőben vártam az igazgatót és Dr. Jane Foster biológust. Dr. Fosterrel nem először találkoztam, hisz a legtöbb mentőexpedícióm alatt társamnak tudhattam. Kapcsolatunk így már-már barátinak minősült, mégis megmaradt egymás felé a kölcsönös tisztelet.

Pirosopzágás arca félmosolyra húzódtott érkezésemre. Szemüvege mögüle egyenesen sugároztak kék szemei. Fekete, hullámos haját kontyba fogta. Köszöntött, majd miután a kötelező bemutatkozás megtörtént az igazgatónál, átöltöztem egy fehér köpenybe, készen a vizsgálatra. Miközben elindultam az oroszán belső kifutója felé, még semmi kétségem nem volt a vizsgálat jogossága felől. Meg akartam menteni egy kihalófélben lévő fajt! Csak ez lebegett előttem.

Az épület nyugati szárnyában kapott helyet a belső kifutó. A vadőrök már behozták Augustust, és az oroszán idegesen körözött a helyiségben. Egyetlen ajtó nyílt csupán befelé, egy kisebb csapóajtó pedig az udvarra nézve helyezkedett el. Az állat szabadon járkálhatott a külső kifutón is, de most a kijárat lakat alatt állt.

Dr. Foster már ott állt ez egyik golyóálló üveg előtt és figyelte az állatot. Arcán látszott az a fajta izgatottság, amelyet az egyetlen élő oroszán látványa gerjesztett benne. Visszafogtam lépteimet, és én is mellé álltam. Hosszú percekig néztük az állatot,

s valahogy nem jutott eszünkbe, hogy egy gyilkos járkál az üveg mögött.

Bámészkodás közben társam átnyújtotta az előzetes megfigyelések eredményét. Az állat állapota tökéletesnek bizonyult. Érzékei a papírok szerint a korához képest is kiválóak. Nem jelentkezett rajta gyengeség vagy szédülés, és a széklete is normálisnak tűnt. Ám az alapos vizsgálathoz nem csak a távoli megfigyelés szükséges.

Egy asszisztens lassan hozott egy szelet húst és pár pirula altatót, melyet gyorsan a finom falatba rejtettem. Közben az erőemberek is megérkeztek hordággal. Már készültem, hogy a fémajtó felső rácsain át bedobjam az ételt, mikor a folyosó végén hangzavarra lettünk figyelmesek. Egy dühös férfi az elébe álló ápolók ellenére bivalyként tört előre, és már messziről szitokszavakkal dobált minket. Odaérve hozzánk nem sokon múlt, hogy Dr. Foster fel ne pofozza! Szerencsére az erős segédeink közbeleptek, és a földre vitték az indulatos fickót. Amiket akkor mondtok, megragadtak bennem, s ekkor kezdtem el valóban elgondolkodni az ügy komolyságán.

– Ti idióta barmok! Meg akartok menteni egy gyilkost! Az a vadállat felfalta a testvéremet, és ahelyett, hogy végeznének vele, még ki is mossátok belőle a maradékát! Apám, az ő apja és annak az apja is, több generáción át vadásztak rájuk, és ti megmentitek! Miért mentenének meg egy olyan szörnyet, aki csak ölni tud? – üvöltözte, miközben a kérdések valóban jogosak voltak. Aki bent körözött és vadul nyáladzott a hús illatától, egy gyilkos volt, aki elvette egy ember életét. De többet már nem tudott nekünk mondani, mert a biztonsági szolgálat elvitte. A ruhájából ítélve, ő is itt dolgozhatott, így érthető, miért tudott ilyen könnyen a közelünkbe férkőzni. Azonban nem agyalhatam sokat a dolgon, mert a kezem akarva-akaratlan elhajította a húst, amire az oroszán pillanatok alatt rávetette magát. S akkor láthattam, milyen valójában. Amikor marcangol, amikor a nyers hús íze a hatalmába keríti, és feltűzeli sárga szeméit. Félttem, mikor evés közben engem bámult, de a bogyók szerencsére gyorsan hatottak.

Pár perc múlva kinyílt az ajtó, és ráfektették a hordágyra, majd megkezdődött útja a laboratórium felé. Rátéve a műtőasztalra, egyedül maradtam Dr. Fosterrel, és elkezdtük az alaposabb vizsgálatot. Először vizelet-, nyál-, vér- és szövetmintát vettünk, hogy megbizonyosodjunk az állat egészségéről. Miközben Dr. Foster a megfelelő artériát kereste a vérvételhez, én a megfelelő kémcsöveket kerestem. Ahogy kutattam a polcok zavaros rengetegében, a fejemben még zavarosabb gondolatok kavargtak. Nem hagytak nyugodni a munkás szavai. Az a kezdeti lelkesezés, mintha alábbhagyott volna, a felismerés pedig belém vágott, hogy Nofertiti mindvégig a kirívó kivételnek bizonyult vadtság terén.

A kérdések és tettünk jogossága annyira behálózta elmém, hogy miközben megtalálva a csöveket elkezdtük a vérvételt, akarva-akaratlan felhóztam a dolgot Jane-nek, aki egy cseppet sem lepődött meg. Ez a kérdés mindvégig az ő fejében is megbújt, de saját elvei és érvei elégnak bizonyultak a túlgondolás ellen.

– Gyilkos? Igen. De melyik faj nem az ezen a bolygón? Az ember megannyi faj kipusztulását segítette. Dodók, erszényes farkasok... aztán bálnák, elefántok, orrszarvúak, koalák, pandák, tapírok, zsiráfok, tigrisek... levadásztuk őket, mert szép volt a bundájuk. Mert fényes a csontjuk. Mert színes a tolluk, mert jó móka! Az élőhelyüket pedig kisajátítottuk. Hát most mondd meg, hol van az emberiség megannyi bűne egyetlen emberáldozattal szemben! Milyen jögon pusztítana ki még egy fajt? Milyen jögon ölné meg az egyetlen oroszánt? Szerintem pont azon a jögon, amelyiken meg is mentheti azt!

Igaza volt. A kételyek, melyek ott mocorogtak a fejemben, lassan lenyugodtak. S bár a lelkiismeret még mindig gyötört, vigasztaltak a világlátott hölgyemény szavai. A célt persze

továbbra sem tartottam nemesnek, de talán pont ez benne az irónia. Az embernek nincs több ellensége. Legyőzte a mamutot, az oroszlánt, a villámot és majd idővel magát fogja... de addig próbálja még egy kicsit életben tartani a rosszakaróit, akiket nem a pénz vagy a hatalom motivált, hanem az éhség. Mert ha minden más kihalna, és csak az ember uralná a földet, elfelejtené honnan jött, és akkor honvágya lenne, pedig otthon van.

Miután meglettek a minták, felosztottuk egymás között őket, hogy a nap hátralevő részében csakis ezekre tudjunk koncentrálni. S bár az állat már ürített, felsőbb utasításra kimostuk a gyomrot is, amiben persze semmi érdekeset nem találtunk. Talán néhány ruhafoszlányt és csontdarabot. A művelet végeztével beléptek az erőemberek és a hordágyon, futólépésben vitték vissza Augustust a belső kifutójába. Útban a nekem kijelölt kisebb emeleti labor felé, hónom alatt a mintákat tartalmazó dobozzal, elhaladtam a belső kifutó mellett. Az oroszlán most nem körözött idegességében. Csak ott ült a helyiség közepén, miközben sárga szemével engem méregetett, és rágszalta a neki bekészített birkacombot. Akkor egy pillanatra megdermedtem. Hallottam az üveg mögül a hús szakadását, az inak pattanását, a csont és a porcok ropogását, melyek mind-mind megfestették annak a lénynek a képét, aki ha éhes, mindegy ki van a foga között, de ezeket a hangokat fogja hallatni. Nyeltem egy nagyot, és lassan haladásra bírtam a lábaimat az emeleti lift felé.

Beérve a laboratóriumba, vizsgálni kezdtem a vizeletet és a vért, melyet az állattól vettünk le, de semmi komolyabb fertőzés jelet nem vettem észre. Éjszakába nyúlóan kutattam, még az állat ürülékét is áttúrva, melynek eredménye a helyes emésztés nyomait mutatta. A vizsgálat sikeresnek bizonyult, az oroszlán egészséges! Egy kicsit megkönnyebbültem. Az igazat megvallva, nem is tudom miért. Talán, mert éreztem, hogy végre valami jót tehetünk egy másik fajjal. Van remény, hogy az utolsó oroszlán ne egy falon lógva végezze, hanem egy kifutóban, büszkén arra, hogy rajta kívül még több száz csemete nődögél mesterséges méhekben valahol, egy kínai kutatóközpont mélyén.

Reggel a teraszon találkoztam Dr. Fosterrel, és egy kávé mellett átbeszéltük a tegnapi vizsgálatok eredményeit. Mind a kettőnket elfogott a heves izgalom, hiszen már csak egy helikopter és egy csapat fegyveres választotta el Augustust, hogy megmentse a fáját. Utána még rengeteg más témát is átbeszéltünk, és meg kell mondjam, jól esett a hosszas társalgás. Eddigi életemet tekintve sosem volt feleségem, gyerekem, vagy akár szeretőm. Csak egy-két barát elszórva a világban, ezért is esett olyan jól az a délelőtti három-négy kávé, amit a beszélgetés közben megittam.

A nap további részében papírokat és hívásokat intéztünk, hogy másnapra teljesen rendben legyen minden, és Augustus megkezdhesse útját Kína felé. Minden simán ment, éppen ezért korán elmentünk lefeküdni, hogy reggel kipihenten kísérhessük végig utolsó útján. De valami még mindig ott mocorgott elmém egy apró kis szegletében, melyet nem tudtam csillapítani és pók módjára hálózta be gondolataimat. Valóban szükséges megmenteni egy gyilkost, ami még jelenthet némi veszélyt az emberre? Jogunkban áll ítélkezni egy ragadozó felett? Akit nem tart fogva a civilizáció rabigája, és ezáltal képtelen felfogni tettének súlyosságát, hisz mindent az éhsége csillapítása miatt tesz? Nem tudom. Olyannyira tanácstalannak és zavarodottnak éreztem magam, hogy testemre lassan kiült a hideg veríték. Az álom egyetlen csírája sem kívánt szememben gyökeret verni, ezért fogtam magam és kimentem a folyósóra, megszemlélni Augustust, gondolataim tárgyát.

Az állat nem csinált semmit. Csak feküdt az ajtóval szemben lévő falnál és aludt. Én pedig csak néztem. Néztem, azon gondolkodva, hogy amit teszek, az valamiért mégis egy nemes dolog. Ahogy ott feküdt ez a hatalmas és tiszteletteljes lény, egyszerűen képtelen voltam dönteni, és éppen ezért szívem a saját jólétéért küzdve elfogadta, hogy a megmentése, bár hozhat

a jövőben más emberáldozatokat, mégis egy faj teljes felvirágozását hordozza magában.

Miközben a saját gondolataimban elveszve báméskodtam, valaki a folyósón, csendesesen közeledett a hideg kőpadlón. Gondosan ügyelt, hogy közeledtére senki se figyeljen fel, miközben kezében szorongatott egy pisztolyt.

Megfordulva az a munkás állt velem szemben, kinek fivéréret Augustus felfalta, és maradékát én mostam ki az állat gyomrából. Megláttam a fegyvert, és automatikusan léptem egyet hátra, tudván, hogy valami nagyon rossz szituációba keveredtem. A férfi nem mutatkozott be, nevét azóta sem tudom. De akkor olyan gyűlöletet láttam a szemében, mint amelyet még soha az életben. Egyből észrevettem, hogy szándéka miben teljesedett volna ki, de zavaró módon belekerültem a képbe, és ez egy még ördögibb tervet engedett végrehajtani. Rám fogta a fegyvert és intett az ajtó felé.

A torkom megszorult. A gyomrom olyan heves emelygésbe kezdett, hogy talpon maradnom is alig sikerült. Végül kezem rásimult a hideg kilincsré. Itt utasított a férfi, miszerint adjam át neki a kulcsokat, ami az orvosi köpenyem zsebében volt, és amelyet magamra vettem sétám elején. Előtte ki kellett nyitnom az ajtót, bemennem a helyiségbe, bezárni ismét, majd kidobni a kulcsot az ajtó rácsos kis ablakán.

Miután ez megtörtént, a fickó csőre töltötte a fegyvert, majd átnyújtotta azt a rácson:

– Ostoba! Meg akarsz menteni egy gyilkost. Egy szörnyet, aki megölte a fivéremet. Egy fajt, aki több ezer ember halálát okozta. Ma este magam végeztem volna vele, de most, hogy idetévedt, láthatja, milyen is ez a lény valójában! Itt van ez a pisztoly, és maga tudni fogja, mit kell tennie. Ha megöli önt, igazam volt. Ha maga végez vele, akkor lesz igazságos a történet. De egy valamit tudni kell: az oroszlán nem mentené meg az utolsó embert.

Azzal ott hagyott, beejtve a pisztolyt, ami hangos koppanással jelezte ittlétem. A férfi pedig elhúzta a kis fémlapot, és eltűnt az intézetből...

Csak a mögöttem ébredező fenevad morgása rántott vissza a valóságba. Lassan felvettem a pisztolyt. Megfordultam. Farkasszemet néztem egy valódi ragadozóval. A fegyver a kezembem egyre szorosabb fogásnak örvendett, hisz ez volt ez egyetlen, ami az embert magasban tarthatta a természet háború szaggatta egén. Augustus csak vicsorgott, egyre fenyegetőbben közeledett felém, míg nem a sárga szemek fel nem csillantak. Hiába figyelmeztetett, hogy tűnjek innen, nem volt rá lehetőségem. Azért azt választotta, amit minden állat tenne fenyegetés esetén: támadt. Én pedig azt tettem, ami minden ember tenne egy ilyen esetben: lőttem.

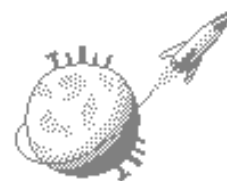
Most itt vagyok. Valahol, egy amerikai börtönben, miután a zimbabwei hatóságok átadtak. A férfit nem találták meg, de az embereknek tudni kellett, hogy meghalt az utolsó oroszlán. Hogy megölték az utolsó oroszlánt. Hogy én tettem...

Rövid tárgyalások, életfogytig tartó rabság... egyetlen álmatlan éjszaka és egy bizonytalan helyzet valódi kibontakozása miatt. Mert bár eddig a vadászat izgalma, a dús sörény vagy fényes bunda miatt pusztítottak el száz-meg száz oroszlánt, addig az utolsó egy párbajban halt meg. Egy olyanban, amelyről a természet szól. Amelyen az egész világ alapszik. S amely megmutatja, hogy az embernek már nincs ellensége. Egyedül maradt...

Ma reggel az egyik ór bedobott egy újságot a rácsok között. A címlapon ez állt: Kínai tudósok sikeresen létrehozta ötven oroszlánt! Ahogy olvastam a cikket, Dr. Jane Foster is segített nekik és Augustust használták fel hozzá. A helyzet még nincs veszve. Az emberiség még mindig kapaszkodik a természet szoknyájába. Ám az anyag foszlik és romlik, előbb-utóbb pedig elszakad a nehéz ember súlyától és zuhanni kezd... a mélybe.

SzaGe

A nagy kékség

Jó ideje lebegek a finoman hullámzó tengeren. A percek óráknak tűnnek, míg mozdulatlanságommal tartom magamat a felszínen. A megfelelő légzéstechnika sokat számít. Abban is segít, hogy kitisztuljon az elmém, miközben gondolataim rendeződnek.

Kémelem az eget. Egész életemben babonázott a színével. Már övodás koromban elhatároztam, hogy a kedvenc színem a kék lesz. Azóta se változott a véleményem. Megnyugtat, hogy bárányfelhők is vannak felettem a zenit messzeségében. Ők is a nagy kékségben úsznak. Lassan, mozdulatlanul, mint én. Alakjuk változik, miközben a fenti fuvallatok csendesen terelgetik őket. Jó lenne most közöttük lenni, és fentről mustrálni a tenger látványát.

Néhány vallás szerint a mennyország fentről származik. Ezt nehezen tudom felfogni. Lenne egy plusz égbolt a látható felett? Egy paradicsomi hely, amit szabad szemmel nem láthatunk? Talán az ég színe pajzsként rejtegeti? Kérdések, amire még nem kaptam választ.

Emlékeimben számtalan szín pompás hajnal és alkonyat él. Sötétkék, zöld, rózsaszín és narancssárga. Ilyen paletta mögött lennie kell egy művésznek! Valaki, aki nem rest festeni. Valaki, aki szorgalmasan teszi a dolgát nap, mint nap. Valaki, aki törődik velünk, figyel ránk, és meghallgat minket. Talán egyszer én is találkozok vele. Akkor majd megköszönöm neki a dolgaikat,

amit kaptam az élettől. Amitől embernek éreztem magam. Örömeiket, fájdalmakat, pofonokat és simogatásokat.

De az őszintét megvallva már nagyon elfáradtam. Az út, amin elindultam pár órával ezelőtt, lassan a végéhez közeledik. Nem így terveztem a lezárását. Tudom, hogy az alattam tátongó mélység be fog szippantani. Legalább az égboltozatban gyönyörködhetek utoljára. Ebben a hatalmas és bámulatos alkotásban, ami számomra a teremtés koronája. Ki tudja, hogy a többi utas, akikkel utaztam a jachton, mit gondolnak most. Vajon látják azt, amit én? Ha még élnek egyáltalán. A barátaim voltak. Lehet, hogy találkozok velük odaát, az égbolton túl.

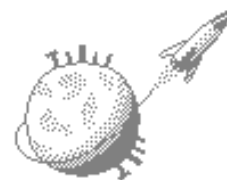
Nem sokáig bírom már. Pánikolnom kellene, mégis nyugodt vagyok. Halálosan nyugodt. Na jó, talán egy icipicit félek, de ez pillanatnyilag elhanyagolható. Elérkezett az időm. Kifújom az utolsó lélegzetemet a felhők irányába.

Süüllyedek. A tengervíz már az arcomat is elfedi. Próbálom nyitva tartani a szememet. Bár nem nézek lefelé, mégis megrémülök az alattam elterülő mélységtől. Egy-két bent maradt levegőbuborék távozik az orromon keresztül, amik kerge táncukkal igyekeznek felfelé. Levegőt kellene vennem, de nem fogok. Elnyel a sötétség, de azt nem akarom megvárni.

Uram, ha hallod a gondolataimat, akkor hallgass meg, kérlek! Adj erőt, és ne hagyd, hogy a lelkemet elnyelje a feneketlenség! Szeretnék most Veled lenni! Fent, a nagy kékségben...

Carun

Galaktikus uborkák

Blaze szórakozottan figyelte, amint a kibermacska a söralátét-tel játszott a kopott bárpulton. Apró, borotvaéles fogaival már körberágta a reklámszöveget: Egy sör, nem sör! Milyen igaz, gondolta Blaze és intett a kocsmárosnak, hogy jöhet a következő. Lassan kortyolt, miközben a falon függő órát leste. Az halkán tikk-takkolt, a másodpercmutató körbe-körbe járt. Szerette az ilyen retró stílusú kocszmákat; kevés volt belőlük a galaxisban.

– Elnézést uram!

Blaze elkapta tekintetét az óráról, hogy aztán megállapodjon a kocsmáros tésztaképén.

– Hmm?

– Bocsánat a zavarásért, de ha megkérem, ki tudná ezt nyitni nekem?

A pultra helyezett egy fémtetővel ellátott üveghengert. Az üveg címkéjén ez állt: Pedro Papa Pikáns Uborkái.

– Azannya... – kerekedtek ki Blaze szemei. – Csak nem a Földről van?

– De bizony! – A kocsmáros büszkén kidüllesztette mellkasát.

– Itt, a Rozsdás Macskában, csakis eredeti alapanyagot használunk a hamburgereinkhez.

Blaze szájában összefutott a nyál és nyelt egy nagyot.

– Tudja mit? A vendégem egyre, ha sikerül kinyitnia.

Blaze szélesen elvigyorodott; a burger igazi ingyencsésnek számított szerte az univerzumban. Rámarkolt a fémtetőre és erősen

csavart rajta egyet.

– Inkább jobbról-balra próbálja – tanácsolta a kocsmáros.

– Kösz...

Izmai pattanásig feszültek, feje már vöröslött, homlokán apró verejtékcspepek jelentek meg, de a tető egy milliméternyit sem mozdult.

– Velem te nem fogsz kiszúrni, bazdmeg – morogta.

Még háromszor megpróbálta, de nem sikerült. A pulthoz ütögette, de az sem segített. Rázta és anyázta, de mindhiába.

Blaze mindig is hirtelen ember volt, körözték is érte szerte a galaxisban. A fegyverekhez ugyanolyan jól értett, mint az úrhajók szereléséhez; egyszerűen nem hitte el, hogy egy ilyen primitív szerkezet kifog rajta. Pipa volt, de nagyon! A kocsmáros lesajnáló tekintetét látva végképp felment benne a pumpa. Egy gyors mozdulattal előkapta lézerpisztolyát, és rálőtt a befőttes-üvegre.

BAMM!

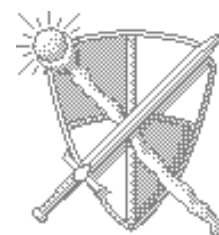
Apró üvegszilánkok és uborkadarabok terítették be a pultot, a kocsmáros, de még a kibernetikus bolhafészket is. A macska haragosan fújt egyet, majd fémlábain duzzogva eldöcögött.

– Mi a fenét csinált, ember?! – prüszkölte a tésztaképű, miközben szeméből próbálta kidörgölni a savanyú levet.

– Amit mondott – húzta meg vállát Blaze. – Úgyhogy jön nekem egy hamburgerrel.

Klark

Az örökség

Szakadt rólam a víz, miközben öreg biciklimet tekertem a kátyúkkal tarkított aszfalton. Minden igyekezetem ellenére, hogy kikerüljem a nagyobb repedéseket, egyszer-egyszer döccentem egy nagyot. Nem voltam teljesen stabil.

Bár még csak reggel nyolc volt, rohadtul forró volt a levegő, és látszott, hogy ezúttal igazán lesz a meteorológusoknak: beütött a kánikula.

– Kutya... meleg... – lihegtem, folytatva a gondolatot, és tekerem tovább.

Szédültem és rendesen hasogatott a fejem a tegnapi estori dorbézolást követően. A szám száraz volt, mint a tapló. Tudtam, hogy a reggeli cigi és kávé nem segít ezen a gondon, de a napi rutin része volt, így otthon túlestem rajta.

Egyedül voltam a lombos fák szegélyezte, egyenes úton, a Szécsi – vagy ahogy az öregek hívták: hetedik – utcán. Előrszegeztem a tekintetemet, és a napsütésben hunyorogva próbáltam az akaratérommel tompítani az egyre nagyobb zakolatot a fejemben.

Úgy elteltem a másnapossággal és az önsajnálattal (sokadjára is elhatároztam, hogy soha többé nem iszok), hogy már szinte ott is voltam a ház előtt, mire kiszúrtam az ismerős autót.

A nyári szabadságom első napja volt, természetesen elígérkeztem segíteni. Miért is ne? Kata barátom nemrégiben meghalt anyai nagyjapja házában kellett szétnézni. Igazából nem is az ő házáról volt szó. A nagyszülei régen elváltak, a vér szerinti nagyjapja, akit nem is ismert, az anyjánál élt. Az öregasszony egy régi parasztházban lakott, a fia pedig egy újabb építésű házban az udvar mélyén. Igazából nem a nagypapa, hanem a dédanya háza érdekelte a barátomat.

Hát még az indoka hogy hallatszott!

– A dédanyám boszorkány volt – mondta még tegnap este is a kocsmá udvarán a műanyag asztalnál, két hideg fröccs után. – Én is örökölhettek valamit a képességeiből, mert néha látok és hallok dolgokat. Éjszaka. Főleg otthon.

A vőlegénye, Norbi, szokása szerint szótlánul hallgatta Kata kitörését, Peti barátunk azonban vihogott.

– Azt másnak nevezik, Katám – mondta. – Tudod, minnek? Idegbajnak.

– De akkor is látok szellemeket!

– Főleg két üveg bor után.

– Kapd be! – kiáltotta Kata, de ő is nevetett.

Többször volt már céltáblája kíméletlen humordárdáinknak. Becsületére legyen mondva, kisebb-nagyobb sikerrel, de mindig állta a sarat. Ezen kívül pedig minden kritikánk és szívózásunk dacára, a hite töretlen maradt abban, hogy szellemeket érzékel, így kivívta néma elismerésünket.

Kata ezúttal nem túlzott az utcafronton álló épület korát és állapotát illetően. A málló, repedezett vakolaton, a lassan sárgálló mészalól sebhelyként előbukkanó, száraz vályogtéglaikon, az utcafronton lehullott, törött cserepeken és a kosztól hályogos ablakokon látszott a gondozatlanság és az idő.

Az ablakok – két öreg, mindent látó szem, ami a lelkemig nyúlva vájkál karmos ujjjaival...

Mintha öreg, száraz, ráncos kéz simított volna végig a gerincem mentén. Egész testem libabőrös lett, apró idegrángás szaladt végig rajtam. Kivert a hideg verejték, mintha rémálomból ébredtem volna.

Az érzés olyan gyorsan ment, mint ahogy jött, de élmelyegtem, mint amikor penészbe harap az ember. Sötét felhő ereszkedett amúgy sem rózsás kedélyemre, és beárnyékolta az utcát.

– Mi a...

Felnéztem az égre. Ragyogott a nap, még egy ujnyi felhőcske sem volt.

– Nesze neked, boszorkányok – morogtam, és már nem is tűnt olyan hihetetlennek Kata története rosszindulatú dédanyjáról, akivel még a saját fia sem mert egy fedél alatt lakni.

Nem sok kedvem volt bemenni az öreg házba, amelyik bármelyik pillanatban összedőlhetett, de nem csinálhattam segget a számból. Egyébként meg milyen indokkal távoztam volna, mielőtt megérkeztem? Engem is zavart, hogy bedőltem egy ódon ház csalóka hangulatának.

Leszálltam a bicikliről, megkerültem az autót, és a kidőlt-bedőlt fakerítéshez mentem. Az a fajta volt, amit látva azon morfondíroznak az ember, hát ezt vajon mi tartja?

– Helló! – kiáltottam.

– Gyere be! – hallatszott valahonnan Kata hangja.

Betoltam a biciklimet a nyitott kapun, közben figyeltem az ütött-kopott deszkakerítésből kiálló faszilánkokra, nehogy valamelyik túlzottan ragaszkodónak bizonyuljon.

Az utcáról csak a hatalmas diófa lombkoronája, az udvar hátsó részén emelkedő újabb építésű ház felső része, valamint az ősrégi kukoricagóré deszkából rakott, málló teteje látszott. Most a maga valójában tárult elém a sűrű, durva gatzól felvert udvar.

Soha életemben nem láttam még ilyen elvadult kertet. Évek óta nem nyírt, gyomnövényektől összerasztásodott fűtenger, száraz bokrok hitvány kórója, enyészetnek indult rengeteg fogadott. A hajdan szép kockakövekből kirakott járda alig kivehető, töredezett ösvény volt csupán a műveletlen kert dzsungelében. Rossz érzésem, amit alig hessegettem el az imént, újult erővel megtámadott.

– Helló! – Norbi érkezett az öreg ház felől. Átvágott a járdára hajló füvek tengerén, és kezet ráztunk. – Rakd csak oda nyugodtan!

– Mi újság? – kérdeztem, miközben óvatosan a kerítésnek támasztottam a biciklimet. A fa megbillent, de kitartott. – Mikor érkeztek?

– Vagy negyed órája. Gyere be! Kérsz valamit inni? Kólát? Sört? Pálinkát?

– Csak vizet, köszönöm. Kurva meleg van. Meg a fejem is fáj. Norbi nevetett.

– Másnap?

– Az, hogy rohadt meg.

Ő szerencsés fajta volt, nem kínoztta a másnap. Legalábbis ezt mondta.

Izzadt homlokomat törölgettem, testemhez tapadt pólómat lengettem, hogy hűtsem magam. Követtem Norbit, aki a maga megszokott, flegma magabiztosságával vágott át a kerten és hágt fel a verandára.

Az elvadult növények vastag takaróján túl még siralmasabban nézett ki a ház. A régi, deszkából összeillesztett ajtó nyílása fogatlan szájként ásitott, az ablaküvegeken nem lehetett átlátni a rájuk száradt kosztól. A téglából kirakott veranda közeit szétfe-szítette a gyom, a fából faragott oszlopok festését régen lerágtá az idő.

Norbi az ajtóban megállt, és maga elé tessékelt. Valamiért úgy éreztem, hogy meg kell szólalnom.

– Király ez a ház. Kata nem parázik?

Szégyelltem, hogy Katára fogom saját félelmemet, de valahogy át kellett lépnem a küszöböt, és ez tűnt a legjobb megoldásnak.

– Minden pillanatát élvezni – mondta Norbi mosolyogva. – Pörög ezerrel.

– Azt elhiszem. Peti megjött már?

– Ja, nem jön.

– Mi van? Sok volt a bor?

– Nem, az anyja kavart valamit, neki kell segíteni.

Nem lehetett tovább várakozni: nagy levegőt vettem, és átléptem a küszöböt.

Libabőrös lettem, ahogy beléptem a házba. Minden porusomon izzadni kezdtem, de nem a félelemtől, hanem a hűvös levegő miatt. Jófajta vályogból épült ház volt, a legnagyobb hőségben sem melegedett fel. Kiengedtem egy kicsit, és elhessegettem rossz érzéseimet.

A verőfényes napsütés után beletelt néhány másodpercebe, mire hozzászókkott a szemem a félhomályhoz.

Klasszikus konyhában találtam magam, még egy ódon kemence nyílását is megfigyelhettem a bal sarokban. Történezként szedtem magamra némi néprajzos tudást a ladányi múzeumban, ahol dolgoztam, így valamennyire hozzáértő szemmel felmértem a poros helyiséget. Szandálos lábam döngölt padlón taposott, klasszikus, zöld színű konyhabútorokon mázas cserépedények, tányérok és tálak pihentek otthonos összevisszaságban, körülvéve mindenféle kacattal, amit egy konyhában felhalmozhat az ember.

Az asztalon műanyag poharak, félig üres cigisdobozok, öngyújtók és hamutál, az egyik széken pedig hűtőtáska jelezte, hogy a modern kor könyörtelen hódítóként ide is betette a lábát.

– Szióka!

Kata érkezett az utca felőli szobából. Láttam rajta, hogy teljesen fel van pörögve. Imádott nyüzsögni, imádott fontoskodni, és most mindkettőből kivehette a részét.

Műanyag pohár volt a kezében, és egy gyújtatlan cigi az ujjai között.

– Helló! – mondtam, majd jött a puszi. – Na, megtaláltad már a szellemeidet?

Kata grimaszolt egyet válaszul, de most nem hagyta magát provokálni.

– Kérsz valamit inni? Norbi kínált már?

– Igen, de csak vizet kértem.

– Ó, igyál már valamit!

– Te mit iszol?

– Fröccsöt.

Néztem, ahogy belekortyol az italba, láttam, ahogy rágyújt, és minden porcikám tiltakozott az ellen, hogy kövessem a példáját.

– Akkor iszok valamit – mondtam megadóan, ellágyulva valami hideg és keserű ital reményétől. – Van sör?

Norbi már nyúlt is a hűtőtáska felé, és a kezembe adott egy doboz jéghideg sört. Égette a bőrömet, mint a pokol tüze. Felbontottam, belekortyoltam. Nem különösebben esett jól, de lehűtötte a testemet-lelkemet, az biztos.

– Te mit iszol? – kérdeztem Norbit.

– Csak vizet. Kocsival vagyunk.

– Persze.

– Gyertek, menjünk ki cigizni! – indítványozta Kata, és azzal a lendülettel már kint is volt a verandán. Tömzsi testéhez képest nagy sebességgel közlekedett.

Kint letaglózott a fülledt levegő és a gondozatlan kert látványa. Előhalasztam egy cigit, és meggyújtottam. Annyira kellett, mint egy tökönrúgás.

– Hogy tetszik? – kérdezte Kata. Csillogott a szeme, mintha érdekes játékot talált volna, ami egy darabig lekötötte a figyelmét.

Nagy gyerek volt, de nagyon szerettem. Ki gondolta annak idején, hogy egy gyakorlótanár és egy kilencedikes diáklány ilyen jó barátok lesznek évek múlva!

– Öregnek öreg – mondtam. – Jó régi cuccok lehetnek bent.

– Jaja – mondta Kata. – Képzeld, nagyapám annyira fosott az anyjától, hogy nem mert vele lakni. Haha!

– Igen, ezt mesélted. Remek viszonyban lehettek. Mennyire félhetett az anyjától a nagyapád!

– Boszorkány volt, mégpedig a rosszabbik fajta. Azt is mondtam, hogy az öregasszony halála óta nem lépett be a házba?

Ez a slukk félrement, köhögtem.

– Az... mikor volt?

– Megvan már vagy tíz éve. Azért ilyen koszos itt minden.

Értetlenül nézhettem rá, mert folytatta.

– Gyere be, majd meglátod.

Elszívtuk a cigit, és elnyomtuk a csikket, aztán visszamentünk a házba. Most hamarabb megszokta a szemem a félhomályt. Újra körülnéztem a konyhában, és kiszúrtam, hogy nincs bevezetve a villany. Egyetlen petróleumlámpa árválkodott az asztal sarkán, mellette az asztal lapján henger alakú, sötét folt – az előző helye, ahonnan Katáék arrébb rakták. Ekkora volt a por!

Mintha a látvány lett volna az oka, irritálni kezdte a torkomat valami. Köhögtem.

– A por miatt van – mondta Norbi. – Bent még durvább, pedig kinyitottuk az ablakokat, már amennyire tudtuk.

– Jaja – mondta Kata. – De gyere csak! Olyat mutatok, hogy beszarsz! Van itt a dédanyámról egy fotó. Megmutatom neked. Akkor majd elhiszed, hogy boszorkány volt. Biztosan tőle örököltem azt a képességet, hogy látom a szellemeket.

Ezt a gondolatot most megjegyzés nélkül hagytam, és követtem a barátaimat a tisztaszobába. Nem tudtam, örüljek-e vagy sem annak, hogy találkozok az öregasszonnyal, ugyanakkor kíváncsi voltam arra, hogy ki lehetett a háznak ama rettegett lakója.

Az ajtón belépve megálltam, és hagytam magamnak egy hosszú gondolatnyi időt, hogy magamba szívjam a csodát, amivel manapság ritkán találkozik az ember. Lenyűgözve figyeltem a történelemnek ezt az eleven darabkáját.

Minden a helyén volt: a púpos kemence, a magasra tornyozott ágyak, rajtuk a hímzett párnákkal, a sarokpad az asztallal és a székekkel az utcára néző ablak alatt, az asztal, rajta a gyertyatartókkal és a gyertyacsonkokkal, valamint a komód, fölötte a tükörrel. Ez az élő szépség, amiről nem is gondoltam volna, hogy még létezik a XXI. században, minden porcikájában magán hordozta egy régi világ érintését. Hiába voltak fakók a színek, hiába állt vastagon a por és szóttek be minden létező sarkot a pókok, a szoba gyönyörű volt. Mintha egy néma szemtanú állt volna őrt egy régi világ megszenvedett, eltemetetlen romjai felett.

A mulandó szépség megérintette a szívemet. Még az sem törte meg a varázst, hogy látszott, durva és barbár kezek már felfeszítették a kincsesládika tetejét. Néhány széket elmozdítottak, a félig nyitott ablakokon beszivárgott a napfény, az aranyló sugárban porszemcsék lebegtek. A tulipános láda teteje nyitva állt, az egyik sarokban pedig élénkpiros színű, műanyag felmosóvödör díszegett.

Ugyanakkor egyre határozottabban éreztem, hogy kúszik felém valami rossz érzés. Az, amit az utcán éreztem, és az udvaron folytatódott, határozottan itt volt a legerősebb. Mintha valami megülte volna a házat, mintha valami beleette volna magát a falakba, a padlóba, a bútorokba. Olyan volt, mintha a múlt valóban élne, a ház élt, lélegzett, lüktetett... De nem csak passzív létező, hanem tudatos, akarattal rendelkező lény lenne, amely tudja, mi zajlik benne, és most is figyel...

Az élményt Kata vég nélküli csacsogása törte szét. Visszamosolyogtam rá, de továbbra is a régmúlt eme fagyott darabkáját figyeltem. Úgy tűnt, hogy barátaim nem érzik azt,

amit én. Én sem értettem, miért bennem ez az érzékenység, noha gyerekkoromban is voltak már furcsa dolgaim. Ennek ellenére nem volt rám jellemző az a hisztéria, amit sokan eljátszanak, amikor azt akarják, hogy spirituális élményben legyen részük, sőt, határozottan kritikus voltam, pont saját tapasztalataim miatt. Tudom, hogy egy részem hét lakat alatt kívánta őrizni a modern világba nem való, „mágikus” képességeimet, amikkel nem tudtam mit kezdeni.

Éppen ezért zavart az egyre erősödő érzés, amit ráadásul Kata sem igazolt. Még hogy neki jelennek meg szellemek! Akkor ezt miért nem érzi?

Lassan beljebb óvakodtam, mint ahogyan egy ódon templomba lép be a hívó.

– Itt is van! – mondta Kata, amikor odaértünk a komód elé.

Kiderült, hogy a szoba mégsem volt tökéletesen berendezve. Ott ugyanis, ahol a tükörnek kellett volna lennie, egy hatalmas fénykép lógott a falon. A papír gyönyörűen faragott, sötétbarna fakeretben feszült egy üveglap alatt, azért nézhettem tükörnek az ajtóból.

Csalódottságom egy pillanat alatt átadta a helyét az ijedt rácsodálkozásnak. A falról egy szúrós szemű, komor arcú, aszott öregasszony nézett vissza rám. Késpengényi szája alig látszott ki az arcát borító ráncok közül. Csontos állkapcsa szinte állatias módon ugrott előre, mintha harapni akarna. Szeme feketén, majdhogynem élön csillogott, és még a képen keresztül is olyan rosszindulat sütött belőle, hogy hátrahóklótem. Fekete kendő fedte a fejét, sötét gyászruha borította aszott testét.

A rosszindulat eleven szobraként uralta a fényképet, ami nagyon jó állapotban volt. A színei egyáltalán nem fakultak meg. A kép a tisztaszobában készült, a bútorok elrendezésén látszott, hogy pont a szemközti fal volt a háttér.

A fotó annyira élethű volt, hogy minden tudományos racionalizmusom ellenére beugrott a fejemben egy kép, ahogy az öregasszony ránk üvölt, és kiugrik a képből.

Abban a pillanatban megéreztem – ez a kép a rosszindulat központja! Innen áradt az a most már szinte tapintható gonoszság, ami az öregasszonyt életében körülvehetette.

Meg tudtam érteni, hogy miért nézheték boszorkánynak, és értettem, miért nem lépett be a fia a házba még a halála után sem. Nagyon könnyű volt elképzelni róla, hogy átkokat szór boldog-boldogtalanra.

Úristen! Ilyen anya mellett felnőni! Nem csoda, hogy szerencsétlen elitta az esztét.

Nem tudtam, mihez kezdjek a felfedezéssel, és nem tudtam, hogyan értelmezzem a jelenést. Lehet, hogy csak az öreg ház amúgy is ódon hangulata tetőzte a másnaposságomat, ezért voltam ilyen érzékeny és depresszív? Könnyen előfordulhatott. A pusztulás látványa mindig is nagy erővel hatott rám.

Kata dédanyjáról pedig eszembe jutott az a néni, aki gyerekkoromban a mi utcánkban lakott, és akitől annyira félttem gyerekként. Neki is olyan gonosz, szúrós szeme volt, mintha az összes már elkövetett és elkövetendő bűnömöt látná...

Az biztos, hogy ilyen lehetett ez a vénasszony is.

Csak néztem a fotót, és igyekeztem nem tudomásul venni, hogy mintha a mozdulatlan, öle előtt összekulcsolt kézzel álló, szikár vénasszony gonosz tekintete visszanézne rám.

– Mekkora ereje lehetett – motyogtam –, és milyen gyűlölet élehetett benne! Még most is szinte tapintható.

Senki nem válaszolt. Körülnéztem, nem kicsit megkönnyebbülve attól, hogy végre nem kell tovább nézmem az öregasszonyt.

Barátaim már szorgoskodtak. Kata a tulipános láda kincseit forgatta ki, Norbi pedig a padlón halomba gyűlő szemétből csinált egyre nagyobb kupacokat a seprű segítségével.

Visszanéztem a fényképre. Vajon mit szól a mama ahhoz, hogy szétszedjük a birodalmát? A fénykép azonban nem válaszolt, csak a nő nézett rám gyűlölettel telt szemmel.

Kata kérésének eleget téve Norbival kifeszegettük a megvetemedett ablakokat, és kitártuk az ablaktáblákat. Érdekes módon alig jött be több fény, és az is csak még lehangolóbbá tette a szobát, ahogy a lépteink és a sepregetés nyomán felvert por lassan szállingózott, szürke ködként lebegett. Többször ki kellett mennünk az udvarra levegőzni és kimosni a szánkából a port – vagyis inni és cigizni. Kénytelenek voltunk felmosni a döngölt padlót, ami nem volt egyszerű meló, mielőtt nekilátunk a nagyobb munkának.

A kánikula miatt nem sokáig tartott a szoba levegőztetése. Csak úgy dőlt be a meleg, az áporodott szag pedig az istennek sem akart elmúlni. Hiába volt nyitva a konyha ajtaja is, nem sikerült huzatot csinálnunk.

Először kisebb tárgyakat dobozoltunk be: bögréket, tányérokat, régi fényképeket. Nem egyet alaposabban megvizsgáltam, és megjegyeztem, milyen jól mutatna a múzeum kiállításában. Meg is egyeztünk, hogy majd megbeszéljük Kata szüleivel, mit adományoznának a múzeumnak.

Csak keveset beszélünk munka közben. Norbi amúgy sem beszédes, inkább dolgozott, mint szokta. Kata is visszafogta magát egy idő után, nem mintha fáradtnak tűnt volna. Lehet, hogy a kellemetlen levegő nyomasztotta? Vagy mégis hatott rá a tudat, hogy boszorkány dédanyja figyelő szeme előtt kell dolgoznia? Egyre sűrűbben tartottunk szünetet, olyan jó volt elhagyni a szobát, valósággal megkönnyebbültem, amikor kiléptem a házból. Kint aztán mindenféléről fecserésztünk, mintha a benti kényszerszünetet akartuk volna behozni. Visszatérve rendre újra megült bennünket az a rettenetes érzés, és Kata is becsukta a száját.

Engem azonban egyre jobban zavart a csend, különösen pedig az a szúrós érzés, ami egyre ott motoszkált a lapockámon, amikor a tisztaszobában voltam. Egyre többször vettem észre, hogy önkéntelenül is a fényképre nézek – olyan érzésem volt, mintha az öregasszony figyelne. Egyszer még arra is rávettem magam, hogy minden félelmemet és undoromat leküzdve odamenjek a képhez, és alaposan szemügyre vettem. Hiába néztem, nem vettem észre semmi különösét, és biztos vagyok abban, hogy a halk kuncogást már csak a melegtől és a sörtől zakatoló agyam hallucinálta. Az öregasszony nem mozgott, előre meredt. Egyedül saját elmosódott képem látszott az üveg felületén.

Már éppen menni akartam, amikor valami furcsaságra lettem figyelmes. Visszaléptem, és a fotóra meredtem, de nem tudtam megmondani, mi okozza a zavart a képen. Bosszantó volt, úgy éreztem, mintha valami külső erő láncolta volna le tudatomnak azt a részét, ami választ adhatna a kétségeimre. Magamban káromkodva átkoztam el az öregasszonyt és az alkoholt egyszerre, nem tudva, melyiknek köszönhetem a pillanatnyi üzemzavart. Nem baj, azzal a tudattal, hogy előbb-utóbb úgy is eszembe jut, kihívtam a többieket cigizni.

Visszatérve ismét elmentem a fotó előtt, hiába. Azonban erőt merítettem a haragomból, és elhatároztam, hogy megtöröm a csendet. Ha már a helyzet adta, Szűcs Sándor biharnagybajomi néprajzkutató zseniális könyvéből idéztem, felemlegetve a régi világot. Hamarosan régi paraszti babonákról és a népi hagyományban fellelhető különféle lényekről, boszorkányokról, kóbor lelkekről meséltem, ami jelen helyzetünkben csak olaj volt a tűzre.

Már Norbin is éreztem a feszültséget, Kata pedig szokatlan csendben pakolászott. Válasz nélküli monológom egyre bizarrabbnak hatott a gonoszság eme mauzóleumában.

Norbival éppen az ágyneműket szedtük össze az egyik ágyról, Kata pedig a komóról pakolászott egy dobozba, amikor a halottakra tereltem a szót.

– Tudjátok, hogy egyes elméletek szerint a temetkezés szokása a halottaktól való félelemből ered? Sok-sok olyan őskori sírt tárnak fel a régészek, ahol látszik, hogy a halottak kezét és lábát összekötözték. De ha belegondoltok, mi is mit teszünk?

Elássuk a halottakat, gondolom azért, nehogy visszajöjjenek. Máshol elégetik őket. Gyakorlatilag megsemmisítjük vagy ellehetetlenítjük fizikai valójukat. Őseink még száz évvel ezelőtt is nagyon félték a halottaktól. Azt vallották, hogy a lélek biztos távozása érdekében meg kell könnyíteni a halált. Képzelték, úgy hitték, hogy a libatoll megnehezíti a lélek távozását, ezért kivették a párnát a haldoklók feje alól. Vagy éppen lefektették őket a földre, hogy könnyebben haljanak meg. Zseniális, nem?

Kuncogtam, miközben reszkettem, mint a nyárfalevél. Közeledett valami, csak azt nem értettem, hogy mi.

Folytattam a történetet.

– Félelmükben mindent elkövettek, nehogy a házban maradjon az eltávozottak lelke. Három fontos tennivaló volt, amikor valaki meghalt. Először: ki kellett nyitni az ablakot, hogy kiszálljon a lélek. Másodszor: meg kellett állítani az órát. Harmadszor: le kellett takarni a tükröket, nehogy a halott meglássa bennük magát, mert akkor nem távozik el...

Az agyamba vájta a karmait a felismerés, és megértettem, mi zavart a képben. Abban a pillanatban sikítás fagyasztotta belém a szót, és éktelen csörömpölés vert visszhangot a fejemben.

Egyfajta kábulatban fordultam meg, magam sem tudtam, mit hittem, mit fogok látni. Mintha az egész világ lelassult volna, a tekintetem lassabban követte a fejemet, vagy éppen a tudatom féktette magát, mert nem akarta látni azt a valamit, amitől rettegettem.

Kata iszonyodó, falféhr arccal meredt a lába előtt heverő fakeretre, ami korábban még a komód felett függött. Nem tudom, hogy csinálta, de Norbi már ott is volt mellette.

– Mi történt? – kérdezte.

Kata remegő ajakkal, alig hallhatóan habogott.

– A fot... a fot... a fot...

Norbi tekintete követte a Kataét. Soha azelőtt nem láttam még megrendülni a barátomat, és többé nem is szeretném. A fényképet nézte, és arcára rémület ült ki. A következő pillanatban Kata lába felmondta a szolgálatot, és Norbi karjába hanyatlott.

Ekkor már én is lefejtettem a tagjaimról a dermedtség béklyóját. Mint egy álomban, valósággal odavonszoltam magam a többiekhez, és nem tudtam a tekintetem letépni a Norbi lábai előtt heverő valamiről. Segítettem neki Katát tartani, és végre megláttam, mi történt.

A karom, ami azóta sem engedte el az agyamat, most még mélyebbre vájta belém magát. Akkor és ott vége lett a világnak. A szívem kihagyott egy ütemet, majd örült módon zakatolni kezdett, mintha szét akarná törni a bordák bőrtönét. Megszédültem, a gyomrom atomnyira zsugorodott össze, majdnem elhántam magam. Egész testemet kiverte a víz, és reszketni kezdtem. Nem sok híja volt, hogy a térdem, ami megbicsaklott, felmondja a szolgálatot, végül azonban erőt vettem magamon.

A levegő kavarni kezdett a lábunk előtt, magával ragadva a felmosást és söprést elkerülő porszemcséket. De az egyből látszott, hogy a légörvény nem a kosztól sötét. Egyre gyorsabban forgott, kavargott, és vékony patakokban magába szívta a sötétséget, ami mintha a falakból, az edényekből, a bútorokból, a gerendából, még az ablakon át is szivárgott volna felé. És aztán az apró, fekete fergeteg, amelynek csupán a léte ellentmondott minden fizikai törvényszerűségnek, és ami már nem tudott mit magába szippantani, hirtelen megindult a padlón. Egy pillanat alatt ott volt a kemencénél, felmászott a padkára, és bemászott a száján. Nem tudom, hogy hallottam-e, vagy csak hallani véltem, hogy a kéményen keresztül távozik. Egy reszelős, gúnyos kacagás visszhangja viszont sokáig ott csilingelt a fülemben.

Katát támogatva néztem rá Norbira, akinek szemében ugyanazt az értetlen iszonyatot láttam tükröződni, amit én is éreztem.

Tudtam, hogy ha nincsenek ott a barátaim, akkor hanyatt-homlok menekülök onnan, és meg sem állok egy nagyon távoli kocsmaig, ahol eszméletlenül iszom magam. Tudtam, hogy ha nincs szükségük rám, akkor képtelen leszek úrrá lenni páni félelmemen. Így azonban le kellett gyűrnöm a retteget. Megembereltük magunkat, és saját többszörösére nőtt súlyunk mellett még Kata magatehetetlen tömegét is vonszolva, remegő lábakkal menekültünk ki a házból.

A verandán végre levegőhöz jutottunk. Norbi addig pofozgatta és szólígtatta a padra leültetett Katát, amíg magához tért. Én közben hiába próbáltam remegő kezemmel meggyújtani egy cigit. Végül feladtam, és egy halk káromkodással a földhöz vágtam, még meg is tapostam.

Csak lassan csillapodtam le annyira, hogy tudomást vegyek a környezetemről. A szívem sem dörömbölt már, a légzésem lecsillapodott, a karom is elengedte az agyamat. Nagy levegőt vettem, és úgy örültem a napfénynek, a ragyogó, kék égnek, a levegő simogatásának a bőrömen, mint egy gyerek a születésnap ajándékának.

Igen, valami megváltozott.

Ugyanaz a sűrű gaz fogadott, ugyanaz a gyom feszítette a szét a köveket, ugyanúgy a pusztulás és az elmúlás hangulata vett körül, mint reggel. De hiányzott belőle az iszonyat, nem tükrözött félelmet, nem süttött belőle a rosszindulat. Fáradt volt, méla és csendes, mint a halál a maga méltóságában. Legalábbis amilyennek lennie kellene.

Most már nem féltem a háztól. Bementem, kihoztam a hűtőládát, és három pohárba öntöttem pálinkát. Szó nélkül legurítottuk, még Norbi is. Majd hazamegyünk valahogy.

Ezután sikerült rágyújtani, de csendben maradtunk. Mindenki igyekezett feldolgozni, ami történt, csak néha néztünk egymásra lopva, és el is kaptuk a pillantásunkat, ha találkozott a másik tekintetével. Néma szólaimaink, amiket egymás szemében láttunk, minden bizonnyal mindannyiunk számára tudatosították, hogy mindenki látta. Megtörtént.

Ha pedig valóság volt, amit láttunk, akkor elveszítettünk valamit a világból. Vannak dolgok, amikkel nem szabad találkozni. Hiába éreztük, hogy már eltávozott a házból az a szörnyűség, ami évekkel ezelőtt ütött benne tanyát. Kata úzte el teljesen véletlenül, amikor elejtette a dédanyját, a boszorkányt ábrázoló képet, ami tucatnyi darabra tört.

– Le akartam törölni az üveget – mondta Kata halkan, mintegy magának. – Nagyon nehéz volt, alig bírtam leemelni. Akkor vettem észre, hogy dédanyám... ott maradt a kép közepén, de... megmozdult benne a szoba...

Tehát ez történt. Jól sejtettem. Ez volt az, ami rettenetesen zavart korábban, de amit nem tudtam megfogalmazni. Ezért volt a kép háttere a szemközti fal.

Szegény Kata, neki kellett szembesülnie a rettenettel, ami, ha szerencséje van, nem okozott benne maradandó károsodást.

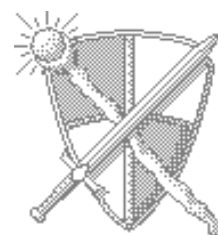
Mi, fiúk már csak azt láttuk, hogy a földön fekvő, faragott keretből nem vizslat minket a vénasszony szigorú tekintete. A darabokra törött szilánkok alatt ugyanis nem volt papír, amiről lenézhetett volna a szúrós szempár, hogy elűzze a betolakodókat, miközben tovább felügyeli egykor volt otthonát, és lassan, évek alatt, beleivódik minden szegletébe.

Az, hogy mi miért nem látszottunk benne rendesen, amikor a nőt vizsgáltuk, már a történet rejtélye marad.

A komód feletti falon nem fénykép lógott, hanem egy tükör... Egy olyan tükör, amelyben a halála pillanatában egy akaratos, gonosz vénasszony lelke vert tanyát.

Carun

Egy maréknyi fogért

Egy fullasztó, meleg éjszaka és egy nyitott ablak. Nem nehéz összefüggést találni a kettő között, de hidd el, Barátom, rossz nyomon haladsz. A melegnek semmi szerepe ebben a történetben, különben is, elég szerencsétlen dolog az időjárással kezdeni. Tehát maradt az ablak és a Fogtündér, aki pont ezen a fullasztó, meleg éjszakán repült be rajta.

Pisze orrát olcsó whiskey és csizmás lábak szaga csapta meg. Fintorgott, majd lemondóan sóhajtván az ágy felé repült. Megfogta az izzadságtól ragadós párna szélét és óvatosan megemelte: egy megfeketedett fog és egy cetli várt rá.

Hát ez meg mi a szösz? – gondolta. Zsebre vágta a fogat, majd kihajtogatta a cetlit, amin ez állt: Kezeket fel!

KLICK – egy revolver felhúzásának összetéveszthetetlen hangja hallatszott a háta mögül. A Fogtündér – az írásnak megfelelően – megfordult. Egy fiatalember lépett elő a szekrényből piszkosszürke long john-ba öltözve, kezében hanyagul tartva coltját.

– Tudod, mikor ma reggel az Ocsmány Ottis kiverte az egyik fogamat, még nem is gondoltam volna, hogy ebből pénzt csinállok. – A takaró alá gyűrt hálósák tetejéről leemelte kalapját, majd a fejébe nyomta. – Szerencsére, az Ocsmány rusnya kölke elmesélt egy történetet a Fogtündérről, meg a fogankénti egy dollárról. Na mondom, Flint, ma megcsinálod a szerencsédet.

– Micsoda pofátlanság ez kérem! Hát kirabolnál egy védtelen tündért?

Flint szúrós szemmel vizslatta áldozatát, miközben ráharapott egy gyűrött szivarkára. Tíz percig néztek ily módon farkasszemet, mikor is a férfi megtörte a csendet.

– Kétféle ember létezik a világon. – Hangja halk volt, de fenyegető. – Vannak, akiknek meg van töltve a fegyverük, és vannak, akiket kirabolnak. Szóval ide a pénz!

A Fogtündér idegesen feszengett a pisztoly csöve előtt.

– Nincs nálam pénz, esküszöm! Az egydolláros csak akkor jelenik meg a tárcámban, ha már elvettem a fogat.

Flint elgondolkodva kiköpött oldalra.

– Szóval azt mondd, hogy minden egyes fog, amit elveszel, dollárrá változik?

– Pontosan!

– Hát ez oltári! Akkor ma szüretelünk, Tüncikém! Te meg én, mint két jó barát, ma este végigjárjuk az összes házat a környéken, és kiverjük mindenkinek a fogát!

Reggelre a fullasztó meleget felváltotta a szakadó eső. Hideg északi szél is társult hozzá, de a várostól egyre távolodó Flintet ez egyáltalán nem érdekelte. Pontosan ötszázhatvanhét dollárral lett gazdagabb az éjszaka folyamán, a Fogtündér pedig azonnali hatállyal felmondott.

Carun

Szabadnapos Sötét Nagyúr

Métely, a Sötét Nagyúr unottan bámulta a plafont. Reggel kilenc is elmúlt már, de valahogy nem akaródzott neki kikelni az ágyból; már épp visszaaludt volna, mikor hordozható kristálygömbje megcsörrent.

– Halló! Halló! Nagyúr, ott vagy? – Csuparác, fehér szakállas varázsló képe rajzolódott ki a felszínen.

– Mit akarsz, Saru?

– Lemaradtál a nyolc órás megbeszélésről a gyilkos bohókkal.

– Hát aztán?

– Nem voltak épp boldogok; tortát dobtak a képembe, le spricceltek vízzel és elviharzottak. Azt mondták, nem veszed őket komolyan.

– Hagyjál békén, Saru, ma nincs kedvem dolgozni.

– Nagyuram, ez nem kedv kérdése... Ez a Végzeted!

– Teszek rá! Írj be egy szabít mára!

– Hogy mit csináljak?!

– Jól hallottad, ma nem megyek be. Ideje kicsit kikapcsolódn.

– Azt... azt nem teheted! Te vagy a Sötét Nagyúr! A gonoszoknak nem jár a szabadnap!

– Ezt meg honnan a francból szedted?

– Valami szabálykönyvből olvastam.

– Akkor a dolog meg is van oldva: én, mint a Sötétség teljhatalmú ura, nem ismerem el semmiféle szabályt magam fölött. Szabadnap van, törődj bele!

– Mégis mit csináljak, ha valaki keres?

– Mondd azt, hogy sötét terveimet szövögetem, és nem

akarom, hogy zavarjanak!

– És ha megjelenik itt pár hős, hogy a fejedet vegye?

– Akkor majd improvizáltok, például levágják a tiédet az enyém helyett.

– Az elég kínos lenne... számomra.

– Te választottad a sötét oldalt, Saru, itt nincs happy end.

– Mégis... mégis mit fogsz csinálni egész nap, Nagyúr?

– Élvezem a napsütést, a madarak csicsérgését, ilyesmi. Nyílt egy kis kávézó a sarkon, már rég ki akartam próbálni. Képzeld, még fánkot is árulnak, olyan pudinggal töltött csokis tetejűt. Idejét sem tudom, mikor ettem valami rendes kaját.

A kristálygömb felületén a csuparác arc csak tátogott. Métely fekete páncélkesztyűs kezébe vette a varázstárgyat, majd jól megrázta.

– Halló! Halló! Saru! Hallasz?

– Elnézést, Nagyuram, csak egy pillanatra nem találtam a szavakat.

– Már azt hittem, bedöglött ez a vacak.

– Nagyúr, könyörögve kérlek, ezt nem teheted velem! Nem hagyhatok magamra egy teljes napra! Közeleg a világvége: elpusztíthatjuk az egész világot!

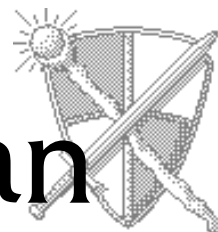
– Ehh... Ma valahogy nem látom értelmét az egésznek.

– Dehát ez az ál munk... ööö... izé... az álmod!

– Jelenleg csak egy jó kávéról és egy fánkról álmodok. Képzeld csak el, ha ma mindent elpusztítok, akkor holnap már nem tudok beugrani abba a helyes kis kávézóba. Valljuk be, Saru: Sötét Nagyúrnak lenni szívas!

Carun

Sárkány az áruházban

– Figyelj már, Jucikám, nem éppen erre számítottam, mikor azt mondtad, hogy a bejelentés szerint egy sárkány garázdálkodik a Tesconál.

– Mégis mi a fenét hittél? – recsegte a rádióból a diszpécser.

– Mit tudom én... Egy krokodil, vagy valakinek az anyósa. Tudod, valami létező dolog, nem úgy, mint ez itt. Figyu, szerintem ez az egész nem ránk tartozik. Szolgálunk és védünk, nem leégünk. Keressetek inkább egy varázslót, mert én tuti meg nem közelítem ezt a dögöt.

– Ne szórakozz már, Feri, varázslók nem léteznek!

– Ahogy húsz tonnás, tűzokádó gyanúsítottak sem. Ez is biztos csak eltévedt.

– Jól van, jól van! Akkor mondd meg, mégis mi a fenét csináljak!

Feri ijedten megugrott, mikor egy tűzcsóva telibe találta a szemközti álló Aldit.

– Hívd a tűzoltókat!

Jávorszki András

A zsákos ember

Jó szokásához híven a felvonó ismét nem működött, ezért Imrének az ötödik emeletről kellett lecipelnie a zsákot. Az a műanyag zsák pedig jókora volt, ráadásul igen nehéz tartalommal, így még a harmadikon sem járt, máris beleizzadt az erőlködésbe. Egy kicsit megállt, hogy pihenjen. Pedig nincs mese, mondta csak úgy magának, ezt az izét le kell vinni a kocsiig, aztán valahogy belepaszírozni a csomagtartóba.

Költözni kényszerült az albérletéből, mégpedig gyorsan. A lakás tulajdonosa egyszerűen kidobta, pedig ő mindössze egyetlen nappal maradt el a lakbérfizetéssel. De hiába magyarázkodott, hiába mondta, hogy holnap érkezik a fizetése, az a kopasz barom (mert magában csak így hívta a főbérletjét) hajthatatlan volt. A szerződésről ordibált, és hogy megegyeztek egy fizetési dátumban, amit ő az elmúlt négy hónap során pontosan be is tartott. Egészen maig.

Imre nem értette, miért kell ekkora balhét csinálni egyetlen kis csúszás miatt. Nem értette egészen addig, amíg meg nem látta a tulaj szemén, hogy ivott, mielőtt beállított hozzá. Nem annyit, hogy ne tudja, mit beszél, de ahhoz eleget, hogy kiboruljon és ordibáljon. Terjengett körülötte az izzadság és az olcsó sör szaga. Közben valami kártyapartit is emlegetett, ahová pénzt akart vinni. Imre behúzta a nyakát, és még egyszer kérte, hogy legyen elnézőbb. Most éppen nincs spórolt pénze, de holnap fizet. Persze hiába mondta.

Tovább cipelte a zsákot. Lassan leért a második és az első emelet közötti fordulóra, ott pedig ismét kifújta magát. Nekitámaszkodott a lépcsőház ablakának, éppen abban a pillanatban, amikor az automata kapcsoló leoltotta a lépcsősor feletti

lámpákat. Levegőért kapkodva nézett le a ház előtti, sötét parkolóra. Egy kóbor macska iszkolt el a kocsik között, de egyébként minden csendes és mozdulatlan volt, csak a hideg, szeptemberi eső szemerkélt. Majdnem éjfélre járt, és a város már nyugovóra tért. Nem mozdult semmi.

Már éppen villanyt akart kapcsolni, amikor egy kulcs zörgését hallotta meg a másodikról, majd ajtó nyílt. Megdermedt, mint a gépkocsi reflektorába tévedő őz, ahogy a sárga fény kiömlött a kis lakás előszobájából a lépcsőházba.

Özvegy Satu Béláné, Klára már majdnem elaludt, de pár perccel ezelőtt motoszkálás hangja ütötte meg a fülét. Valaki van odakint. Ez persze egy lépcsőház esetében nem olyan meglepő, de mert Satu Béláné Klára rendkívül kíváncsi ember volt, úgy döntött, megnézi, ki az. Mivel pedig a kémlelőnyíláson keresztül nem látott semmit, kinyitotta az ajtót.

– Ó, segíthetek kedveském? – kérdezte azon a mézesmázos hangon, ami a legtöbb embert gyors menekülésre készített maga mellől. Segíteni valójában nem akart, de tapasztalatból tudta, hogy a pusztá kérdés is elég egy beszélgetés beindításához, és amit hall, az majd jól fog jönni, ha legközelebb netán pletykázásra kerülne sor.

– Nem, nem hiszem, hogy bármiben segíthetne – morogta Imre, és úgy állt, hogy a lábával eltakarjon valamit, ami a zsák száján keresztül kandikált kifelé. Satu Béláné Klára erre sértődötten felhúzta az orrát, és szó nélkül becsapta a bejárati ajtót, Imre meg közben arra gondolt: jobb is, ha nem nézelődsz. Semmi kedvem még egy zsákot cipelni.

Lidércfény

Itt is megtalálasz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Az alábbi novellák témájukban a X. Lidércfény pályázathoz kapcsolódnak, melynek alcíme a Világegyetem Vándorló Vámpírjai volt.

Az elsőként olvasható művet alkotója azután küldte be nekünk, hogy a pályázatra írt, Tompafogról szóló novellája többeknek tetszett, és arra bízatták, írjon még főhőséről, szeretnének róla többet tudni. Ím, itt egy újabb történet az idős úrjáró vámpírról.

A másodikként olvasható művet is a pályázati kiírás ihlette, ám a világ melyben játszódik, régóta teret enged az efféle furcsaságoknak, hiszen szerepelt már abban úrutazó farkasember is. A pályázatra azért nem küldte be alkotója, mert épp egy, a fenti, Közkönyvtár Univerzumában játszódó regényen is dolgozik, és azon (is) munkálkodva lekészt a határidőről. Eképpen ez itt most egy exkluzív tartalom, hiszen először itt jelenik meg.

Thomas Otto

Tompafog és az interdimenzionális hajtómű

Ahhoz, hogy megértsük ezt a történetet, egy pillanatra el kell kalandozunk vérszívó hősünkről pár bekezdés erejéig. Koncentráljunk inkább a Jupiter egyik holdjára, ahol a Naprendszer legjobb úrhajóműhelye található: a Csillagcsavar. Méltán híres arról, hogy bármely problémát megoldanak és megjavítanak, köszönhetően a remek felszereltségnek.

Abban az időben vettek fel egy új munkaerőt, egy marsi vendégmunkást, akit mindenki csak Mandulénak nevezett. Mandulé korábban egy szónikus sajtreszelő-gyárban dolgozott, de a leépítések miatt kirúgták. Bánatát alkoholba fojtotta, ám családja unszolására munkát keresett. Így talált rá a Csillagcsavar úrhajóműhelyre a Jupiter egyik holdján.

Két héttel munkába állása után egy, az Olvasó számára már ismerős úrhajó tévedt a műhelybe. Csészealjra emlékeztető dizájn, két gigászi mechanikus karral az elején és egy lövegtoronnyal a tetején. Benne pedig ott ült Tompafog, a galaxis méltán híres vámpírja!

Az ütött-kopott hajónak új hajtóműre volt szüksége, ugyanis legutóbb egy aszteroida felderítése közben (amelynek a pletyka szerint húsz tonna arany lapult a belsejében) megsérült. A feladat egyszerű: cseréljék ki egy újra, mert még tizenöt tonna értékes fém a keringő űrköben vár elszállításra.

Ezzel párhuzamosan megérkezett egy szállítmány, amely egy új fejlesztésű hajtóművet rejtett. Az egészet a csillagközi-maffiahálózat rendelte el, hogy az otthagytott úrhajóba helyezték azt be a könnyebb olajra lépés érdekében. Azonban erről a szándékról senki sem szólt az újoncnak: Mandulénak.

Mandulé a maga egyszerű módján a legelső, számára szimpatikus hajtóművet fogta és behelyezte a gépbe. Nem volt sok eltérés, csupán annyi, hogy az alapból kék lötyty most lila színű volt az alkatrész belsejében. „Divat... ki érti ezt?” – gondolta ekkor a marsi, zöldbőrű, mandula-szemű vendégmunkás.

Tompafog eközben az épület mögött éppen azzal foglalta el magát, hogy kiszívta a műhelytulajdonos véréét. Amint mind a ketten végeztek a saját dolgukkal, Mandulé a mosdó, Tompafog a mélyúr irányába vette az útját. Így indult el a vérszívó úrutazó újabb kalandja!

Amint Tompafog egy kellően forgalommentes szakaszára ért a Naprendszernek, kis útitársával a vállán úgy gondolták, kipróbálják az új hajtómű erejét. Kellően adtak is a jó ízlésnek, ám a fénysebesség közeli gyorsaság helyett csak egy villanást láttak. Igazából nem is sejtették, hogy ez a villanás a dimenziók közti ugrás egyik mellékhatása, amikor a téridő szövete egy pillanatra átszakad, majd összeforr.

Holdprém, a fényes bundájú vadászgöreyény ijedtében gazdájának nyakába ugrott, aki szintén „meglepődve” a dolgon behúzta a féket. A gyors leállást hosszas gondolkodás követte. Végül holdprém fogott izgatott makogásba.

– Szerinted én tudom? Remélem, azok a barmok nem tettek nagyobb kárt az én drágámban! – válaszolta Tompafog. – Menjek le és nézzem meg? Igazad lehet, talán csak túlságosan nagy nyomás keletkezett a hipertranszformátorban. Nem ez lenne az első eset... – felállt az irányítópult mellől, és elindult a hajó géptermébe, ami valamivel lejjebb, a hajó aljában foglalt helyet.

A levezető lépcső pedig valahol a rendetlenség mélyén szunyadt.

Egy halomnyi holdkőzet, egy régi vezetékes telefon, egy szerszamos láda és valami ősi, éteri istenség szobra között meg is találta Tompafog a lejárót. Felnyitotta, leszaladt a gépházba és ott szorgos ellenőrzésbe kezdett. Itt-ott ugyan felszökött némi gőz és elektromos csóva az alkatrészekből, de ez minden hatásos úrhajó belsejében megtörténik. Miután a hipertranszformátort rendben találta, figyelmét a hajtóműre fordította.

„Vhedder és fia corp. Interdimenzionális hajtómű

Forgalomban: mai naptól Romlási idő: a „BUMM” hang után

Példányszám: #4815162342”

Ezzel a felirattal találta szemben magát a Naprendszer legnépszerűbb vérszívója. Mély gondolkozóba esett, és percekig bámulta a lilán izzó hajtóművet. Eközben Holdprém kisietett a gépházból, és orrával maga előtt lökdösve lehurcolt egy apró kis könyvet. Mikor ezt a vámpír észrevette, felvette azt és lapozgatni kezdte.

Nemsokára megtalálta a keresett oldalt és szót. Ezt megvilágosodás követte.

– Pajti! A szótár szerint ezzel a vacakkal az imént dimenziót ugrottunk! – a kis állatka felszaladt a lábán egészen a nyakáig és ott makogott. – Ez akármit jelenthet! Gondolj bele! Egy valóság, ahol piszok gazdag vagyok! Vagy ahol egy csomó nő vesz körül. Hm... az izgalmas lenne. – Holdprém izgatottá vált. – Igen, görénylányok is lennének. – Tompafog felrohant a lépcsőn. – Pajti! A lehetőségeink végtelenek! Úgy érzem, lesz egy-két utunk...

A páros visszatért az irányítóterembe, hogy rácsodálkozzon, miféle valóságba keveredtek. Meglepetésükre egy hatalmas úrbálna úszott el a hajó előtt. Rövid meglepetés után megállapították:

– Úgy látszik, ebben a valóságban nem vadászták túl az úrbálnákat. Legalább jó tudni, hogy egy másik dimenzióban jó nekik. – Ekkor rágyorsított és újabb dimenziót ugrott. – Nézd, milyen rohadt sok térítőhajó! Mennyi neonszínű kereszt! Pfuj... Úgy látom, ebben a valóságban sikerült elnyomniuk mindent és mindenkit. – A hajó oldalát ekkor lövések érték. – A rohadt! Nem igazán szívlelik az olyan szörnyeket, mint én... tipli! – A vezérlő mellett ékeskedő körözési plakát, melyet afféle trófeaként akasztott még ki, hirtelen eltűnt. – Hm... ez érdekes! – Rövid kutatást végzett a hajó komputerén. – Nézd! Ebben a valóságban az a mániakus professzor soha nem űz el a Földről! Oh, látom már. Megölt. Így már értem... következő! Na, ez már döfi! Itt ebben a valóságban én ölöm

meg őt, és sötétségbe taszítom a világot! Áh, arról már lemondtam. Láttam már klisésebb gonosz figurákat is...

– Tompafog ekkor egy humanoid görénnyé, társa egy vérszívó denevérré változott. – Szép elgondolás, pajti!

A következő dimenzió maga volt a teljes mentális megbolydulás. Az úr vörösbe burkolózott, a bolygók gigászi, ocsmány lények fészkeire emlékeztettek. Gomolygó, túlvilági köd keringett a lila színű csillagok között. Ám akkor valami észrevette hősünk hajóját, és nekiiramodva felkészült falni azt. Tompafog indokoltan továbbhajtott. Holdprém a falon lógó köpenybe bújtt a veszély elől. Igen, abba a köpenybe, amit hősünk még mindig a falban ragadt lövedéken tartott.

– Semmi baj! Ura vagyok a helyzetnek! Ezek az interdimenzionális szutykok könnyedén lerázhatók, csak még pár dimenziót kell ugranunk! – ám a villanás helyett a hajó csak gyorsan haladt előre. – Azt hiszem, ebben a dimenzióban minden ugyanolyan, mint a miénkben. Csak a rendes hajtóművet kaptuk meg...

Az úr ekkor meghasadt. A tér és az idő szövetét valami lassan szétszaggatta, és a hajó előtt megjelent a félelmetes lény! Polipcsápjai vére szomjazva tekergőztek madárszerű csőre körül, karmos kezeinek ölelésében vérben úszó szemek pislogtak éhesen a hajóra, és ez a nyálkás bőrlény lassan átszívargott a valóságba.

Tompafog készült, hogy a hajó tetején lévő löveggel szétszaggassa a lényt. Az izgalom a tetőfokára hágott! Kővér izzadságcseppek gördültek le a vámpír homlokán. Keze görcsösen szorította a löveg vezérlőkarját. Olyanok voltak, mint két elszánt párbajhős.

Egy úrbálna úszott el a hajó előtt, és bekapta az ördögi teremtményt.

– Nos, úgy látszik, mégsem haltak ki ezek az állatok. Rohadjak meg, ezek után visszaadom a vadászengedélyem... – Holdprém visszaszökkent gazdájának ölébe, majd egy nagy durranást hallottak a gépházból. – Akkor mégsem más a hajtómű. Csak kicsit túlterheltük. Menjünk! Cseréljük ki ezt a vacakot! Ennyi szívritmuszavar elég mára...

Elindultak a Jupiter holdjára, a Csillagcsavar műhelybe.

– Visszamenjünk a Földre? Kíváncsi vagyok, mi lehet arra mostanában. Vajon az a professzor él még? Biztos. Amennyit szívatott, biztos halhatatlanná tette magát. Csak hogy tovább tehesse, amit... milyen gyerekes!

És ahogy sodródott az úr csillagai között, valahol egy alvilági arcok vezérelte hajót épp szitává ló egy valamivel gyorsabb járőrhajó.

VÉGE?

Anonymus R. Chynewa

A csapda

Az úr néma, süket. Senki nem hallja, ha sikítasz. Te magad sem.

Érdemes elgondolkozni rajta, mi a kegyesebb halál. Kiugrani egy zsilipkapun, hosszú másodpercekig szenvedni, ahogy a véred felforr, a tested pedig kristályosra fagy, miközben te ennek minden apró részletével tisztában vagy, és a fájdalom valósággal kiegészíti az érzékelő receptoraidat... Vagy olyan rabságban szenvedni, ahonnan esélyed sincs élve kiszabadulni, és a fogva tartód nem is tekint rád élő, értelmes élőlényként, csupán... díszként? Táplálékként? Érezni, amint folyamatosan elfogysz, a fizikai fájdalmat pedig felülmúlja a lelki gyötrellem, a kilátástalanság... Jómagam olykor úgy vélem, jobb a gyors halál; egy mozdulat, és már vége is a szenvedésnek. Máskor viszont arra jutok, hogy a szenvedés egy dologra jó; bebizonyítja, hogy még létezel. És amíg vagy, addig van remény is, még ha úgy is érzed, hogy már rég nincs. Bármikor történhet valami, ami megváltoztatja a sorsod, míg a gyors halál végleges, esélytelen.

... A Rend Gorzanow Ház jelét viselő hajója úgy nézett ki, mint ami túlélte már pár meteorbecsapódást és napvihart, még ha csak éppenhogy is. Horpadt főburkolat, sérült Zuhanó hajtómű... érzékelők nélkül is tisztában voltam vele, hogy az energiaellátása ingadozik. Mondhatnám, hogy csak az imádság tartja egyben, és valószínűleg igazam is lenne.

Legalább három rendszer óta vannak a nyomomban, mindig éppen „véletlenül” azelőtt elugorva, hogy ők megérkeznek; abba a bájos önámításba ringatva magukat, hogy előlük menekülök, hogy arra futok, amerre ők hajtanak... még az elképzelés is nevetséges. Ha akartam volna, már régen lerázhattam volna őket, egyszerűen megszüntetve a Féregmotor „sérülését”, mely szivárgó nyomot hagyott maga után, amit egy nem túl éles eszű technikus is lazán követni tudott... De hagy higgyék csak, hogy uralják a szituációt.

Egyszerűen meguntam a tömlőimet.

Már mindnek ismertem az ízét, és már egyiküké sem volt az igazi. Már... nem rettegetek. Talán túl sokat beszélgettem velük, vagy túlságosan befelé fordultak sorsuk megváltoztathatatlanágába... De az is lehet, hogy túl közel kerültek a halálhoz. Akárhogy is, hagynom kell őket regenerálódni.

És akkor itt vannak Ők. A vadászaim. A Rend. A hajó kissé kopottas színeiből ítélve a Rend portásai, a Gorzanow Ház lohol a nyomomban, bár valószínűleg kiségeti őket a Zyrgener Ház egy-két „szakértője”... meg talán a Hegosh

Ház egy könyvmolya. Szánalmas. Bár ha még mindig ilyen elszántak, akkor bizonyára mind letterős, egészséges férfiegyed; vagy, ha nagy szerencsém van, akkor nők is lesznek köztük... az ő szervezetük valahogy sokkal édesebb, ha rettegetnek. Ha sikítanak, az csak ráadás. A rendfenntartó Ház vadászai, az ősi VEK szellemi örökösei... nem is sejtik, mekkora tévedésben élnek.

Be kell látnom, azért minden sokkal egyszerűbb volt, mikor még nem voltak képesek az úrutazásra. Ahh, azok a romantikus 1800-as évek... amikor még bármit, de tényleg bármit elhittek, amit mutattunk nekik. Kődös kastélyok falai közt denevérré változó rozoga öregember, aki a nők nyakát csókolgatva megfiatalodik... hihetetlen, mennyi nonszensz ötletünket vették be.

Aztán elérték a technikai fejlettség olyan fokát, amikor minden megváltozott; már semmit nem hittek el, amit láttak. Nagyon érdekes volt ezt kívülről megfigyelni, hogy egész iparágakat hoztak létre abból a célból, hogy átverjék saját magukat, és éppen emiatt egyre nehezebb volt elhiteni velük bármit is.

És eljött az az idő is, mikor kinyílt a szemük az univerzum felé, felfedezték a csillagközi úrutazás különböző módjait, rájöttek, hogy a világegyetem csodálatos... aztán arra is, hogy félelmetes, borzalmas, és rettentően egyedül vannak idekinn a sok teljesen idegen gondolat és teremtmény közt.

Persze idővel megvetették a lábukat, szó se róla. Hiába, az Ember az egyik legszaporább entitás az univerzumban. Rettentő rövid ideig élnek, és talán épp ezért, az ő szavakkal élve, két végén égetik a gyertyát; mindent akarnak, és mindent most akarnak.

Később elhitték magukkal, hogy az ő felelősségük „megtisztítani a kozmoszt” a szörnyetegektől, megfedkezve arról az aprócska részletről, hogy a kozmosz nagyon jól megvolt nélkük is, és utánuk is nagyon jól meglesz... Valamint, hogy a szörnyek köztük rejtőznek évezredek óta.

Ja, hogy szörnyetegeknek neveznek minket? Hát igen, ezen nincs mit szépíteni. Az ő fogalomtárunk alapján valóban azok vagyunk. Hiszen nem hasonlíthatom magam, mondjuk egy földi orozslánhoz, aki gond nélkül megesz egy antilopot, teszem azt... Bár azt el kell ismernem, hogy a csillagközi utazás sok új lehetőséget vetett fel előttünk is... mondjuk sok új problémát is.

És itt is vagyunk. Egy kieső naprendszer külső bolygójának egyike... az úgynevezett civilizáció ide még nem jutott el. Ūrkikötővel már rendelkezik a planéta, mint ahogy Szülőszobával is a Wahronium előállítás céljából, de saját hajógyárunk még nincs. Ahogy komolyabb hadiflottája szintén nincs; azaz semminemű segítségre nem számíthatnak üldözőim.

A hajóm olyan jeleket kezdett sugározni, ami alapján a Féregmotor halálos wahronium-sugárzást kezdett el kibocsátani, és teljesen mozgásképtelenné vált. A manőverezőrakéták nem kapnak energiát, a fegyverrendszer inaktív, pajzsok leeresztve...

Volt egy növényfaj a Földön, még a 2200-as nagy kihálási hullám előtt, ami rettentő elmésen elhelyezett, édes szagot árasztó csapdákkal táplálkozott. A leveleken érzékelőreceptorok voltak elhelyezve, melyek megéreztek, ha egy rovar a szagot követve a levélre szállt, majd villámgyorsan összezáródtak a levél szélei, és szépen megemésztették az áldozatot... a Vénusz Légycsapója. No, ha úgy tetszik, a hajóm a rettentően édes szagot árasztó levélcsapda... és hamarosan meg is érkeznek az első rovarok!

Teljesen kiéhezve siettem keresztül az étkezőn; a kamrákon lógó testek közül egy-kettő megrezdült a közeledtemre, és megéreztem azt a semmivel össze nem keverhető édes rettegést, ami felém áradt belőlük. Jó érzés fogott el, megint csak igazam volt! Csak pihentetni kell őket egy darabig, hagyni, hogy magukhoz térjenek a folyamatos sokkból, és újra féltetni fogják az életüket!

Megéheztem. Igazság szerint nem; már jóideje éheztem, felkészítettem magam a közelgő lakomára. Mert lakoma lesz a javából! Talán még tartalékot sem fogok tudni magammal hozni... elmosolyodtam a gondolatra. Annyi baj legyen!

Hamarabb éreztem meg a közeledő élőlényeket, mint ahogy a hajóm szenzorai jelezték volna; egy kis komp hagyta el a másik hajót, hogy rácuppanjon az én hajómra.

Milyen kis aranyos.

Vannak dolgok, amiket az ember soha nem fog megtanulni.

Például, hogy nem mindent lehet megmagyarázni az általuk oly' nagyon felmagasztalt „tudománnyal”. Vegyük csak a Wahronium hajtóművet. Meg vannak róla győződve, hogy ennek használatakor egyszerűen meggömbösködnek a teret, és hatalmas távolságokat ugranak át, pusztán a „tudományuk” segítségével. Valójában fogalmuk sincs arról, hol is jár az a hajó a két pont között. Mindig van egy határ, ameddig tart a képzelőerejük, amin túl már mindent mesének titulálnak.

Annakidején mindent rögtön elhittek. Hogy léteznek szellemek, istenek, vérfarkasok, vámpírok... mindent. Aztán a Tudomány bebizonyította nekik, hogy nincs olyan, hogy természetfeletti, nincsenek manók, vámpírok, gonosz lények a sötét erdőben... semmi nincs. Aztán megint ugrottak egy szintet, és rájöttek, hogy sok minden van, amit eddig nem hittek, például léteznek vámpírok... de erre biztos van tudományos magyarázat, csak épp még nem értik. A VEK idejében mindent és mindenkit veniként azonosítottak, ami kicsit is eltért a „normális”-tól, az „emberi”-től. Ám ahogy megszűnt a bolygó jelentette korlátjuk, valahogy az egész skatulyázás elveszítette a jelentőségét. Nem is sejtették, hogy talán mégis jó lett volna nem elfelejteni, hogy a mai napig léteznek venik... csak manapság már máshogy nevezik őket.

És mindezek után nem tudják elképzelni, hogy egy ilyen vámpírnak mondjuk nincs szüksége semmiféle átszálló kompra ahhoz, hogy bejusson az úrhajójukba.

Elmosolyodtam, majd gondolatom apró lendületével eltűntem a raktér ajtajából, hogy egy pillanattal később, némi füst kíséretében, megjelenjek a hajójuk hangárjában.

...Rögtön tudták, hogy jó helyen járnak, ahogy bedokkolnak. Egy apró elektromos lökettel kiiktatták ugyan a hajó automata dokkolókarjait, hogy a megfelelő időben minél gyorsabban le tudjanak lépni, ám valamilyen ismeretlen módon, a hajó mégis reagált rájuk, és a dokkolókarok karmokként ragadták meg a kompot.

Igen, a hajó élt. És azt is rögtön tudták, hogy ha sikerül is a feladatukat elvégezni, a túlélésük esélye minimális. Az Esszencia túlságosan rég birtokolja a járművet.

Ez nem egy mentőexpedíció. Nem azért jöttek, hogy kiszabadítsák a foglyokat, már ha van még köztük élő; az ép elméről már nem is beszélve. Nem. Azért jöttek, hogy megsemmisítsék a szörnyeteg hajóját.

Hárman voltak, mindhárman tökéletesen kiképezve a vámpírok és egyéb szörnyetegenek levadászására. Számítatlan istentelen teremtménnyel végeztek már az évek alatt, de tudták, ez a mostani a legnagyobb falat. Ha a legyőzése három erős lélek feláldozásával jár... hát legyen. A Gorzanow-Ház büszke lesz rájuk. A Rend büszke lesz rájuk!

Arcukat és nyakukat ezüsttel futtatott metafizikai törvényszerűségek képleteivel, valamint a különböző mitológiaiak szimbólumaival díszített acélmaszk fedte, némi védelmet biztosítva a meglepetésszerű támadástól, de igazából nem számítottak ellenállásra. Ruházatuk alapszíne a Gorzanow Ház sárgáját idézte, mintázata pedig arról árulkodott, hogy személyükben három rensah lépett a fedélzetre.

Az ajtó hangtalanul nyílt ki előttük, azt az illúziót keltve, hogy ez egy teljesen normális hajó... ám ami a jelképes küszöbön túl fogadta a látogatókat, az a lehető legtávolabb volt a normálistól.

Az ismeretlen fémből készült falakat vörös anyagdarabok borították, és beletelt pár másodpercebe, míg mind a hárman felismerték, hogy különböző oszlási fázisokban lévő, lenyúzott emberi bőröket néznek. Változó méretűek voltak, de látszott az alkotójuk abbéli szándéka, hogy a lehető legnagyobb felülettől szabadítsa meg egyszerre az áldozatait. A vér mennyiségéből pedig arra lehetett következtetni, hogy kivétel nélkül mind éltek még, mikor e tortúrát elszenvedték.

Nem öklendeztek, régen túl voltak már az efféle gyengeségeken. Ezüstlövedékekkel tárazott fegyvereiket sem húzták elő; mindhárman egy-egy szabványtároló méretű dobozt cipeltek, melyhez szükségük volt mindkét kezükre.

Az elosztóteremig együtt haladtak; ahol nem emberi bőrök borították a falakat, ott fröccsenő vér, ürülék, és belsőségek. A talpuk alatt hol szárazon ropogtak a maradványok, hol bizonytalanul megcsúsztak rajtuk. Ott aztán utoljára egymásra néztek, majd hárman háromfelé indultak.

Az étkezőt elérő egy pillanatra mégis megrendült a látványtól; kampókon emberi testek tucajtjai lógtak mozdulatlanul. Látott olyat is köztük, melyeket élve nyúzhattak meg, az alattuk összegyűlt vér mennyiségéből ítélve, és látott olyat is, melyek még nem estek át ezen a procedúrán. Ám egy dologban biztos lehetett; az alkarjára erősített érzékelő szerint a legtöbben még életben voltak.

Ahogy elhaladt köztük, néhányan megrezdültek, ám szemmel láthatóan nem voltak tudatában annak, hogy ezúttal nem a szörnyeteg jött közéjük.

Kivéve egyet.

Férfi volt, legalábbis annakidején az lehetett. A vámpír bizarr játékot űzött vele; deréktól lefelé teljesen megnyúzta, az utolsó gramm bőr és zsírszövetet is eltávolította, a péniszével együtt. Deréktól felfelé viszont még a fehér inge is makulátlan volt, leszámítva az acélbilincsek által felsebzett csuklóiból szivárgó vért, mely a gravitációnak hála szépen lassan elcsordogált a hónaljáig.

– Kérem... kérem – nyögte. – Kérem... ölj meg!...

Nem állt meg, nem is lassított, az acélmászok pedig eltakarta az érzéseit.

Nem állhatott meg, pontos ütemterv szerint dolgoztak. A megadott időre a Féregmotorhoz kellett érnie.

... Furcsa érzés fogott el a hangárban. Furcsán kellemes. A hajó belseje... hogy is mondjam... túlságosan steril volt. Mint a fehér vászon, mi arra vár, hogy a művész felhasználja, életet leheljen bele... Elmosolyodtam.

A hajón nem maradt senki, egyetlen vérzsákot leszámítva. Biztos voltam benne, hogy ő a kapitány. A bátor, hősi-es Abraham, a Gorzanow Ház Első Rensahja... Azt hitette, megfelelőképp kiképezte az embereit, azok majd könnyedén legyőznek engem... Nevetséges.

Az ajtók automatikusan kinyíltak előttem. Szerencsétlenek, a túlzott magabiztosság a legnagyobb gyengeségük. Ha csak egy egyszerű biztonsági rendszer védené a hajójukat, máris nehezebb dolgom lenne egyre közelebb jutni a kapitányhoz! Na persze, nem sokkal, de legalább izgalmasabb lenne a vadászat!

A szenvedély egyre erősebbé vált bennem. A falak... vakítóan fehérek, és csak úgy lüktetnek a mögöttük megbúvó energiától... Eldöntöttem, hogy amint végzek a vadászokkal, átköltözöm erre a hajóra. Az Esszenciát magammal hozom, így ez a hajó is teljesértékű társam lehet idővel... hiszen csak arra vár, hogy valaki megrontsa, és bepiszkolja!

Végül elértem a célot. A kapitány ott vár rám az ajtó mögött, gyanútlanul, és várja a többi vadász jelentkezését a megnyugtató hírral, miszerint újabb vámpírral végeztek... Mennyire édes is lesz a rettegése, ahogy megpillant!

Az ajtó kitérült, és én beléptem. Az ajtó hangtalanul becsukódott mögöttem.

A helység akkora lehetett, mint az a szoba, ahol az Esszenciát tárolom, és ahol jómagam is regenerálódni szoktam, ám annál lényegesen nagyobbak tűnt, tekintve, hogy jórészt üres volt. A falak itt is ragyogó fehérek,

már-már szemtelenül tiszták, velem szemben pedig egy egyszerű székben egy vékony, sápadt nő ült. Valóban éreztem némi rettegést belőle áradni, de sokkal kisebb intenzitással, mint amire számítottam. A ruházatának mellékárnyalata Kabaib rangra utalt, de a kapitánynak minimum Baib rangúnak kellett volna lennie... vagy még inkább Rensah-nak.

– Hát eljöttél, Bestia.

Ő szólalt meg először, a hangja pedig egyáltalán nem remegett meg. Kezdt nem tetszeni a helyzet. Összehúzott szemmel lassan közelebb léptem.

– Te nem Abraham vagy – szögeztem le. – Ezek szerint ő ment át a hajómra? – Csalódott voltam.

A lány mozdulatlanul nézett, ahogy közelebb léptem. Mintha készülne valamire, vagy számítana valakire, aki megmenti... de ki mentené meg? Egyedül van a végtelen űrben egy hajón, kettesben a szörnyeteggel...

– Nem, én valóban nem Abraham Rensah vagyok. – Elmosolyodott. – Én a csali vagyok.

– Megérkeztem.

– Én is.

– Én is.

– Rendben. Élesítsétek a Szecskázókat, legyen fél óra.

– Értettem.

– Értettem... Valami történik.

– Nálam is. A hajó... reagál.

– Nem tudom eldönteni... valami drog került a légkörbe, vagy tényleg... véres csápok nyúlkálnak felém?...

– Azt kell feltételeznünk, hogy nem drog. Ha ilyesmire képes... akkor nem hagyhatjuk őrizetlenül a detonátorokat.

– Értettem.

– Értettem.

– *Végre sikerült! Sokáig tartott, de végre sikerült elkapnunk téged, Bestia! Távol vagy a hajódtól, távol vagy az Esszenciától, elbízta magad, és önként sétáltál be a csapdába!*

Felhúzott szemöldökkel fordultam körbe; a hang valahonnan a falak mögül szólt. Bizonyára valami felvétel, amivel át akarnak verni; a hajón rajtunk kívül nincs senki... vagy mégis?

A nő úgy nézett rám, mint aki tisztában van vele, hogy meg fogom ölni, de valahogy mégis ő nyer. Elszántan rám mosolygott, majd valahonnan egy ezüsthévízű tört húzott elő, ám ahelyett, hogy rám vetette volna magát, aminek megjegyzem, semmi értelme nem lett volna, hiszen a szemmel látható fizikai gyengesége minden esélyét lenullázta, egy határozott mozdulattal a saját szívébe döfte!

El kell ismernem, ez meglepett. A vér a lábam elé spricelt, s bár éhségem a tetőfokára hágott, egy pillanatra meg kellett állnom, hogy megcsodáljam a vörös életerő lüktető energiafodrait a hófehér padlón. Megnyaltam tühegyes szemfogaim közt összeszáradt ajkaimat, és már épp azon voltam, hogy térdre vetem magam, hogy felszüröcsöljem a lét, mikor a láthatatlan hangforrás újra megszólalt.

– Látod, milyen kiszámítható vagy? A vér látványa elveszi az eszed! És mi még azt hittük, nehéz dolgunk lenne csali nélkül odabent tartani!

A falak áttetszővé váltak, és rájöttem, hogy egyáltalán nem vagyunk egyedül. Körben vérzacskók álltak a falakon kívül, és mind engem néztek. Ami nagyon furcsa volt, tekintve, hogy semmiféle erős érzelmet nem éreztem felőlük, de még csak az élet apró szikráját sem. Mintha nem is lett volna ott senki... kezdett egyre kevésbé tetszeni a dolog.

Úgy döntöttem, megnézem magamnak közelebről ezeket az embereket, és addig facsaram őket, míg az utolsó csepp vérüket is magamba szívom. Gondolatom erejével a falon kívülre ugrottam, és némi füst kíséretében materializálódtam köztük.

Azaz ez volt a tervem. Legnagyobb döbbenetemre, nem történt semmi, ugyanabban a fülkében álltam, az öngyilkos nőstény vérében tapicskolva, ahol az imént.

Azok az arcok... láttam rajtuk a félelmet, de valahogy mégis nyugodtak voltak. És mosolyogtak!

– Hogy csinálod ezt? – kérdeztem növekvő haraggal gyomrom mélyén. – Hogy lehet, hogy nem érzek, és hogy tudtál foglyul ejteni?

Egy idősebb, körszakállas férfi lépett előrébb. Ruházatának színei nem voltak ismerősek. Szürke alapon

vörös mintázat... Rendben, mindenesetre akkor ő Abraham.

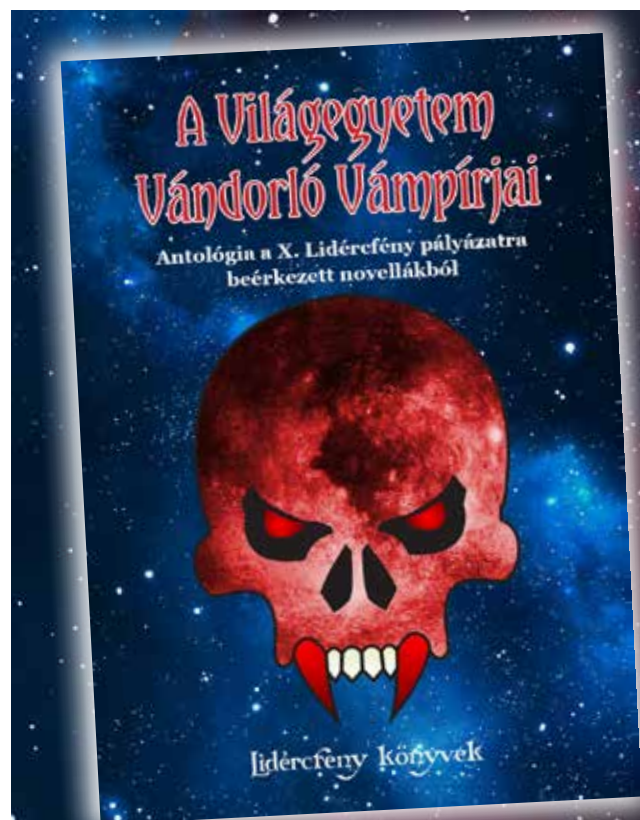
– Sokkal egyszerűbb volt, mint gondolnád, Bestia. Elhitettük veled, hogy nem ismerünk, hogy vakok vagyunk. Közben pedig kísérleteztünk rajtatok. Már mindent tudunk. Tudjuk, hogy mi legenda, és mi valóság. Tudjuk, hogy mi az, ami tényleg megöl téged. És tévedsz, nem a Gorzanow Ház Rensah-ja vagyok. Nem kellett hozzád egy Rensah... Csupán Baib vagyok. A Kweeres Házból.

Nyeltem egyet.

A falak újra átlátszótlanná váltak, majd a rejtett világítás is megszűnt, ám csak pár pillanatig volt sötét. Ezúttal a fejem felett a plafon vált áttetszővé, ami így egy mély kút hatását keltette... a kút teteje pedig a világűrre nézett. A csillagok halvány fénye megvilágította a fülkét, ami egyre inkább tűnt sírboltnak, és én rájöttem, hogy hibáztam. A túl nagy magabiztosságom lett a vesztem. A csillagok lassan elmozdultak, a rendszer napjának fénye egyre lentebb araszolt a fénycsatorna oldalán... Tehát mégis az ő hajójuk volt a rovarcsapda, én meg a légy.

Aztán a hajam lángra kapott, én meg csak egy dologra tudtam gondolni.

Remélem az Esszenciám biztonságban...

A kötet hamarosan, ingyenesen, több formátumban letölthető:

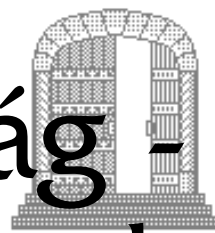
<http://www.lidercfeny.hu/>

Szereted a vámpíros történeteket, de már meguntad a klasszikusokat, vagy elegend van a modern feldolgozásokból? Akkor ez a kötet neked készült!
A Lidércfény szerkesztősége által kiírt pályázatra beérkezett vámpíros novellák biztosan nem klasszikusok, és alapvetően jelentősen eltérnek a modern felfogású vámpíros történetektől is.

Az írók kozmikus rejtélyeket építenek fel, sztereotípiákat rombolnak le, és komoly kérdéseket tesznek fel, ám azonban ezekre nem mindig kapunk választ...

Xenothep

Könyvkiadás manapság - Az írás mostohagyermek

BEVEZETŐ – avagy a szerző előszava

Le kell írnom, mert ezt követeli sok holt író és költő emléke, szellemi termékeik emberekre gyakorolt hatása, minden valaha élt művész, aki csak tollat ragadott ön maga és a nép szórakoztatása érdekében. Történetem több szálon fut, mely' némi káoszt eredményezhet, de ígérem, hogy a végére gömbölyű lesz. Tisztában vagyok vele, hogy eme írásom kikúrt teátrális, infantilis, dilis és erőteljesen szubjektív, de ahogy a pszichiáterem is mondta, miközben az ápolók meghúzták a szíjakat a végtagjaimon:

– Ki kell adni, Heteske. Néha egyszerűen csak ki kell mondani, ha nincs tányér, vagy váza a közelben, amit földhöz lehet vágni.

(Később a sikolypárnát javasolta, mai napig jó szolgálatot tesz.)

A műben szereplő szereplőkkel, helyekkel, tárgyakkal, idézetekkel, paranormális jelenségekkel bárminemű vélt, vagy valós hasonlóság kizárólag a véletlen műve! (De azért szóljatok, ha ismerős!)

ELSŐ FEJEZET – amelyben verbális dühöngésé a főszerep, mert nem volt a közelben váza

Beadtam több regényemet több kiadóhoz, nagyjából az a lényeg, hogy ízé, nem felel meg ebben a formában, na de pár tíz, vagy százezer forintért gatyába rázzuk ezt a jópofa kis írást, mert az irodalom számunkra minden pénzedet megéri! A legutóbbi próbálkozásom épp elbírálás alatt van, ami nagyon komolyan hangzik, de valójában annyiról szól, hogy a közel százhusz beküldött művet egy vagy két ember olvasgatja el, és majd egyszer csak az enyémre is sor kerül. Komoly azonban, hogy minden páratlan napon részletet közölnek az aktuális regényből, mindig az első egy-két fejezetet, amihez hozzászólhat bárki, főleg az író társak, akik saját műveik értékelésére várnak. (Az író társak véleményalkotására még visszatérek később.) Amikor öt részlet megjelent, jön egy összefoglaló, a lektori véleményezés, ahol részletesen leírják, hogy miért is egy rakás szar az írás, és elkaszálják. Oké, ez drámai túlzás volt, valójában nagyon korrekten, minden személyeskedést mellőzve írják meg a véleményt, ahogy egy profihoz illik, majd elkaszálják a művet. Ezt egyfelől megértem, ez az előszűrésnek nevezett folyamat, ahol a lektor átnézi, hogy egyáltalán érdemes-e foglalkozni az amatőr író művével, és nem küldi tovább, ha úgy ítéli meg, hogy

nem jó. Másfelől baromira nem értek egyet, mert egyetlen ember véleményéről van szó, aki:

1. - Lehet bármilyen profi, szerintem akkor sem tud objektíven hozzáállni. Nem is lehet, hiszen ha van is szabványa egy mű megírásának, az a tartalomra semmiképpen nem vonatkozhat több okból sem. Például hol a fenében van akkor az alkotói szabadság?

Ez egy fontos kérdés, még felmerül párszor.

2. - Az írástechnika kérdése is zavarba ejtő, hiszen van az alkotó egyéni stílusa, meg van valami elvárás, ami szintén nincsen kőbe vésvé.

Rendben, fogadjuk el, hogy a kiadó értelem szerűen egy üzem, profitra hajt, és nem öl bele pénzt valamibe, ami számára nem értékes. Tisztelettel, kurvára nem értek egyet ezzel sem, az általam olvasott részletek alapján baromira elolvastam volna a könyvet, akár meg is vásárolok, de nyilván nem fog megjelenni ebben az életben, hiába érdekel engem, és esetleg ezer más embert. Ez annyiban háborít fel, hogy nincs választási lehetőségem. Ha bemegyek egy könyvesboltba, kezembe veszek egy könyvet, teszem fel a Sci-fi címszó alattiak közül, elolvasom az ajánlást, és ha úgy ítélem meg, hogy érdemes elolvasni, akkor megveszem, hiszen érdekel. Ez az én döntésem. Hogy a fentiekkel nem értek egyet, az egyéni problémám természetesen.

A lényeg, hogy nem jut el az olvasókhöz a könyv, mert egyvalaki úgy döntött, hogy nem érdemes elolvasni. 2020-ban már ennél sokkal több lehetőségünk van*, de ezt megint csak az idealizmusom mondatja velem. Tehát amatőr alkotótársam műve nem jutott tovább a szerkesztőhöz, mit lehet ilyenkor tenni? Nos, van közönségszavazat, ha kellő like gyűlik össze, akkor ingyen vagy kedvezményesen részt vehet egy újabb véleményezésen, az alkotó elmehet egy írói tanfolyamra (WTF, és a tehetőség?**) aztán futhat egy második kört egy évvel később, újra beadva pályázatra a művet. Most mit veszíthet pár tízezer forint, meg egy éven kívül? Legfeljebb megint elkaszálják a francba.

MÁSODIK FEJEZET – avagy amatőr alkotótársaink véleményezése

Azt mondja az egyszeri hozzászóló: (szabad átköltés)

„– A főszereplő unalmas, a mellékszereplő minnek van benne, nem működik a kémia köztük (ettől is megőrülök. A kémia MINDIG működik, csak a frázisokban nem) melleleg ez nem is

*a zsánerem,*** sőt kifejezetten untat, de azért elmondom a véleményemet, mert szerintem az én véleményem nagyon fontos. Az eleje nagyon túlírt**** Olvasd el Stephen King: Az írásról című művét, sokat tanulhatsz belőle! Amúgy azért gratulálok a kikerüléshez***** meg minden."*

Ezt most kibontom.

„- Amatőr vagyok, akárcsak te. Jó eséllyel rohadtul tetszett, amit írtál, és jobb is, mint amit én írtam, de ezt soha nem vallanám be! Elképesztően jó a stílusod, ragyogóak a körmondatok, minden hangsúly a helyén van, de égessenek el, ha nem írom inkább azt, hogy túlírt. Ja, és Stephen King: Az írásról című művét feltétlenül megemlítem, mert az baszki az etalon! Amúgy grat."

Van olyan hozzászóló is persze, akinek őszintén tetszik az írás, és a negatív lektori után megy az értetlenkedés, hogy „de miéért?...” Hát, ja. A legtöbbit feltett kérdés.

Egyébiránt természetesen nekem is van véleményem adott művel kapcsolatban, és nagyon szeretném megosztani az alkotóval, mégsem teszem. Pont azért nem, mert látom a mások által írt hozzászólásokat, ami alapján már belőttem, hogy kik azok, akiknek örökké van mondanivalójuk, és az miről szól. Rengetegszer jártam már úgy, hogy ellent mertem mondani eltérő véleményem okán, amiért azonnali máglyahalálra ítélték többnyire, bár megkaptam azt is egy alkalommal, hogy nacionalista ideológiákat vallok. Rögtön ezután lekommunistáztak, nem csoda, hogy identitászavarom van.

Na de miért?...

Nos azért, mert inspiratív vagyok, és nem balhézők, nem gondolom, hogy jobb vagyok bárkinél, hogy én vagyok a világ töke, a véleményem pedig hihetetlen sokat nyom latban, kilóban és megatronban. (Vagy mi a rossebnek nevezik.) Azt ugye már megfigyelhettük mindannyian bármilyen fórumon a hozzászólás szekcióban, hogy csak kétfajta ember létezik, a lényeg, hogy lehessen oltani egymást. Ettől hányingerem van, eccerűen undorít, és elkeserít, hogy mennyire nem képes senki felülemelkedni önmagán.

Nekem meg még az is komoly dilemmát okoz, hogy beküldjem-e ezt az írást, mert ugye én most állást foglaltam, véleményt alkottam, és nem átalítottam papírra vetni*****. Bár valójában ez nem vélemény, csak egy váza földhöz csapása, szóval akár be is küldhetem. Ja, beküldöm, aztán majd gratulálok magamnak a kikerüléshez.

Stephen Kinget azért nem ildomos emlegetni feszt, mert következtelenség, és ha valami, az igazán kiborít. Amikor megírják a véleményt, akkor röpködnek a nagy nevek, J.R.R. Tolkien, Stephen King, George R.R. Martin, és az ő műveikhez, írástechnikájukhoz, stílusukhoz hasonlítják egymást.

Ne már.

De tényleg, egyszerűen csak ne már.

Komolyan azt érzem, hogy magas a mérce. Sőt megugorhatatlan. Mégis mi a retket vár el egy amatőrtől egy másik amatőr? Túlírt? Unalmas? Olvasd el S.K. könyvét...? Nincs az az amatőr író, aki felvehetné a versenyt

ilyen nevekkal. Már csak azért se, mert még egy könyve se jelent meg az említett amatőr írónak. És persze a legjobb, hogy ha van nyolc hozzászólás, akkor az nyolcféle lesz, úgy bizony. Pont azért, mert mind szubjektív. A vélemény tők jó, ha egy építő jellegű kritikát fogalmaz meg, de ebben az esetben (amiért tudniillik elgurult a gyógyszerem) az történt, mint a kedvenc filmkritikám esetében, amikor aszongya a Youtube szakon végzett neves filmkritikus:

„- Bár nem láttam a filmet, de..."

Akkor kussolj, bezmag! Mi a szentéletű édesanyád tekintélyes méretű hátsófelét képzelsz magadról, hogy véleményezel bármit, amit nem is láttál, hallottál, olvastál?... No de ilyen neveltetésem okán nem írok a hozzászólásokra válaszként. Meg azért, mert lenácikommunistáznak, aztán mehetnek megint a sarokba értetlenkedni. Legfőképp pedig azért, mert (én naiv) azt képzelem, és feltételezem másokról, (akiknek megadom a tiszteletet azzal, hogy érett gondolkodású felnőttként tekintek rájuk) hogy képesek éretten viselkedni és kommunikálni, logikus érvekkel alátámasztva mondanivalójukat, amennyiben nem értenek egyet valamivel / bármivel. Én nem akarok nevelni senkit, se a saját véleményemre hajlítani. Se energiám, se kedvem ehhez, no meg azért azt felismerem, ha valami halál fölösleges. Ezzel természetesen nem a nemlétező felsőbbrendűségemet domborítom ki, hanem arra utalok, hogy vagy én nem értem az embereket, vagy ők nem értenek engem, vagy mindkettő. (Vajon mi a francnak is magyarázkodik egyébként?)

A másik, amikor a véleményezett mű alkotója szintén naivan felhoz egy példát, akár Tolkient, hogy bezzeg a mesternek lehetett, akkor most az ő írásával mi a baj? Ez a kérdés jogos. Temérdek könyvet olvastam el életem során (A szürke ötven árnyalatát is beleértve, nem győzöm letagadni), és állíthatom, hogy voltak köztük olyanok, amiket sírva égettem volna el legszívesebben. (Guy Montag, ments meg a hulladékoktól!...) Az ötven árnyalat pont ilyen volt, és hm... hát nem mostanában adták ki? Az hagyján, de trilógia lett! És még filmet is csináltak ebből a minősíthetetlen stílusban megírt, ócska, sablonos, ponyva nagymama pornóból! Még azt is bátorodom feltételezni, hogy a magyarra fordítás csak használt a nyelvezetnek, ami így is fogcsikorgatóan idegesítő volt, „suttogom, motyogom, pirultam el, szent szar!”

De persze méltánytalan lenne az ilyen ócskaságokat felhozni példának, maradjunk csak Tolkiennél. Erre a válasz pediglen így hangzott:

„- ...az olvasó szokások megváltoztak, a Netflix korában a láncszerű filmnézéssel, és az egyre nagyobb élményt adó számítógépes játékokkal versenyzik minden könyv."

Ez volna a magyarázat arra, hogy miért is kell minden amatőrnek elsöre kifogástalan stílusban, jól adagolt feszültségekkel teli, fordulatos, izgalmas, jól fókuszált, és központosított, abszolút nem túlírt, és Stephen King: Az írásról című művét alapul vevő tökéletes regényt írnia.

Marhaság.

HARMADIK FEJEZET – visszatérés a kezdetekhez

Az írás mostohagyermek.

Hónapok, talán évek munkája van egy könyvben, és nem csak arra a nettó időre gondolok, amikor az alvás, vagy egyéb elfoglaltság rovására elcsúszunk egy-egy órát, rááldozva szellemi termékünk formába öntésére, és a papír / klaviatúra fölött görnyedve írunk, mint a bolond. Az is temérdek idő, amíg az ötletből jegyzetek, karakterlapok lesznek, a sokszor húsz perces magunk elé bámulás, amíg körvonalazódik a történet, a rengeteg séta a szakadó esőben, amikor észre sem vesszük, hogy két busz is nyakig lefröcskölt, mert éppen révületben vagyunk, ahogy az ihlet elöntött, a sok-sok kutatómunka, aztán meg a rohadt jegyzetek keresése, hát ideraktam, bassza meg, világosan emlékszek rá, hogy... Jé ott van. Nahát...

Sok idő. Mindent vissza tudunk kapni vagy szerezni, az időt nem. A saját időnkkel lehetünk nagyvonalúak, a mi döntésünk, hogy a fennálló időt mire fordítjuk. Ha ez egy regény megírása, akkor a sok idő felértékelődik, hiszen létrehoztunk valamit. Lelkesek vagyunk, beküldjük egy kiadónak, ahol aztán jön a szakvéleményezés, meg a hozzászólások.

– Túlírt, ilyen, olyan, szerintem az nem kell, ezt a százhetven oldalt dobod ki a picsába, a főszereplő nő szerintem legyen férfi, ja és inkább orangután, meg ne a lovagkorban játszódjon a sztori, hanem inkább a közeljövőben, a konfliktus meg lehetne az, hogy...

Na várj egy kicsit! Képzeld el, hogy így odamész Auguste Rodinhoz, amint épp a Gondolkodót faragja, és azt mondod neki:

– Figyu már, mester, ez tök jó, de szerintem csinálj neki három kezet, és ne üljön, hanem feküdjön, miközben áll, nézzen a távolba, az egyik kezét hátrátéve, a másikat a seggébe dugva...

Adódik a kérdés, hogy a mester vajon mikor nyomja a bal szemébe a vésőjét, vagy eteti meg veled a kalapácsát. Vagy akár odalépsz Michelangelo Buonarrotihoz a Sixtus kápolnában, amint éppen kávészünetet tart, és lelkesült mosollyal kezdesz bele:

– Hallod, ez atom, mi lenne, ha azok az angyalok szkafanderben lennének? Inkább amoda fessd azt az alakot, de ne szőke legyen, hanem barna, és a lovakra fessél Nike jelet, mert az nagyon menő!...

Mindkét füledben egy kék festéktől csöpögő ecsettel távoznál, ha még életben lennél. Gondolkodj el azon, ha bármelyik híres költőnek beleugatnál, hogy hogyan írjon verset, csak annyit kérdezne:

– Tudod, mi az anyós mértékegysége? Megakurvaanyád!

Az alkotói szabadság ugye. Az íróknak nem jár, vagy mi? Milyen jogon veszi bárki magának a bátorságot, hogy beledumáljon, mit miért hova írunk? Norton, emlékszel, mit írtam neked válaszul a „Miről írnak, és kinek?” című

művedhez? Akár be is másolhatnám ide az írásoddal együtt, de eb legyenek, ha megteszem, akit érdekel, keressen rá mindkettőre.

Összefoglalva, rohadtul felháborít, amiért az írás ennyire perifériára került, hogy a könyvek elavult dolgokká váltak, és ha van némi írói vénája szerencsétlen amatőrnek, akit hajt a jól ismert kényszer, akkor tömheti a fiókjait, vagy az adattárolóját netán egy non-profit fórumot az írásaival, mert „...az olvasói szokások megváltoztak”.

Még írhatnék arról is, hogy fent említett kiadó egyik kezdeményezése egy olyan személyes találkozó volt, amit „igazi csajos nap”-ként aposztrofáltak, és minden tisztelettel a csajoké, meg minden, de ne haragudj már, hogy hímnak születtem, én kérek elnézést az Y kromoszómáért. Mindenesetre baromi kíváncsi vagyok, hogy a lektor lát-e valamiféle fantáziát a művemben (Fantasy zsáner. Bocs.) és pozitív elbírálás esetén, amennyiben továbbjut az előszűrőn, vajh eljut-e végül a Főszerkesztőhöz? Bármi is történjék, esküszöm, hogy változtatok a véleményemen (mert erre is képesek vagyunk) és megbocsátok magamnak, amiért ilyen seggfej módon előre ítékeztem.

Hölgyeim és uraim, köszönöm megtisztelő figyelmüket, és hogy eljöttek ezekben a zord időkben is elmém kietlen csarnokaiba. Igor kikíséri önöket, ám szabadjon ajánlanom, hogy nézzenek körül a könyvespolcaikon. Emeljenek le egy könyvet, fújják le róla a port, nyissák ki, és adják át magukat annak a semmihez nem fogható érzésnek, hogy egy ember gondolatait tartják a kezükben nyomtatott formában, sok-sok hónap munkáját, az író materializált idejét, amelyet önöknek adott. Az érték önökben van, akik látják, és értik mindezt. Mi írók önökhöz beszélünk... Mert tudjuk, hogy értik.

* Például kikerülhetne E-book formátumban, illetőleg egy online oldalon, ahol szintén bele lehet olvasgatni, mint egy könyvesboltban. Láttunk erre számtalan példát egyébként, nem értem, itt miért ne működhetne. (Na jó, a Publio kiadó egy külön történet, de „én meg nem szólok azon a nyelven”.)

** Hiába tanítanak énekelni, ha nincs zenei hallásom és énekhangom, akkor nem fogok tudni énekelni.

*** Itt így nevezik. Sci-fi zsáner, Young Adult zsáner, és így tovább.

**** Ez a kifejezés a mániájuk. Túlírt. Bármi, ami nekem nem érthető, vagy unalmas, az túlírt.

***** Nem a megjelenéshez gratulálnak, hanem a kikerüléshez. Gratulálok, hogy kikerülted a szemetesvödört, és nem estél bele fejfel, banyek.

***** Papírra vetni – régies elnevezése gondolataink fizikai megjelenítésének egy egyszerű lúdtoll, ceruza, később golyóstoll segítségével. Gondolatainkat papírra vetjük, ahol gondolataink magvából kikelnek mély értelmű mondanivalónk csírái, bár csak az igazán kivételeseké maradnak meg, és válnak erdővé.

Para Celsus

A randevúk utcája

„Szaladjatok fel a ... lépcsőn, a Logodi utcában kerüljete meg háromszor egy öreg fát, suttogjatok üdvözlést egy szobornak – aztán ott, ahol a nap alábukik két ferde kémény között, megnyílik számotokra a randevúk utcája.”

– A mindenit! – kiáltott fel bosszúsán Könyvtártündér, és keskeny kis ajkát elbiggyesztve nézett az ujjai közt foszladozó pergamendarabkára. – Hát miért nem sikerül? Hiszen mindenben pontosan követtük az utasításokat!

Mikor egy álmos-unalmas, uborkaszezonok uborkaszezonja délutánon a könyvtárban bóklásztunk, és beleuntunk a könyvvelző-kártyavárak építésébe, a katalóguscédulából repülőgép-hajtogatásba, de még abba is, hogy Könyvtártündér egy kolléganője otfeledett teknőckeretes szemüvegét az orrocskájára biggyesztve a filmes klisék szendén szexi libráriusait imitálja, elvetődünk az épület legódonabb és -elhagyatottabb részébe, ahol XIX. századi elfeledett szerzők könyvei málladoztak csendesen, várva az újbóli felfedezésre vagy selejtezésre – arra, hogy a végzet valahogyan kimozdítsa őket poros-dohos, megfeneklett örökkévalóságukból. Hogy a végzet küldöttje egy bohókás tündér volt, aki pandamintás felsőben, libbenő szoknyában termett az alvó polcsorok között, hogy egy pillarebbentéssel felkavarja köröttük-közöttük az időt? A köteteket, a sorok közt andalgó kísértetszerzőket mindez nem érdekelte – jutalmul, amiért kiszakította őket hosszan tartó álmukból, múzsám topánja elé hullajtottak egy apró betűkkel telerótt, tenyérnyi pergamendarabkát.

– Nahát! – Könyvtártündér lehajolt a fecniért, türkizsín szoknyája végigsistergett combján és popsiján. – Ez vajon mi lehet?

Mondjon bárki bármit, hümmögjenek a kőszívű öregek, az ifjú entellektüellek randijának legjobb hely mégiscsak a könyvtár, ahol a telhetetlen fiatalok egyszerre csillapíthatják tudás- és csókszomjukat. Így tettünk mi is – mikor tündérem egy nagyító után nyújtózkodott-ágaskodott, átkaroltam szoknyás-cseles derekát, úgy emeltem meg őt – mikor az asztalra könyökölt, bogarászná ki a mákszem-betűket, hátulról bújtam hozzá, testhez a test, csípő a csípőhöz, csak

hogy minden kibetűzött mondat végén csókot nyomhassak pihés-íves nyakára – mikor pedig a megfejtett szöveggel a kezében békebeli Budapest-térképért szaladt volna, lelkesen csillogó barna szeme, rezzenő melle láttán végképp elvesztettem a fejemet – a kartográfiai részleg homály-mélyén a tisztességben megőszült geográfusok szellemei mind-mind félrefordították tekintetüket, és visszavonultak atlaszaik lapjai közé, míg drága Tündéremet egy polchoz szorítottam, türkiz-szoknyája alatt a combja pelyhecskéit simogattam, ajkam pedig felfedezte világos bőrének összes szeplő-szigetét és erecske-folyamát, és göndören hullámzó hajának dús tengerét.

Van-e mámorítóbb a magunkfajta szerelmes könyvbarátok számára, mint könyvtárban szeretni?

Papír- és nyomdafesték illata keveredett a parfümfelhővel és perzselő leány-lehelettel, amint Könyvtártündéremet egy feltornyozott atlasz-halomra ültettem, és vágytól elfúló lélegzettel gyűrtem fel pandamacis felsőjét, húztam le harisnyáját – hófehér, selymes combok simították a kötetek kötését, és szatén harisnya a hófehér combokat – múzsám felnyögött, kibújt felsőjéből, a sarokba dobta, és ugyanazzal a mozdulattal, hogy végletekig korbácsolja vágyamat, összeborzolta észvesztően kavargó, kócos tincseit – arcomat vállá és nyaka hajlatába fúrva, apró harapások közepette, fogammal húztam félre melltartója krémszínű pántját, miközben mohó ujjaim már tündéri bugyijának csipkés szegélyét kutatták-cirógatták, és arra gondoltam, ha a régi lovagok kopjájukra tűzheték imádott hölgyük kendőjét, én, mint javíthatatlan-romantikus, bibliofil lovag, könyvvelzőnek használom majd múzsám valamely édesded-érzéki, szexisen szatén holmiját.

Így telt el forró, fülledt délutánunk – szerelmünk gyöngyház cseppjei az ódon lapokon, csontjaikban csitult a perzselő vágy, és átadta helyét a jóleső ernyedtségnek. Könyvtártündér a padlón ült, hátát a könyvkupacnak vetette, meztelen vállára aranylő fényfoltot csókolt egy kósza napsugár, én pedig – örült szerelem! – féltékeny voltam arra a pajzán fény-sugárra.

Tündérem bágyadtan kitapogatta az összegyűrt pandamacikat, felém fordult – tekintete nehezen

találta meg arcomat, mintha tudata még csak most térne vissza a mámor végtelen mélységeiből.

– Mondd – sóhajtotta végül, és megigazgatta szoknyája szegélyét –, mi lenne, ha megkeresnénk a randevú utcáját?

Másnap nekivágtunk hát a pergamen-jelölte útvonalnak, Tabánnak, Várhegynek, csendes, kacskaringós budai utcáknak – számoltuk a lépteinket, mint akik kincsestérkép után mennek, kerestük az útjelzőket, sarkokat, fákat, szobrokat, táblákat – mindhiába. Harmadszor vágtunk neki a hegymenetnek, harmadszor vallottunk kudarcot – bosszúsán rogytunk le egy padra, tanácstalanul néztünk egymásra.

– Jaj, ez olyan szar! – kiáltott fel kislányos-durcásan tündérem. – Mi lehet a baj? Hiszen mindent jól csináltunk!

– Bizony, egy pontban sem tévedtünk!

– Le se vettük a szemünket a pergamenről meg a térképről!

Könyvtártündér bánatosan felsóhajtott, és most vele sóhajtottam én is – talán ezt hallotta meg a vágyak egyik, még római korból itt ragadt, pufók istensége, vagy valamely ósdi, budai szerelmeiről álmódzó író szelleme, és döntött úgy, hogy egy fúvással vagy kisujj-mozdulattal lapoz egyet sorsunk könyvében.

Mert akár isten, akár író, akár vakszerencse intézte, de az árnyékos budai mellékutcán, egy sarok mögül kitérülve fiatal párocska toppant elénk – kamaszok mindketten, félig vakon és süketen az első szerelem bűvöletében – észre sem vettek minket, ahogy nem vettek volna észre egy harci elefántot, egy griffmadarat vagy sárkányt sem – csak egymást látták, minden más csupán annyira létezett számukra, amennyire az imádott személlyel összefügghetett.

– Ó... – szakadt ki belőlünk egyszerre. A párocska tovább andalgott, ki a történetünkből a maguk szerelmes időn-kívülségbe, de villanatnyi jelenlétük épp elég volt, hogy világosság gyűljék agyunkban és szívünkben.

– Hát persze!

Hiszen mi úgy róttuk az utat, a pergament bámulva, a másokra sem nézve, mint kapzsi kincsvadászok – holott a randevú utcája nem kalandorok, hanem a szerelmesek mennyországa...

Talpra szöktünk hát, és a lenyugvó nappal versenyezve, újult erővel, egymást figyelve vágtunk neki utunknak. Kézen fogva szaladtunk fel a lépcsősoron, közben majd' elolvadtam, olyan bájosan harangozott a szoknya tündérem lábán – a Logodi utcában a három perdület után a fa törzséhez szorítottam és fülcimpán csókoltam kedvesemet, aki kacagva tiltakozott, „ne, annyira csikiz!” – aztán apró ajak-harapdálások a szobor háta mögött, elfojtott nyögések, fülbe suttogott, édes-buta becéző szavak minden sarkon – „szívem elrablója, könyvek királynője, kincseid a tincseid, hadd fojtom beléjük magamat!” – lihegve értünk a két ferde kémény utcájába, és már mi magunk sem tudtuk, mitől zihál mellkasunk, a sietségtől vagy a szenvedélytől – és akkor, kipirultan, kacagva, egymás izzadt kezét szorongatva megláttuk, hogy ott, ahol a lenyugvó nap utolsó sugara még beragyog egy zegzugos utcarészletet, egy óraszüzet és egy lakóház között rés nyílik a kövek rideg falán.

Szerelmesek földje, boldogság országa, ahol megáll az idő, és minden óra tizenhat ötvenötöt mutat mindenkor, hogy a találkák sose érhessenek véget – ahol rózsaszín köd telepszik a kapualjakra, hogy elfedje a kíváncsi tekintetek elől az egymásba felejtkező szerelmespárokat – ahol mindig virágozik a cserepekbe ültetett leander és lilium, hogy az elbűvölt férfiaknak legyen mit az elbűvölő nők hajába tűzniük – ahol a macskaköveken sosem bicsaklik meg a balerinatopános láb, autó nem dübörög, hogy széttörje a meghitt csendet, és langyos nyári zápor is csak akkor támad, ha rózsabokor alá, édes kettesbe kergetheti a párokat... Valahányszor nehéz idők köszöntenek ránk, és úgy érezzük, a hétköznapok betonszürke tömege kis híján összenyom, Könyvtártündérrel újból megfogjuk egymás kezét, és gondjainkat magunk mögött hagyva felkeressük a randevú utcáját.

Craz

Jegenye Brúnó, a zombivadász

Jegenye Brúnó arra ébredt, hogy egy zombi lovagol rajta.

Félálomban nem érzékelünk mindent tisztán, ezért Brúnó a későbbi dokumentálás érdekében részletesen szemrevételezte a jelenséget. A lányzombi határozottan egésznek tűnt, ritmikus mozgása nem sugallt szétszórtságot; minden egyes testrésze a megfelelő módon, a megszokott szögben helyezkedett el. Sőt határozottan egy dologra koncentrált – az ütemes helyzetváltoztató mozgása során.

Amikor Lelyla először említette, hogy koszpléjes, Brúnó azt hitte, olyankor összekoszolja magát játék közben. Bár ezen elméletét egy iszapbirkózós videóra építette. Később, több információ birtokában már másfajta videókat talált etémában. Az egyik netes helyen fellelte Lelyla egyik ilyen – azt a hegymászó plüssmacis – videóját is, miután más szemmel nézett a lányra. Pláne, amikor a bizonyos cselekménysort testközelben is tapasztalta.

A testközelben tapasztalás jó dolog – hunyorgott Brúnó, majd ezen elméletét gyakorolta kinyújtott kézzel is, a fennálló távolságot nullára redukálva saját tenyere és Lelyla domborodó, fel-le hintázó, igencsak kézre álló – mondhatni tenyérbe mászó – rugalmas halmai között.

A lányzombi fokozta az iramot – mintha lovaglás közben egy domboldalon lefelé vágta, miközben úgy tűnt, inkább felfelé tör. Brúnó tekintete megpihent a lány medencecsontján, s egyúttal egy múlt századvégi miskolci szintipop együttes Requiem című száma jutott eszébe – furcsa dējà vu.

Einstein mondta, hogy minden relatív, bár ezt nem a fizikára értette. Egyesek szerint ezt a kijelentését akkor tette, miután a felesége unszolására elolvasott egy kortárs német költők szerelmes verseit tartalmazó rövid kötetet. Az utókorra is rámaradt mondata után még morgott valamit holmi kortárs költőkről, akiket legalább néhány napra étlen-szomjan ki kéne kötni a rideg valóságba, majd szórakozottan bezárkózott a fürdőszobába, kézzelfoghatóbb dolgokon töprengeni.

De visszatérve az avasi panelház nyolcadik emeletére, Lelylával éppen kezdett elszaladni a ló. Mondhatni, közben pegazussá változott, és egyenesen becélózta az eseményhorizontot.

Brúnó lelkesen asszisztált a cél érdekében, és minden tagjában átérezte egy régi reggeli tévétorna előtt a bemondónó konferansziéjának igazságát; egy kicsi mozgás mindenkinek kell! – És az nem feltétlenül a sok kilométeres futás hajnali ötkor.

Hogy jól induljon a nap.

Nem sokkal később Brúnó már az előző este kikészített sporttáskája tartalmát ellenőrizte. Szemrevételezte a szögesdróttal betekert baseballütőt, az akciós áron beszerzett japán szamurájkardot *made in china* felirattal, a két tucat Korda György lemezt – ami polivinil-klorid és polivinil-acetát kopolimeréből készült, és már gyakorlatban is bizonyította, hogy megfelelő szögben és sebességgel eldobva alkalmas puhább testű zombik biztonságos, kellő távolságból történő lefejezésére –, Lelyla ezerötszáz oldalas, keménykötésű *Katedrális*-át (írta Harrison Fawcett) – ami szintén bizonyította működőképességét, csak kisebb hatósugárral, viszont jónéhány oldallal vastagabb az *Akkon ostromá*-nál, tehát nagyobbbat szólt, ha fejbe csaptál vele valakit. Valamint elpakolt további négy-öt darab egyéb zombiirtó fegyvert, amik még befértek a táskába a többi könyv mellé.

A többi könyv nem fegyverként funkcionált. Vagyis csak átvitt értelemben, mert ha Brúnó átviszi őket a tanfolyamra, a bennük lévő információk fognak fegyverként funkcionálni a jövő lelkes zombiirtói számára – miután sikeresen elvégzik Jegenye Brúnó, okleveles zombivadász kéthetes tanfolyamát.

Amíg Brúnó azon töprengett, minden szükséges eszközt bepakolt-e, addig Lelyla kiigazította a szex közben elmosódott sminkjét.

Zombik tekintetében ugyebár hamar többletjelentést nyert a kihúzta a szemét kifejezés, mert nem mindegy, hogy a cselekvés segédeszköze a lányzombi szemceruzája, avagy a zombivadász kombináltfogója – a bepakolt további négy-öt darab egyéb fegyver között. Brúnó a sajátját zombináltfogónak nevezte.

Brúnó a lépcsőházba kilépve dobott a rácson át egy fél macskát a szomszéd Aranka néniébe, hadd csócsálja, majd indult tanfolyamot tartani. Aranka néni rögvest nyammogni kezdett a finom falaton, az se zavarta, hogy a fél cica már állott, bundás része kicsit molyrágta volt. Aki már zombi, nem törődik az élet apró részleteivel. A rácsmögött pedig senkit sem zavart, sőt a tíz éve felszerelt százkilós biztonsági berendezés már régen bizonyított; máshol mentősök, tűzoltók se tudtak rajta áthatolni. Nem úgy, mint négy házzal lejjebb, ahol egy élőhalott horda kitorpte a bejárati ajtót, aztán... hogy is énekelte Szántó Fasz egy régebbi Szigeten? *Idegenek szállták meg a lépcsőházat.*

Jegyenye Brúnó hirtelen mozdulattal ugrott be a liftbe, ezt a csejt nemrég leste Peter Sellers egyik Rózsaszín Párduc filmjéből. A bent hörgő zombi viszont meglepte. De Brúnót kemény fából faragták, bár a baseballütőjét még keményebből. A szűk hely ellenére rutinosan lendített, pontosan orrtövön találva az élőhalottat, aki erre elcsendesedett. Brúnó kilépett a liftből, majd megnyomta a fekete gombot, amit ő szereltetett fel a múlt héten. Mosolyogva bólogatott, jó ötlet az a csapóajtó a lift padlójában – amin át a zombi a gravitációval karöltve távozott, nekivágva létezése utolsó nyolc emeletének.

– Ha valaki kérdezné, mindig is volt egy halott zombi a liftaknában a fenyőfa mellett – kacsintott Brúnó Lelylára, aki közben kinézett a zajra a lakásajtó takarásából.

– Kettő – helyesbített a lány. – Tegnap én is leküldtem egyet.

– Ó, imádlak, Nyuszimuszi!

– Én is Tökfej, de ha lehet, ne rabold ki a McDonald'ot a Tapolcai elágazásnál nélkülem! – integetett Brúnónak az ajtóból. – Na, siess, nehogy elkéss, én hősöm!

– Visszük a zombikat! Hozzátok a halottakat! – A nyikorgó kerekű kordét két csuklyás férfi húzta a sétálóutcán, a Sötétkapu előtt. Négy megkötözött zombi mocorgott tehetetlenül rajta, szorosan egymás mellé pakolva. – Visszük a zombikat! Hozzátok a halottakat!

– Itt van még egy!

– Nem vagyok zombi!

– Mit mond?

– Azt mondja, nem zombi.

– Dehogyanem. Az vagy.

– Nem akarok a taligára kerülni!

– Szerintem vágd fejbe!

– Szerinted nem vágtam eddig ötször? Tehát zombi.

– Na jó, egy ezres lesz a szállítási díj.

– Jól vagyok! Hű, de jól vagyok!

– Plusz ötszáz a szájepecek.

– Nemmm... hmmm!

– Ó, ez ötletes! Kérek még egy pecket! Köszönöm! Jöszök holnap is?

Brúnó ekkor ért a kordé mellé. Mosolyogva bólogatott az embertársaik érdekében munkálkodó hullaszállítók szorgalmán, majd megszapora az ácsos lépteit, és becélolta az egyik közeli kapualjat.

– Várjatok! – futott a csuklyás alakokhoz egy vöröshajú lány. – Most láttak a Szinvában egy víziszörnyet!

– Élő volt vagy halott? – fordult vissza Brúnó. – Esetleg élőhalott?

– Azt nem tudom, nem mentem közel hozzá, mert genyának tűnt. A szeme sárgán fénylett, a kezében meg egy kard volt.

– Lehetett egy sellő?

– Egy karddal hadonászó menyecske a vízirevüből? – töprengett a magasabb hullaszállító.

– Nono, nem minden sellő nőnemű – tudálékoskodott Brúnó. – Volt rajta tengercsillag bikinifelső gyánánt?

– Mondom, hogy nem mentem közel hozzá, inkább elfutottam. De hogy találta csillagot a tengertől ilyen távol?

– Lehet, hogy délről hozták neki.

– Ugyan már! Hogy hozhatna el egy fecske két csillagot?

– Lehet, hogy gólya hozta. Vagy gilice.

– Én egyszer a Hámori tóban láttam egy sellőt, de az nem sárgaszemű volt – elmélkedett a másik zombiszállító.

– Hanem kék. Igen barátságosan viselkedett, és tengercsillag se takarta.

– Kék szeme volt? Fura.

– Viszont ő tudta változtatni a szeme színét.

– És azt hogy csinálta? – kételkedett a lány.

– Hát izé, magától változott. Különbőféle élethelyzetekben.

– Például, ha haragudott? – kíváncsiskodott a lány.

– Nemrég körbefutottam a Hámori tavat.

– Miért? Kergetett egy szörny?

– Dehogya! Sportból.

Brúnó még hallgatta volna az információdús eszmecsere, ugyanis nagyon érdekelték a Miskolc környékén élő szörnyek, és változó színű szemű sellőről eddig még nem hallott, de sietnie kellett a tanfolyamra, így hamarosan elnyelte a kapualj – ahogy a nagyobb víziszörnyek teszik azt az óvatlan áldozataikkal.

Jegyenye Brúnó nem volt mindig zombivadász, előtte a vámpírvadászok életét élte. Tulajdonképpen a vámpírvadászatot se vágta sutba, de haladni kell a korrallal – halivúd is dobta a vámpírokat a zombik kedvéért –, így Brúnó is jobban preferálta a zombik levadászását. Pláne, hogy könnyebben lehetett egy csoszogó élőholtat elkapni, mint egy ürge halotthalottat, mondjuk egy csillámfeszvampírt.

Egy kisebb szobát bérelt egy műkörmös és egy kettlebell edzőterem szomszédságában. Mivel Miskolcon – bár messzi nyugatról nem úgy tűnt – dübörgött a gazdaság, a szoba is be volt táblázva, mint a belső udvarra néző ablaka – mondjuk azt éppen Brúnó törte ki, amikor szándékán kívül szemléltette, milyen kárt tud okozni a láncosbuzogány, kicsúszva kezelője markából. A zombiirtó tanfolyam előtt húsz perccel egy auramasszírozó hölgy végzett, Brúnó ideje lejártával pedig nemsokára egy regényírói tanfolyam kezdődött. Így talált rá a bérelhető szobára is.

Jegyenye Brúnó ugyanis írt egyszer egy haikut, amit az egyik jólmenő íróismerőse nemrég belecsempészett az aktuális regényébe. Ez Brúnót határtalan büszkeséggel töltötte el, valamint egy csapásra tündöklő napfényben látta saját regényírói karrierjét. Gyorsan utánaolvasott a neten, hogyan is kell regényt írni... Meglepő módon azonnal kidobott neki a gép húsz regényírói tanfolyamot, mindet borsos áron. Ezen elgondolkozott, majd rájött, aki nem tudja, tanítja. Így ő is írótanfolyamokat szervezett, de a körülmények kedvező alakulása – a zombik megjelenése és elszaporodása – után átváltott zombivadász

tanfolyamokra. Az mégiscsak egyszerűbb a regényírásnál.

Pont akadt egy szabad időpont az írótanfolyam előtt, mert a jósnő felmondta a napi bérleményt. Pontosabban nem várt módon betoppant a főbérő egy jóslás kellős közepébe. Miután lepucolta cipőjéről a birkavesét, lett nagy földrengés, és kirúgta a pancser jósnőt, aki ezt nem látta előre.

Brúnó az induló tanfolyamot a fb.-on kezdte reklámozni, azaz boldognak és boldogtalannak küldözgette a nem mindennapi lehetőség hírért. Amikor posztolta az Akik még nem csinálták kecskével nagyon titkos csoport tagjainak is, Zita – egy lelkes tag – révén meglett a kellő jelentkező. Nemrég gondolkodott rajta, hogy kilépjen-e a csoportból, de végül nem mert. Mert ugyan igaz, hogy Lelyla egyszer lány szatírnak öltözött, de tulajdonképpen, a szatír is ember, azaz csak félig kecske.

Brúnót eleinte meglepte, hogy Lelyla milyen kreatív ötleteket talált ki, de idővel megszokta, sőt büszke volt rá. A legutóbbi koszpléjes fotózásra a lány gyárihibás steampunk szexrobotnak öltözött – akit a szenvedély és a gőz hajt. Emlékezetes látványt nyújtott, amikor különböző testnyílásain dőlt a füst – ezt az effektet egy egyszerű e-cigi és egy kis furfang segítségével oldotta meg –, valamint kis fogaskerekű potyogtak ki belőle (és ezt csak két kibelezett kakukkos óra bánta).

Mondjuk Lelyla a Gyűrűk Ura helyett már a Trónok harcán szocializálódott, így hangsúlyosabban jelent meg mindennapjaiban a szex. Brúnó büszke volt rá, hogy ezt a tendenciát ő is sokszor, azaz gyorsan magáévá tette. Sőt Lelyla még Brúnó zenei ízlésére is hatással bírt, pláne, ha a dalszövegek cinkos aktualitást is kaptak. Például a vámpírvadász mostanában sokat motyogta magában, hogy *Bírom a módszered, én vagyok a gyógyszered!*

– Hozzánk minden fáziskéséssel ér el, de már az új halivúdi trendből jól tudjuk, a vámpíros filmeket felváltották a zombisok. – Jegyenye Brúnó a hatás kedvéért fel-emelte mutatóujját. A tanfolyamon részt vevő nyolc tanoncból hét követte tekintetével a mozdulatot, csak Zita rajzolgatott valami madárfélét a jegyzetfüzetébe. – És nem az számít, hogy mindez hogyan is indult, a cél a túlélés. Amúgy sem ismert, hogy itt Miskolcon ki lehetett a nulladik beteg. Habár egyesek szerint az első átváltozást a kritikán aluli menzakereszt okozta, mivel az óvodások nem tudták megemészteni, hogy minden csütörtökön spenótot kapnak nokedlivel, és bizonyított tény, hogy N. Vivike folyamatosan rágta a szülei fülét egy vadi új fröccsöntött csillámpóniért. Viszont az óvónénik gyorsan megtanulták, a kisujjad se nyújtsd nekik!

– Akkor nem a jetik miatt történt? – kérdezett közbe Lajos, aki nem szívlelte a szőrös hegyi embereket, mert miattuk nem tudta megszerezni évek óta a Bükk kilencszázas csúcsai kítűzőjét.

– Nem. A közben eltűnt jetikutatók már bizonyították, hogy nincs közöttük zombi, hiszen akkor már vissza-

jöttek volna élőhalni – cáfolt Brúnó. – És az is tévhit, hogy egy csöves koldus terjesztette volna el a kórt, mert őket még a zombik is messzire elkerülik a szaguk miatt.

– Akkor honnan jöttek a zombik? Simagöröngyösről? – Ezt a kérdést János tette fel, aki az utóbbi hetekben minden megszerezhető zombis témájú könyvet elolvasott.

– Nono, Simagöröngyös, a mesebéli zsákfalu nincsen rajta a műholdas térképen! És nem azért, mert kitakarták felhőkkel, mint a régi szovjet katonai objektumokat, hanem, mert csak a képzelet szüleménye!

– Igen? És akkor miért élt meg ez a dokumentumkötet ennyi újiránytatást? – lobogtatott meg bőszen Jani egy eléggé agyonolvasott Zombi Apokalipszis A simagöröngyösi réműlet folytatódik tizenhetedik kiadást. – És különben is, a teniszütő tényleg megfelel a zombik elleni harcra! Mind fonák, mind tenyeres üzemmódban.

Jegyenye Brúnó szerint János, ha nem is volt első osztályú zombivadász alapanyag, azért az akarat megvolt benne, hogy örök ígéret maradjon. Egy közös ismerősük is osztotta ezt a nézetet, hozzátéve, hogy ez genetikailag is bizonyított, mert Jani anyja kocaturista, apja divatszurokoló identitással rendelkezett.

– A mai órán a zombik fajtáit fogom ismertetni. – Brúnó egy A4-es lapot celluxozott a falra, amin egy furcsa ábra volt látható.

– Mi ez, egy négylevelű lóhere? Jól jön a szerencse a zombik ellen! – vigyorgott János.

– Nem, ez egy mandala – mondott ellent Lajos. – Elriasztja a zombikat?

– Szerintem egy képrejtvény, ami magas a zombiknak, és amíg gondolkodnak rajta, lesz időnk elszaladni – nyílvánított véleményt Dezső is.

– Ez egy Venn-diagram – nézett fel Zita, mert már végzett a rajzzal.

– Úgy van! – helyeselt Brúnó, bár csak blöffölt, mivel matekból se tüntették ki anno. – Vannak lassú zombik – bökött az egyik körre –, és vannak gyors zombik – mutatott egy másik halmazra. – Természetesen a gyors zombik a veszélyesebbek. Pláne, ha a tapasztalatlan zombivadász első látásra lassú zombinak nézi őket. Aztán jön a meglepetés, és kampec.

– Mármint a zombiknak – mosolyodott el Zita.

– Vannak száraz zombik, és vannak nedves zombik – folytatta Brúnó továbbbökődve a papírlapot. – Ez azért lényeges, mert más és más fegyverek hatékonyabbak ellenük.

– Félszáraz zombi nincs? – vetette fel Dezső. – A múltkor ittam félszáraz Tokaji Sárgamuskotályt, az tök finom! – nyelt egy nagyot a gondolatra.

– Nem, nincs félszáraz zombi – okozott csalódást Brúnó. – Ezen kombinációban pedig a zombikat négy fő csoportba soroljuk. Lassú-száraz, lassú-nedves, gyors-száraz és gyors-nedves zombi – mutatta a halmazok metszetét, amit más színnel jelölt.

– Az én feleségem tuti lassú-száraz – méltázott Ede.

– Hogyhogy, ő is zombi? – lepődött meg Brúnó.
 – Ja, nem. Másra gondoltam.
 – Összpontosítás, figyelem, fegyelem! Ez egy jó zombivadász sajátja – közölte feddően Brúnó.
 – És félig lassú, félig gyors zombi? – makacskodott Dezső. – Olyan sincs?
 – Nincs – vontta össze szemöldökét Brúnó.
 – De mégis, ha először gyors zombi volt, de utána fájni kezdett a lába, és lelassult? – kötötte az ebet a karóhoz Dezső. Ő a szomszédos kettlebell csapatból jött át nemrég, ugyanis egy kellemetlen baleset érte. Egy kicsit elkalandozott a gondolata, miközben az egyik csoporttársa harmonikus mozgását figyelte, és a saját lábára ejtette a súlyzót.
 – Nincs félassú zombi – tisztázta Brúnó. – Ha egy gyors zombi mondjuk, elveszti a lábfejét, mert leesik neki, akkor egyből lassú zombivá válik. – Tehát ebből a halmazból átkerül ebbe a halmazba – szemléltette bökdőséssel.
 – Ha pedig egy nedves zombi kiszárad, akkor egyből száraz lesz – adta fel az átmeneti zombi-kategorizáló elméletét Dezső.
 – Úgy van.
 – És ha, mégse szárad ki gyorsan? – vetette fel János.
 – Akkor se lehet félszáraz?
 – És ha beleesik egy hordó közepes cukortartalmú borba, akkor se lesz félédes? – makacskodott Lajos.

– Már hogy esne bele egy hordó félédes borba? – hökkent meg Brúnó.
 – Belelöki egy jeti – vágta rá Lajos, Brúnó pedig óhózzá a legelső kezébe akadó tárgyat.
 Ezek után kis szünet következett.
 – Akkor most nézzük a fegyvereket! – Brúnó kiczipározta a táskáját, és kivette belőle a legfelül lévő tárgyat.
 – Húha! – éledezett Gergő a hátsó sorban.
 – Ez egy szögesdróttal betekert baseballütő – mutatott fel Brúnó egy szögesdróttal betekert baseballütőt. – Ezt a fegyverfajta én találtam fel négy évvel ezelőtt – büszkélkedett az okleveles zombivadász.
 – Én mintha már láttam volna egy régebbi filmben – töprengett János. – Bár lehet, az csak remake volt.
 – Mondom, hogy én találtam ki! – emelte fel Brúnó a hangját és a fegyvert. – Nem csak zombik ellen ideális, mást is könnyedén lehet vele törni-zúzni, legyen az törékenyebb tárgy, vagy egy tolvaj, akit rajtakapsz, hogy lopja a cseresznyét a kertedből, vagy akár egy rosszindulatú kötekedő alak – nézett Janira, az ütőt kissé megemelve.
 – Ó, az egy szamurájkard? – kérdezte Gergő, amint előkerült a következő fegyver.
 – Úgy ám! – mosolyodott el Brúnó. – Ezt még egy kedves ronin ismerősömtől kaptam, amikor Takamori-machin nyaraltam – forgatta meg a kardot, amin a made in china

Kristálysólyom illusztrációja

feliratot egy gondosan felhelyezett szigetelőszalag darab takarta.

– Milyen macin? – motyogta maga elé halkan Lajos, mert közbeszólni már nem mert.

– Az Japánban van – válaszolta neki Zita.

– És jetik helyett nagy szőrös macik lakják? – érdeklődött Lajos, de a lány nyakoncsapta.

– Ez a kard hatásosabb a nedves zombik ellen – folytatta Jegénye Brúnó. – Egy rutinos, olajozott suhintás, és kampec.

– Nekem már van rutinom – büszkélkedett Gergő. – Kerületi Fruit ninja csúcstartó vagyok.

– Én is indultam egyszer egy fénykard versenyen – vette fel a fonalat János. – Bár nem értünk a végére, mert hamar besötétedett.

– Ez pedig egy speciális gumikalapács – húzta elő Brúnó a fegyvert a táskából. – Limitált széria, és még neve is van, A másnapos Thor haragja.

– Az igen – hüledezett Gergő. – Akkor szalonspiccesen is lehet használni?

– Persze, csak kellő körültekintéssel, vigyázva az ujjakra – zárta rövidre a témát Brúnó egy kellemetlen emléken mélázva. – Tudtok még mondani hatásos fegyvereket a zombik ellen?

– A láncos buzogány – válaszolta Ede.

– Azt már pár napja diszkvalifikáltam – sóhajtott fel Brúnó, emlékezve az ablaküveg felháborító viselkedésére.

– Hát, Skandar Graun jobban kezelte nálad – érkezett a hátsó sorból a véleménynyilvánítás.

– Ivorl redves farkára! Te olvastál John Caldwellt? – mélázott Brúnó.

– Hiszen az alapműveltség része – felelte Ede.

– Szerintem jó a díszkő is – vetette fel Lajos.

– Azt meg honnan szerzel?

– Ó, itt kint, a Rákóczi ház előtt kéthetente kimozdul, meg feltöredezik, így biztosított a megfelelő készlet utánpótlás.

– Nekem van egy kétkilós kalapácsom – közölte János.

– Méghozzá jó hosszú nyelvű, így nem kell túl közel menni vele.

– Mi van, nyuszi vagy?

– Dehogy, csak úgy nagyobb tudok vele ütni – hazudta Jani.

– Nekem akad egy sima baseballütőm is, azzal autógumikat szoktam püfölni edzéseképpen – közölte Zita jóleső érzéssel.

– És nem durrannak ki a kerekek, vagy nem ér vissza közben a kocsitulaja?

– Natúr teherautó külsőgumit, te gyagyás! – sóhajtott a lány, majd Brúnóhoz fordult. – Sőt, folytatok biológiai hadviselést is!

– Nocsak, könnygáz a nedves zombik ellen? – találgatott Brúnó.

– Annál sokkal jobb – mosolyodott el Zita. – Igazi csodafegyver, egy röpképes génmódosított kakapo.

Erre Brúnó nem tudott mit felelni.

Elérkezett a vizsga napja. Jegénye Brúnó ennek helyszínül a sok éve lepusztult Avasszálló épületét, és a hátsó gazos részt választotta.

Közismert tény, hogy miután a legutolsó felújítási variáció is befuccsolt az arra szánt önkormányzati pénzek elsikkasztása miatt, a jókora ingatlant csövesek lepték el. Rövid idő után őket kóbor macskák váltották, akik elkergették a csöveseket. Nemrég pedig a többszintes épületet zombik vették birtokukba, akik megették a macskákat. Vagyis csak egy részüket, amit el tudtak kapni – ezek többnyire gyors-száraz és gyors-nedves zombik voltak, érthető okból. Bár egy lassú-száraz és lassú-nedves élőhalottakból verbuválódott csapat is sikeresen vadászott le néhány macskát, miután bekerítették, és sarokba szorították azokat.

– Köszöntök mindenkit a záróvizsgán! – Brúnó elégedetten nézett végig a kis, öttagú társaságon. Azért volt elégedett, mert a többiektől is beszédte pár napja a vizsgadíjat. – A feladat egyszerű, egyesével be kell hatolnotok az épületbe, és az emeleten, a régi moziteremben meg kell találnotok egy-egy elrejtett tárgyat.

– Ó, ez nem tűnik bonyolultnak – legyintett János.

– Eközben persze ki kell iktatni az útba kerülő zombikat.

– Na, az már bonyolultabb – mélázott Dezső.

– A bizonyos tárgyat pedig kihozni.

– Remélem, nem kétajtós szekrény – remélte Lajos. – Azt még egy jeti se bírná kicipelni.

– Utána pedig egy jó kis zombihenteléssel zárunk. A túloldali résztvevők abba az épületbe zárva várják a finálét – intett Brúnó jobb oldalra.

– Ki megy be elsőnek? – kérdezte Gergő.

– Kisorsoljuk – felelte Brúnó, miközben elővett egy megfelelő véletlenszám-generátort.

Zita csak somolyogva nézte a többieket, és a dobókocát.

János indult elsőnek. Fél perccel azután, hogy bemászott a legközelebbi földszinti ablakot hézagosan fedő rácson, bentről puffanás, csörömpölés, nyekkenés és jajszó hallatszott gyors egymásutánban. Később a panaszos jajgatás megismétlődött, hangosodott, közeledett. Jani lógó orral és vérző vállát markolva érkezett vissza.

– Húha! Egy zombi máris megharapott? – hüledezett Dezső.

– Nem. Zombit nem láttam – felelte Jani. – Lajos hülye kétajtós szekrénye volt. Vitrines – tette hozzá magyarázatképpen.

– Hát, ha vérszekrény volt, akkor dupla tapasztalati pont – mosolygott Zita. – Bár még így is messze állsz a szintlépéstől.

– Lépek! – mordult rá János. – Haza.

Dezső óvatosan mászott be egy évek óta tátongó másik ablakon, lassan haladt, hogy ne csapjon zajt. Talán Jani előző bénázása felkeltette néhány közelebb kószáló élőhalott figyelmét. Eltelt öt perc, nyolc, tíz, de semmi sem hallatszott a romos épületből. Kint is csend honolt, csak egy nagyobb galambcsapat kanyargott felettük a bárányszerű égen. Ezt az idillt egy zombi törte meg, amikor kizuhant az egyik emeleti ablaknyílásból. Brúnó komótosan odasétált hozzá, majd a szöges baseballütőjével szétverte a lestrapált élőhalott koponyáját. Nem sokkal később a vigyorgó Dezső is visszatért a kint várakozókhoz, és felmutatta Brúnónak a kihozott tárgyat, egy vadiúj baltát, amin csak néhány húscsapat liffegett.

– Jó választás – bólintott Brúnó.

Lajos határozottan indult neki, és amikor elnyelte az épület, Brúnó jobbra püsszegett, a bezárt zombik felé. A takarásból nemsokára Peti, a jeti sétált elő.

– Ezt a csávót ismerem – közölte lelkesen. – Tavaly kergettem meg a bálványi kilátónál. A pancser egy szuszra Bánkútig szaladt.

– Oké, de most csak egyszerűen ijessz rá! – kérte Brúnó a barátját.

– Ez nem csalás? – kérdezte Gergő.

– Nyugi, jót tesz a személyiségfejlődésének – felelte a jeti, és ő is bemászott az ablakon.

Öt perc elteltével hallatszott ki távolabbi zaj, majd Peti tért vissza mosolyogva.

– A moziig eljutott, de utána azt mondtam neki, hogy Hú!, aztán kimászott a túloldalra. Majdnem nekiszaladt egy villamosnak. Szerintem már messze jár.

Gergő fejcsóválva, de határozottan markolt rá egy éles középkori szablyautánzatra, és indult az épület felé. Újra csendes várakozás kezdődött, csak a galambcsapat húzott el ismét felettük – a madarak mintha valami miatt nyugtalanak lettek volna.

Nemsokára Gergő is elégedetten mászott ki a többiekhez, ő egy jókora pallossal gazdagodott.

Végül Zita indult el magabiztosan az Avas szálló romja felé.

– Izé. Az a kakapo nálad van? – szólta utána Brúnó.

– Nem, nincs. Hol lenne, a zsebemben? – csóválta a fejét a lány.

– Pedig kíváncsi lettem volna rá.

– Nyugi, a zombicsapat ellen tartogatom – válaszolt, majd fürgén felugrott az ablaknyílásba, és ment tovább.

Zita ért vissza a leggyorsabban, és büszkén emelte fel a megszerzett spéci fémszálas dobóhálót.

– Jó cucc! – közölte. – Akkor zombulunk még egyet?

Brúnó intett a jetinek, hogy engedje ki a bezárt zombikat. Peti elindult az épület felé, de valaki megelőzte.

– Adok én nektek zombikat! – kiáltotta egy stöpli csöves, aki egy kicsit hasonlított Petőfire, majd kinyitotta az ajtót, és elszaladt a telek susnyás sarka felé.

Rövid időn belül huszonnégy zombi botorkált elő, és meglátva a szemben felsorakozott vadászokat, hörögve elindult feléjük.

Jegenye Brúnó mosolyogva nézte a közeledő élőhalottakat, majd próbaképpen meglengette a szöges dróttal betekert baseballütőjét. Gergő maga elé tartotta a pallost, úgy figyelte a lassan kibontakozó támadást. Dezső az új baltát markolva nézett végig a zombikon.

Zita előbb vigyorogva mérte fel az egyre közeledő ellent, majd felkiáltott.

– Oh baszki, KEZDŐDIK!

A hívószóra egy rikoltás érkezett feleletnek a közelből, majd megjelent a kakapo. A miheztartás végett játékosan szétkergetett egy csapat galambot, és méltóságteljes szárnycsapásokkal az élőhalottak felett állapodott meg.

– Mlöm! – adta ki az utasítást Zita, amire a kék színű, közel két méteres szárnyfesztávolságú madár savat köpött a zombikra.

Halott hús sercegett, kezek, lábak szakadtak le és estek a gázos földre. Az eddig is inkább cammogós roham ezzel végleg megtört, a kis csapat nemsokára végleg lehentelente a megmaradtakat.

Zita mintegy jutalomképpen megvakargatta a kakapo feje búbját, amit a kis társaság többi tagja inkább biztos távoból figyelte.

– Aha, biológiai hadviselés – motyogta Brúnó, miközben elpakolta a harci felszerelését.

Két nap múlva Lukrécica – Miskolc nulladik számú zombimacska, aki korelnökként első számúvá karmolta fel magát társai korpuzán – a volt Kossuth mozi lépcsőjéről figyelte a közben balgán beóvakodott, mit sem sejtő csöveseket, majd megnyalta a bajszát, és vezényszót nyavogott Lúcsiának, egy teknőcmintás kisebb macskának. Lopakodó üzemmódba kapcsolak.

Jegenye Brúnó elégedetten nézett szét az Avasi kilátóból. Nem messze jobbra egy füves tisztáson a kakapo játszadozott egy zombi koponyájával, a susnyásban Peti, a jeti lopakodott valahová, távolabb, a panelházak között pedig egy csillámfaszvámpír figyelt egy nyolcadik emeleti ablakot. Még feljebb fehér felhők úsztak az égen.

Lent Miskolc élte mindennapjait, emberek jártak dolguk után, egyre kevesebb zombi zavarta ebben őket. Persze nem csak ők rótták a néhol tiszta, néhol koszos utcákat, parkokat vagy csak úgy a környéket. A tömegbe vegyülve, vagy a hétköznapi emberek szemének láthatatlanul számos lény is jelen volt.

A leghosszabb avasi sétány egyik romos pincéjének régenvolt bejárata helyén pedig egy dombitorpe ráncolta a szemöldökét, mert késett, akire várt. De az már egy másik történet.

edwardhooper

Matuzsálem

A szív bús szavában,
A szirteket ostromló
Tenger rekedt morájában,
Sudár fák széltől
Táncoló gyászos sirámában,
Holt ködök vértől
Ázott sikolyában,
Évszázadokon átlépő Idő
megkínzott fortyogásában,
Ő látta, megélte mindezt,
S kész halni
Selyemmel takart ágyában.

Dave Stark

Áramlás

Elvisz az ár,
A végtelenbe, s tovább.
Légy útitársam,
Egy kellemes utazásban.
Átvágunk hegyen,
Szeljük a szép, kék eget.
Túl az erdőn,
Virágos réten és mezőn.
Hogy a végén
Együtt élhessünk örökké.

csabi6669

A vándor

Friss hó rejti el súlyos léptem nyomát,
nyugtalanít egy valótlan álom,
és amíg gondolataim kuszaságát
rendezgetem, lelkem rezgését hallgatom.

Hold bújik elő vastag fátyla mögül -
félbehagyott mondatok kötnek belém -
a véget várja mind, rendületlenül,
mely megvolt még a hajnalok kezdetén.

Hideg szél túr a csupasz ágak közt,
kitörött üvegablak ásít keservesen.
Becstelen némaságát szégyelli tán.

Kuvik töri meg az ég-mély csendet:
Mindörökké
kóborolni fogsz te már, menthetetlen,
Holdtól lopott árnyéknak sötét oldalán.

Alkony

A nap hunyorog

Kisöpört szilánkok... hordott jegyek.
A nap hunyorog... gyógyuló sebek,
halmozott titkok az égig érnek,
rajtuk átragyog.

Magas bűnhegyek... kész délibábok
lent kísértének. Mélyben sóhajok,
türelem csepeg, s mint morze jelet
nyelik kételyek.

Érdem rétegek... kénkö kristályok.
Merülnek mézben körbe írt jogok.
Szem fényérzékeny, merev nyakizmok...
Napóra ketyeg.

Charles

Bolond

Csend van.
Keblére ölel a nyugalom.
Nincs többé félelem,
És nincs több aggodalom.

Minden oly békés,
Sivár lett az élet.
Ha volt is bennem bánat,
Eltűnt most már végleg.

Nem borzolja lelkem
Se bűnbánat, se gond.
Itt hagyott a magány is.
Egymagam vagyok. Egy bolond.

Seth

Béklyó

A csönd halála, a gondolat magánya,
Nem látom, hol vagyok
Káros-gyors a világ, mérgez, s bánt,
Nem tárja fel őszinte, békés Önmagát,
Mindenki rohan, jó a szívroham,
Mert a szív rohan

Betegszik a Föld, s az ember gyarló,
Csak dacol, rohan, dorbézol,
kegyetlen béklyó az,
Míről azt hittük, szabadság.

Norton

Verskoszorú

A költészet napja

Elmerülve árnyas némaságban,
Egy szó, mi bennem felfelé buzog,
Halkan zeng, de nem lehet magában,
Az éji hang, mi fülemben susog.

Én vagyok, ki ezt a verset költi?
Vagy te vagy, aki szavad hallatod?
Ez a vers a közös formát ölti,
Mert együtt teremtünk egy dallamot.

jocker

Elmúlás... 1.

Versben és európai stílusú haikuban, valamint 10 szavasokban...

Fény kikandikál
A hajnali felhőkből.
Sugara villog.

Arcomon vesztegel, enyhén melenget,
Nyárnak nyoma veszett, ősz búcsút rebesget.

*

Kinézek az ablakon, rögvést látom a havat.
Jobban nézem, keresem, de nem látom a nyarat.
Már itt a tél és a nyárból emlékem sem maradt...

*

Színes avar-szín
Keveredik fehérrel.
Lassan teret nyer...

A hajam barna színét már elvesztette,
Az ősz ezüstösre színezte.

*

Éjszaka sötét...
Éjfél vagy hajnal, mindegy.
Reggel erős fagy.

Gyengeségem érzem... Ha jön is kikelet,
Lehetetlen kijátszani a végétet.

Vecsés, 2014. december 3. – Szabadka, 2017. július 25. – Kustra Ferenc – A bokorrímes és a 3 haikut én írtam, alájuk a 10 szavasokat, szerző- és poétatársam Jurisin (Szőke) Margit. A 10 szavasok címe: „Már nem táplál életet...”

csabi6669

Tavaszcvaró (gyermekvers)

Zöld ibolyalevélen
Harmat - könnyek.
Nehéz a sírás,
Kacagni könnyebb.

Derül az ég is,
Örül a napsugárnak.
Gyere, szép Tavasz,
Két karomba zárlak.

Tordai Gábor

Tévedtem

Emlékszem, futottál hozzám.
Emlékszem... megriadtam.
Emlékszem, egyetlen voltál -
mosolyt csaltál,
bánat szürke napok romjain át.
Emlékszem...
Nem tudtam adni többet,
míg te napot adtál
esőfüggöny mögött.
Emlékszem...
Nem tudtál várni rám...
Emlékszem...
Szívem legnagyobb
tévedése voltál.
Hiányod zúzmaraként
fagyott szívem koszorújára.
Ködbe vesztél.
Januári fagyba.
Tévedtem, készen álltam.
Temettem múltam.
Mint lenni szokott...
oly és túl sokáig.
Tévedtem.
Nap voltál.
Én zúzmarás mező
felett éhező madár.
Napba hulltam.
S rájöttem.
Napba hullni
oly csodaszép.
S ez nem, még
nem a végítélet.
Csupán fájó
újjászületés.

00k2